

தூணி integral

6

ஐவாத் மரைக்கார்
(சோலைக்குமரன்)

எஸ். அகஸ்தியர்

மு. புஷ்பராஜன்

வெ. சாமிநாதன்

இ. ஜீவகாருணியன்

தருமு சிவராமு

சிந்துஜா

மு. பொன்னம்பலம்

எஸ். வில்வரத்தினம்

ஈ. மகாலிங்கம்

ஐப்பசி - மார்கழி 1973.

75 சதம்

கிளாஸ் வகைகளுக்கு

திறமான அழகான பூக்கள்

அமைத்துக் கொடுப்பதில்

புகழ் வாய்ந்தவர்

விற்பனையாளர்கள்:-

- * கருணா ரேடிங் சென்ரர்
- * ஹகீம்ஸ்
- * அக்பர் அலி
- * ஈ. எஸ். டி. பி. ஈ.
அன்ட் கொம்பனி
- * மாபோல கிளாஸ் தொழிற்சாலை

வி. சண்முகம்

230, பிரதான வீதி,
நீர்கொழும்பு.

ஈழத்துப் புதிய சஞ்சிகைகள் நூல்கள்:

விலை கொடுத்து வாங்கிப் படியுங்கள்.

அணு
களனி
மாவலி

ஒளி நமக்கு வேண்டும்
விடிவை நோக்கி

மறைந்த எழுத்தாளர் திரு. அருள் செல்வநாயகம் அவர்கள்
பூரணி தன் அஞ்சலியைச் செலுத்துகிறாள்.

பூ ர ணி

*****

ஐப்பசி—மார்கழி 1973

*

இணை ஆசிரியர் :

என். கே. மகாலிங்கம்
க. சட்டநாதன்

*

பூரணியினர் :

மு. நேமிநாதன்
த. தங்கவேல்
இமையவன்
இரா. சிவச்சந்திரன்
கே. எஸ். பாலச்சந்திரன்
க. மகாலிங்கம்

*

புதுயுகச் சிந்தனைகளின் ஊற்றும்
உருவமும் வடிகாலும் பூரணி

*

பூரணியுடன் நடாத்தும் சகலவித
தொடர்புகள், சந்தா, கதை, கவிதை,
கட்டுரை என்பன கீழுள்ள முகவரிக்கே
அனுப்பப்படல் வேண்டும்.

*

முகவரி :

‘பூ ர ணி’

35, சப்பாத்து வீதி,
கொழும்பு-13.

*

சந்தா விபரம் :

ஆண்டுச் சந்தா :

(தபாற் செலவு உட்பட) ரூ. 3-50
ஆண்டுச் சந்தா ரூ. 3-00
தனிப்பிரதி சதம் 75

தார்மீகப் பலமும் பொறுப்பும் வேண்டும்

ஈழத்தில் தமிழில் வெளிவருவனயாவும் சிறுபத்திரிகைகள் என்று அளவு ரீதியில் குறிப்பிட முடியுமென்றாலும், சிறப்பாக இலக்கிய சஞ்சிகைகளான —கருத்தில், நோக்கத்தில் முரண்பாடுகள் இருந்தாலும்— பூரணி, மல்லிகை, குமரன் ஆகியவற்றை மட்டுமே குறிப்பிடலாம். ஆனால் தமிழில் வெளிவருபவை இவ்வளவும் தானா என்ற கேள்வியைக் கேட்டால் — இல்லை என்ற பதிலை நிச்சயம் கூற முடியும்.

தமிழ் எமது நாட்டில் ஒரு சில அறிஞர்களுக்குள் மட்டும் சிறைப்படவில்லை. தமிழ் நாட்டில் வெளிவரும் சிறிய பத்திரிகைகளின் எண்ணிக்கையைச் சொன்னால் அதிர்ச்சியாக இருக்கும். தீபம், ஞானரதம், கணையாழி, தாமரை, நடை, சதங்கை, சோதனை, வானம்பாடி, அ., கசடதபற, பரணி, மினிக் கவிதைத் தொகுப்புகள்— ‘அலைகள்’ போன்றவை — கையகலத் தொகுப்புகள், வாசகர்வட்ட வெளியீடுகள், இன்னும் எத்தனையோ எமக்குத் தெரியாதவை வந்து கொண்டிருக்கின்றன; வந்து சில செத்தும் விட்டன.

இவை பற்றிய செய்திகளையும் இவற்றிலிருந்து எடுத்த மேற்கோள்களையும், இவற்றை நோக்கி எழுதும் கட்டுரைகளிலிருந்தும் தப்பித் தவறி எமக்குக் கிடைக்கும் ஒரு சில இதழ்களிலிருந்தும் நாம் அறிகிறோம். இப்படிப்பட்ட பத்திரிகைகள் கிடைக்கும் அதிர்ஷ்டசாலிகள்— [privileged class] —ஈழத்துப் பரந்த சாசகர் கூட்டம் அல்ல. மாறாக எல்லாம் வல்ல ஒரு சில புண்ணியவான்களே ஆகும்.

எமக்கு இங்கு வேண்டுவது அப்படிப்பட்ட பத்திரிகைகளே. அறிவுச் சிந்தனைச் சூனியம், கலாச்சார வங்கு ரோத்து ஆகியவை அல்ல. அதற்காக குப்பைகளை இறக்குமதி செய்யும்படி கோஷமிடும் வர்க்கத்தைச் சார்ந்தவர்களுமல்ல. நாமும் — வாசகர் கூட்டம்—பலவற்றையும் படித்து ஜீரணித்துக்கொள்ளவே விரும்புகின்றோம். இதற்கான ‘‘இரு வழித் தொடர்பை’’—எழுதினால் மட்டும் போதாது— எல்லாம் வல்லவர்களும், தொடர்புள்ளவர்களும், செய்தால் நமது கலாச்சாரப்பலம் சீணித்துவிடாது. குறைந்தது சந்தா முறையிலாவது அப்படிப்பட்ட பத்திரிகைகளைப் பெற முடியும் வழிவகைகளை யாவது செய்ய இயலாதா?

நமது அறிஞர்கள் இப்படிப்பட்ட விஷயங்களை ‘‘சில்லறை விஷயங்கள்’’ ‘‘எனக்கும் அதுக்கும் சம்பந்தமில்லை’’ என்ற தார்மீகப் பொறுப்பின்மையால் — அது தார்மீகப் பலமின்மையைக் காட்டுவது — ‘‘சுமமா இருந்து’’ தமிழையும் கலாச்சாரத்தையும் வளர்க்க நிழல்யுத்தம் செய்கிறார்களோ? நமக்கு எதுவும் புரியவில்லை; புரியவைக்கவும் பலருக்குத் தெரிவதில்லை. ஆனால்..... ‘‘ஒளியை நோக்கி’’..... ‘‘விடிவை நோக்கி’’.....சென்றுகொண்டிருக்கிறோம். போதும் தானே!

படைப்பாளிகளே தங்கள் படைப்புக்களுக்குப்
பொறுப்பாளிகள்.

உங்கள் பக்கம்

(1)

—மு. புஷ்பராஜன்

பூரணி - 5ல் வெளியான “மு. த. னின் இலக்கிய உருவங்களின் நோக்கு பற்றிய பார்வை” என்ற எம். சிறீபதியின் கட்டுரை சம்பந்தமாகச் சில கருத்துக்களை முன்வைக்க வாசகன் என்ற முறையில் விழைகிறேன்.

இக் கட்டுரையில் கட்டுரையாளர் மு. த. பற்றி இரண்டு விதமான கருத்துக்களை முன்வைக்கின்றார். ஒன்று மு. த. ஒரு கருத்து முதல்வாதி. இரண்டு மு. த. நம்பிக்கை வரட்சி உடையவர்.

“சமூக பொருளாதார மாற்றங்களை விட சிந்தனை மாற்றமே இலக்கிய உருவத்தில் அடிப்படையான மாற்றத்தினை ஏற்படுத்துகின்றது என்பதை, அக்கருத்து சமூக பொருளாதார அரசியல் கலாசாரத்துறைகளில் தர்ம—வளர்ச்சி எந்த வகையில் இருக்கிறது; எந்த வகையில் இருக்க வேண்டும் என்பதைச் சீராகக் கண்டுபிடித்தால் தான் அந்த வளர்ச்சிக்கு உண்மையாகக் கைகொடுத்து உதவி ஒத்துழைக்கலாம். ஆனால் அதைச் சீராகக் கண்டுபிடிப்பதற்கு சத்திய பொருளின் மாற்றம் கடந்த நிலையையும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அனுபவரீதியாகத் தான் முடியாவிட்டாலும் உள்ளுணர்வின் உந்துதல் செறிந்த அறிவின் விசாரத்தின் மூலமாவது அறிந்திருக்க வேண்டும்” என்பதற்காக அவர் கருத்து முதல்வாதத்திற்குச் செல்கிறார் என்கிறார் கட்டுரையாளர். இதில் நாம் ஒன்றை அவதானிக்கலாம் ஒருவர் ஒரு கருத்தை மறுத்துச் செல்கிறார் என்றால், அக்கருத்தை மறுத்த அவர் அதற்கு எதிரான கருத்தைப் பிடித்திருக்கிறார் எனக் கணிப்பது தவறு. உதாரணமாக, உமக்கு எம். ஜி. ஆரைப் பிடிக்குமா? என்று கேட்கும் பொழுது இல்லை எனப்பதில் வந்தால்! அப்பொழுது நீர் சிவாஜியா? என உடனே கேட்பார் சிலர். இது ஒரு கண்ணோட்டப் பிழையாகும். மு. த. மாக்கிசத்தை வெறுத்து எகலைச் [Hegal] சாண்டைந்தவர் அல்லர். அவரே சில இடங்களில் கூறுவதை இங்கு இணைத்தல் அவசியம் எனநம் புகிறேன்.

“இன்று நடைமுறையில் இருக்கும் ஒரே ஒரு பெருந்தத்துவம் மாக்கிசியம் ஒன்று மட்டும்தான். சமூகத்தின் அன்றாட பிரச்சனைகளை விளக்கவும் அந்த விளக்கத்தின் மூலம் சமூகத்தின் பிற துறைகளுக்குமுரிய செயல்களை நிர்ணயிக்கவும் எந்த தத்துவம் மக்களால் பயன்படுத்தப்படுகிறதோ அது வாழும் தத்துவமாக இருக்கிறது. உலகில் இன்று மாக்கிசியம்தான் அப்படி வாழ்கிறது. மற்றச் சிந்தனைகளும் சமயக் கருத்துக்களும் உண்மையில் முழுச் சமூகத்தையும், அரசியல், பொருளாதாரம், கலை போன்ற சமூகத்தின் பிற துறைகளைத் தொட முடியாது இருக்கின்றன. சமயமானது அரசியலில் கலக்கக்கூடாது என்ற கொள்கையே நாகரீக மாகிவிட்டது. எனவே இன்று வாழும் தத்துவமாக மாக்கிசியம்தான் இருக்கிறது. முழு உலக அரசியலும் உலக மாக்கிசியவாதத்தின் அடிப்படையில் செலுத்தப்படும் சமூக பொருளாதார இயக்கங்களின் பிரதிபலிப்பாகவே இருக்கின்றன.”

“சரித்திரத்தின் போக்கையும் சமூகத்தின் வளர்ச்சியிலுள்ள தர்மத்தின் திசையையும் இதுவரை இணங்கண்டு இயங்கி வந்தவனும் மாக்கிசியவாதிதான். மாற்றம் பற்றியும் வளர்ச்சி பற்றியும் திட்டவாட்டமான தத்துவம் அவனிடமே இருந்தது. இன்னும் ஓரளவிற்கு இருக்கிறது. அது கொடுக்கும் பார்வையின் விசாலத்தில்தான் கலையின் தீட்சண்யத்தையும் கூர்மையாக்கி அதைத் தர்மத்தின் கருவியாக்க முயன்று வருபவனும் அவனேதான். அந்த அளவிற்கு சரித்திரம் அவனுக்கு தலைசாய்க்கிறது. தர்மம் அவனுக்கு நன்றி கூறுகிறது”

இப்படி மாக்கிசத்தைப் பற்றிக் கூறும் மு. த. பின், “மாக்கிசியத்திற்குத் தலைசாய்த்து நன்றி தெரிவிக்கும் சரித்திரமும், தர்மமும், அவனுக்குப் பிரியாவிடை கூறவும் தயாராக நிற்கிறது. அதாவது சரித்திர கட்டத்தின் புதிய தேவையை மாக்கிசியவாதிகளாலும் தீர்க்க முடியாத நிலை உருவாக்கிக்கொண்டிருக்கிறது. அதைல் அந்த தேவையை உணர்ந்த புதிய சிந்தனையாளனை சரித்திரம் எதிர்பார்த்து நிற்கிறது.” என்கிறார். (இவ் இடத்தில் முற்போக்கு இயக்கத்திலே தோன்றிய பிளவுக்கும் நெருக்கடிகளுக்கும் ஊழல்

களுக்கும் போதிய காரணங்கள் உண்டு என்று சமாதான மடையும் கட்டுரையாளர், "சரித்திர கட்டத்தின் புதிய தேவையை மார்க்சியவாதிகளாலும் தீர்க்க முடியாத நிலை உருவாகிக்கொண்டிருக்கிறது" என்பது உண்மையா? இல்லையா? என்பது பற்றி விளக்க முடியாமல் திடீர் என தனியசிங்கத்தைக் கருத்து முதல் வாதத்துக்கு இழுத்துக் கொண்டு பாய்வதும் கட்டுரையாளரின் ஒரு வித பின்னடிப்பேயாகும்.) அதனால் அவர் கருத்தை முதலாக கொண்டு சிந்தனை மாற்றத்தின் அடிப்படையில் யுகப் பிரிவை வகுக்கும் பொழுது மாக்கை திரும்பவும் எகலிடம் கொண்டு போகிறோம் என்கிறார்."

'திரும்பிச் செல்லும் சிந்தனை ஒரு நூற்றுண்டுக்கு மேலான புதிய அனுபவத்துடன் செல்கிறது. அதனால் திரும்பவும் எகலின் கருத்து முதல் வாதத்தை ஏற்றுக் கொள்வதாய் அது இருப்பினும், எகலின் குறைகளைப் பூரணமாக உணர்ந்ததாகவும், அவற்றை நிவர்த்தி செய்யக் கூடிய புது வழினைக் கண்டுபிடித்ததாகவும் நிற்கிறது. உலகத்தை விளக்குவதுடன் உலகத்தை முற்போக்காக மாற்றவேண்டும்; வளர்க்க வேண்டும்-அதுதான் முதலாவது, எகலிடம் அந்த உணர்வின் வித்து இருந்தது. ஆனால் அவரோ தன்னோடும் பிரஸ்ஸிய அரசோடும் சரித்திரம் நின்று விட்டதாக நினைப்பவர் போல் திருப்திப்பட்டுக் கொண்டார்" என்கிறார். இவற்றுக்கும் மேலாக மு. த. "எகல் காணத்தவறிய மனதையும் அறிவையும் கடந்த சத்தியத்தின் அடுத்த மகுதியையும் எகலின் தத்துவத்தின் தர்க்க ரீதியான தொடர் வளர்ச்சியையும் காட்டுபவர் அரவிந்தர்தான்" என்று கூறுபவைகளை நோக்கும் பொழுது அவர் கட்டுரையாளர் கூறுவதைப் போல் கருத்து முதல் வாதத்திற்குச் செல்கிறார் என்று கூறமுடியாது. இவற்றிற்கும் அப்பால் அவர் எதையோ தேடுகிறார். அதைத் தனது போர்ப்பறையில் விபரிக்கிறார். அவர் கூறும் அத் தத்துவம் இன்றைய யுகத்திற்குத் தேவைதானா என விளக்குவதும், விமர்சிப்பதுமே தற்பொழுது தேவையானதும் அவசியமானதுமாகும்.

அடுத்தது மு. த. தற்சமயம் இலக்கிய வடிவங்களில் நம்பிக்கை வரட்சி உடையவர் என்பது எந்தவகைச் செயல் திறனுடின்றி விரக்திபுடன் வாழா இருப்பதையே குறிக்கும். புதுமைப்பித்தன் நம்பிக்கை வரட்சி உடையவர் தான். தான் வாழ்ந்த சமூகத்தில் மலிந்து கொண்டிருந்த குறைபாடுகளைக் கண்டும் அவற்றை எதிர்த்துப் போராட முடியாமல் தன்னுள்ளதானாய் புகைந்து, குமைந்து மடிந்தவர். அந்த வகையிலே அவரது எழுத்துக்கள் அமைந்தன.

அவற்றை மாற்ற வழிதெரியாமல் "செல்லும் வழி இருட்டு மனம் இருட்டு" என்று பாடியவர். அந்த வகையில் ஒரு நம்பிக்கை வரட்சி உடையவர் ஆனால் மு. த. உருவங்களில் ஒரு நம்பிக்கை அற்றதற்குக் காரணத்தை கூறுகிறார். இன்றைய மனிதனின் சிந்தனை வேகத்திற்கும் செயல் திறனுக்கும் ஏற்கனவே இருந்த உருவங்கள் ஈடு கெடுக்க முடியாமல் இருக்கிறது" என்று கூறி புதுமைப்பித்தனைப் போல் தானாய் குமைந்துவிடவில்லை. தான் நம்பிய — பிறந்து தானாய் குமைந்துவிடவில்லை. தான் நம்பிய — பிறந்து குறைபாடுக்கும் புதிய யுகத்துக்குரிய இலக்கிய வார்ப்புக் கொண்டிருக்கும் புதிய யுகத்துக்குரிய இலக்கிய வார்ப்புக் கொண்டு இருக்கவேண்டும் என்று சிந்தித்து ஒரு புதிய வார்ப்பையே உருவாக்கினார். ஏனெனில் கலைகுணது முழுத் தொண்டுக்கும் வழி வகுக்கும் ஓர் பார்வையும் அதை அடிப்படையாக கொண்ட இயக்கத்தையும் தோற்றுவிப்பதற்கு முதலில் கலையின் நோக்கத்தை மட்டுமல்ல அந்த நோக்கும் வெளிப்படுத்தப்படும் இக்கால கட்டத்துக்குரிய சமூகச் சூழலின் போக்கையும் தெரிய வேண்டும். அந்தந்த பிரதேசங்களின் சமூக நிலையிலும் அதன் போக்கிலும் அதேபோல் உலக சமூகத்தின் போக்கிலும் நிற்கும் தர்ம வளர்ச்சியை இனங்கண்டு அதற்கு உதவும் வகையில் பார்வையை உருவாக்க வேண்டும். அந்தப் பார்வையின் மூலம் கலைச் சிருஷ்டிகளின் பூரணத்துவத்தை உருவாக்க முடியும்." என்று திருத்தமாகவும் அழுத்தமாகவும் கூறுவதை, "35 ஆண்டு கால புதுக் கவிதை"யை ஆராய்ந்த கட்டுரையாளர் — புரியாமல் போனது விந்தையேதான்! "எமது எழுத்தாளர்களுக்கும் கலைஞர்களுக்கும் செய்வதற்கு அவர்களின் கலை இலக்கிய வேலைகள் உள்ளன. ஆனால் அவர்களின் முதன்மையான பணி மக்களைப் புரிந்துகொள்வதும் நன்கு அறிந்து கொள்வதுமாகும் என்ற மாவோவின் வாக்கு நினைவதற்குரியது.

மேலும் இக்கட்டுரை மு. த. வின் உருவங்களைப் பற்றிய பார்வைக்கு வந்து தடம்புரண்டு பின் அதில் சில கொச்சைத்தனமான கருத்துக்கள் ஆங்காங்கு சிதறியிருப்பதை அவதானிக்கலாம் அவைபற்றி இனிப் பார்ப்போம்.

I "அவர் இலக்கிய உருவம் பற்றிக் கொண்டிருந்த கருத்தினை அதிகம் விமர்சனக் கண்ணோட்டமில்லாது நோக்குவோம்."

இதன் பொருள் என்ன? விமர்சனத்தில் அதிகம், அதிகம் இல்லாத விமர்சனம் என இரு பிரிவுகள் இருக்கிறதோ? (உட்கட்சி விமர்சனம், வெளிக் கட்சி விமர்சனம் என்பதைப் போலவோ? ஆனாலும் இது வெளிக் கட்சி விமர்சனம் தானே) விமர்சனம் என்றால் ஒரு படைப்பில் தான் கண்ட குறைகளையும் நிறைகளையும் நேர்மையாக கூற வேண்டும். அதுதான் தர்மம். அதை விடுத்து தாம் நினைத்தமாதிரி— விருப்பியமாதிரி கூட்டிக் குறைத்து (பாரதியைப் பற்றிய விமர்சனத்தில் அவரின் பொதுவுடமைசார்ந்த கருத்துக்களை மட்டும் கூறி அதற்கு அப்பால் அவர் கண்ட ஆத்தம்க

தத்துவ பாடல்களை டெட்டி ஏறியும் சரோந்தி சைலாசபதி யோன்றோரின் முயற்சி போன்று) விமர்சிப்பது அழகல்ல.

II "ஆன்மாவைத் தேடுதல் ஒரு வகைப் பின்படிப்பே. இவர்களில் சிலர் நேர்மையாளராக என்மையாச வாழ்ச்சை நடாத்தி மக்களைக் சவரமுற்படுகின்றனர்.

இது ஒரு அருவருக்கத்தக்க மனத்தின் லெளிப்பாடாகும். ஒருவரது நேர்மையான வாழ்வைக் காணச் சகியாத மனக் கூச்சமாகும். (சிலர் தங்களைப் போலவே மற்றவர்களும் இருப்பதாக எண்ணி ஏமாறுகிறார்கள்) ஆனாலும் மு. த. வை வானத்து அமரனாக்க முடிகிறார்கள் என்பதற்காக அவர் எழுத்தாளர்கள் "என்மையையும் தாழ்மையையும் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியவனாக இருந்தால் வேண்டும். என்ற தார்மிக நோக்கத்திற்கிணங்க பூமியில் மனிதனாக இருந்தாலும் அடிகளாக வாழ்ந்து சந்தையாவான்" என கூறி தான் முன் கூறிய கருத்தில் இருந்து மு. த. வை அமரனாக்கக் கூடாது என்பதற்காக முரண்டும் நிலையை அவதானிக்கலாம்.

III "மு. த. வின் இறப்புச் செய்தி பரவப்படுத்துவதாகக் கூறுவர் ஸீடது கட்டப்பட்டது. ஆயினும் பரவப்படுத்தவது என்பது சுத்தஹம்பக் என்றே கூறவேண்டும்."

பூரணி - 4ல் வந்த தில்லைநாடின் கூற்று வருமாறு:-
"கல்கலைக் கழகத்தில் கூடப் பயின்ற தனையசிகந்தையும் கடந்த ஆண்டு நான் கண்ட தனையசிகந்தையும் எண்ணிப் பார்க்கிறேன். பெரு மூச்சு வருகிறது எண்ணத்தில் வளர்ச்சி, பார்வையில் விரிவு, உடலில் மெலிவு, வசதியில் ஊற்றம், எதிர்பாராத சோக முடிவு, என் உடன் பிறந்த சகோதரனை இழந்தவன் போன்றே நான் சலங்குகிறேன்." இவ்வாக்கியத்தில் பரவப்படுத்துகிறது என்பது குறிப்பிடப்படவில்லையே? அப்படி இருக்க ஏன் கட்டுரையாளர் பரவப்படுத்துகிறது எனக் கூறி ஹம்பக் என்று குறிப்பிட வேண்டும்?

இறுதியாக இலக்கியத்தில் இப்படியான கொச்சைத் தனமானதும், சில்லறைத்தனமானதுமான விமர்சனங்கள் வெறுக்கப்படவேண்டியவையாகும். அக்கட்டுரையை நோக்கும் பொழுது மு. த. மேல் ஏற்பட்ட காய்ச்சாலையே எழுதப்பட்டதுபோல் தோன்றுகிறது. இதனால் விமர்சனங்கள் இலக்கியத்தைச் செழுமைப்படுத்தும் நோக்கம் சரிந்து விமர்சனத்தையே அழிக்கும் அபாயம் ஏற்படலாம். இவ் விடயத்தில் "விமர்சனத்தை பொறுத்த வரையில் அது சரியான சமயத்தில் செய்யப்பட வேண்டும். சம்பவம் நிகழ்ந்த பின்னர் மாத்திரம் விமர்சனம் செய்வதை பழக்கமாக்கி விடக்கூடாது" என்ற மா. ஓ. சே. துங்கின் வாக்கியத்துடன் முடிக்கிறேன்.

(2)

தமிழ் நாடும், இலங்கைத் தமிழகமும் ஏதும் தொடர்பின்றியே, தனித் தனிக் கலாச்சாரத் திவுகளாகப் பிரிந்து செல்கின்றன. முன்னர் தென்னிந்திய வியாபாரப் பத்திரிகைகள் இலங்கையை ஒதுக்கி வைத்ததும், பின்னர் "தேசிய இலக்கியம்" என்ற கோஷத்தில் இந்தியத் தமிழகத்தின் நேரிய இலக்கியப் பாரம்பரியத்தையும் கூட ஒதுக்கிய இலங்கை மனப்பான்மையும், இப்போது எவ்வித பரஸ்பர தொடர்பும் ஏற்பட வியலாதிருக்கும் சூழ்நிலையும் எதுவுமே எனக்குப் பிடித்தமானதல்ல. இன்னமும் இந்தியத் தமிழகத்தில், இலங்கைத் தமிழ் முயற்சிகளை தன்னுடைய main stream ல் சேர்த்துக் கொள்ளாதிருப்பது எனக்கு வருத்தம் தரும் ஒன்று. மு. தனையசிகந்தின், இன்னும் மற்றவர்களின் இலக்கிய கலா முயற்சிகள் எத்தகைய தரத்தன. அவை என்ன என்பதே இங்கு யாருக்கும் எனக்கும், தெரியாதிருப்பது வெட்கம் தரும் உண்மை.

பரஸ்பரம் அவரவர் முயற்சிகள் என்ன என்ற செய்திகளையாவது பரிமாறிக் கொள்வதும், பத்திரிகைகள் புத்தகங்கள் பரிமாறிக் கொள்வதும் நல்லதாக இருக்கும். இதற்கு நீங்களும் மற்றவர்களும் ஏதும் செய்ய முடியுமா ல் நல்லது.

வெ. சாமிநாதன்
நியூடெல்வி-14.

தமிழ் நாட்டின்

தனித்துவமான தரமான சஞ்சிகை

ஞானரத்ம்

தேவையானோர்
தொடர்பு கொள்க.

ஆண்டுச் சந்தா ரூ. 10/-
அரையாண்டு ரூ. 5/-

மு. கோவிந்தராஜன்
60, தெமட்டகொட பிளேஸ்,
கொழும்பு-9.

மூவங்க நாடம்.

பாத்திரங்கள்:—

கடலும் புயலும்

-எஸ். அகஸ்தியர்-

மனவல்—குடாவலைக்காரன்

சிமியோன்—ஊர்க்கிழவன்,

துரைராசா —

தம்பிமுத்து —

வேறு சிலர் —

} கடற்றொழிலாளர்கள்

பொன்னாயம்--தம்பிமுத்துவின் மனைவி

வேறு சில பெண்கள்

பிரகடனம்:- கடல் என்பது ஓயாமல் குமுறுகின்ற பெருங் கோளம். கடலில் தொழில் புரிகின்ற தொழிலாளர்களின் இதயங்களோ கடலைகள் போன்றே ஓயாமல் குமுறுவன. கடலிலே அவர்கள் ஒவ்வொரு கணமும் ஜீவமரணப் போராட்டமே நடத்துகின்றார்கள். அந்தப் போராட்டத்தில் அவர்கள் சறுக்கி விடுவதுண்டு. அப்போது அவர்களின் சடலங்களைக் கடற்கரையில் கூடக் கரண்பதரிது; சிறுமீன் விழுங்கிகளான தனித் தர்பார் புரியும் திமிங்கலங்கள் சடலங்களை விழுங்கிவிடுகின்றன. இந்தப் போர்க்களக் காட்சிகள் கடலுக்குள்ளே மட்டும் நிழ்வதில்லை. அவர்கள் கடலை மீண்டு கரையில் ஏறினால் அங்கேயுள்ள சில திமிங்கலங்கள் கரையில் நின்று அவர்களை விழுங்கத் துடிக்கின்றன. எனவே, அவர்

கள் இருகன்னத் தாக்குதல்களுக்கு முகங்கொடுக்க ஏதுவாகின்றார்கள். கடலிலும், கரையிலும், தரையிலும் தங்கள் 'வாழ்க்கை'யைப் பயணம் வைத்து அந்தத் 'தனியாதிக்க'த் திமிங்கலங்களை எதிர்த்துப் போராட உந்தப் படுகின்றார்கள். எனவே, அவர்கள் போராடத் தொடங்கி விடுகின்றார்கள். அப்போது அவர்களின் சடலங்கள் கமறிக் கெம்பிக் கடல் அலைகள் போல் குழறி எழுந்து அம்மாறு போடுகின்றன. அந்தக் கிராமத்துக் கடற் தொழிலாளர்களின் சடலங்களும் ஒரு நாள அப்படித்தான் குமுறி எழுந்து அம்மாறு போட்டுக்கொண்டிருந்தன. அவர்கள் நீதியின் களத்திலே நின்று அநியாயத்தை எதிர்த்துப் போராட, அதோ போய்க்கொண்டிருக்கின்றார்கள்.....

காட்சி ஒன்று

இடம்: மனவல் வீடு.

(தொழிலாளர்கள் வீட்டுக்கு முன்னே திரண்டு நிற் கிருர்கள். அறை அதிருண, நாய் குரைக்கிறது.)

சிமியோன்:- (கதவைத் தட்டிக்கொண்டே) தம்பி மனவல், உந்த நாயைப் படி.

மனவல்:- (கதவைத் திறந்து கொண்டு) தாரூது, சிமியோனண்ணையே? (நாயை அதட்டி) ஏய் லோங்டன் சும்மா நிலலடா; உஞ்சு சும்மா நில் (சிரித்தபடி) என்ன சிமியோனண்ண சங்கதி, ஏன் உம்மட்டுப் பேரோட வந்திருக்கிறாய்?

சிமி:- உன்னட்ட வந்தாப்போல இவயயும் கூட்டி யந்தனான்.

மன:- உதார் ஆக்கள்?

சிமி:- அது தம்பிமுத்துவும் துரைராசாவும் குசா ணத்தினர் தினைய பொடியும்.

மன:- (தேகங் குலுங்கச் சிரித்துவிட்டு) ஓ, இப்ப வந்த விசயம் தெரிஞ்சு போச்சு, சரி சங்கதியைச் சொல்லுங்கோ.

சிமி:- நெடுகலும் என்னத்தை சொல்றது. அதைப் பற்றிப் பேசத்தான் வந்தனங்கள்.

மன:- (போபமாக நகைத்தபடி) எதைப்பற்றி, என்ற சொந்த விசயமாதானே?

தம்பிமுத்து:- (சடாரென்று முன் வந்து) பொதுச் சொத்தில் தனியச் செர்ந்த விஷயமெண்டு ஏதேன் கிடக்கே?

மன:- (அதட்டி உலுக்கி) என்னவும், பேசறீர்?

தம்பி:- (சத்தமாக) கடல் எல்லாருக்கும்தான் சொந்தம். அது சரிய ஒரு ஆளிரை சொத்தில்தலை.

மன:- அதுக்கு இப்ப என்ன?

தம்பி:- அதில உன்னைப் புழைச்சுத் தின்ன வேண்டா மெண்டு நாங்கள் சொல்லேல நாலுபேரையும் போல என்னோட சேந்து கடலை அடையாமல் நிண்டு தொழில் செய்.

சிமி:- தம்பி மனவல் உனக்கு விளங்காத சங்கதியையே சொல்றன்? நீ தல்லாப் படிச்சனி.

உத்தியோகம் பாத்து உலகம் அடியுண்டனி. தம்பிமுத்து சொன்னது போல நீ உந்தக் குடா வலையைப் போட்டுக் கடலை அடைக்காமல் தொழில் செய். ஆறு விழுந்தானிலயிருந்து கரை தட்ட வலையைப் போட்டு நீ அடைச்சுப் பிடிச்சால், சிறு தொழில் செய்யிற நாங்கள் எங்க போய்ப் புழைக்கிறது?

மன:- (சிரித்தபடி) அதுக்கும் முனை கேக்க என்னட்டையே வந்தனங்கள்?

துரைராசர்:- (சற்றுக் கடுகடுப்புடன்) நாங்களை முனை கேக்க வரேல்ல; விஷயத்தைச் சொல்ல வந்தனங்கள்.

மன:- (நெயாண்டியமாகச் சிரித்தபடி) சரி, இப்ப என்ன சொல்லுறியள்?

சிமி:- நாங்கள் இப்ப சொல்ல வந்ததென்னெண்டா...

துரை:- (இடைமறித்து) எண சிமியோனப்பா, நீ கொஞ்சம் சும்மா இரு. நான் எடுத்துச் சொல்றன்.

தம்பி:- ஓம் சிமியோனண்ணே, நீ எப்பனுக்குப் பறையாமலிரு. துரைராசா விருத்துறையாச் சொல்லட்டுக்கு.

சிமி:- அப்ப சரி துரைராசா, நீ விளப்பமா எடுத்துச் சொல்லு.

மனவல்:- (சுருட்டை நன்னித் துப்பிவிட்டு) எனக்குக் கதை சொல்ல வந்த நீங்களே உங்களுக்க குத்தி மாயிறியள் இப்படிப்பட்ட நீங்களே என்னட்ட நாயம் நீதி பேச வந்தனங்கள்?

துரை:- அப்பிடயில்ல மனவலண்ண, நாங்கள் சொல்ல வந்ததென்னெண்டா, நீங்கள் முழுக் கடலையும் அடைச்சுப் பிடிச்சு அந்தக் குடா வலையை ஏகலும் போட்டால், கெட்டந் தெறியனத் தொழில் செய்யிற வலைகாறருக்கு ஒரு மச்சமும் படாது கூத்துக் கடலிலயிருந்துகளாம் மட்டும் அடைச்சுக் கொண்டு அந்தக் குடா வலை நிக்கேக்க மற்றவை எங்க போய் வலை படுகிறது?

மன:- அதுக்கு என்னை என்ன செய்யச் சொல்றியள்?

சிமி:- (கைந்து சிரித்தபடி) அதை நாங்களே சொல்றது? உனக்கு எல்லாம் விளங்கும்தானே?

மனவல்:- (கூனத்துச் சிரித்துவிட்டு) உங்கட கதையினர் புளாணைப் பார்த்தால், என்னைக் கடல் கன்ன

ணியில் தொழில் செய்ய வேண்டாமென்று சொல்லியள். என்ன, அப்படித்தானே?

தம்பி:- ஆர் அப்படிச் சொன்னது? உன் மனம் போல வந்து தாராளமாகத் தொழில் செய்யன்.
ஊ,

மன:- (சற்றுக் கடுகடுத்து) தம்பிமுத்தண்ண, என் னோட ஆனால் கிணலெண்டு சுத்தி வளைச்சுக் கதையாதை. ரண்டு எழுத்துப் படியாத உங் களுக்கே உப்பிடி நாக்கு வளைச்சுப் பறையத் தெரியுமெண்டால், கொலிச்சில படிச்சுப் பாஸ் பண்ணிப் போட்டு இந்தச் சிலோன் முழுதை தையும் அடியுண்டு வந்த நான் எப்பிடி வளைச் சுப் பேசுவெண்டதைத் தெரியாமல் உப் பிடிக்க கதையளக்காதை.

துரை:- நல்லா வளைப்பாயெண்டு எங்களுக்கும் தெரியும். அதுதான் கடலுக்கையும் எல்லாத் தையும் வளைச்சு மறிச்சுக் கட்டி ஊரவளைப் பிழைக்க விடாமல் வம்பு வேலை செய்திருக்கிறாய்.

மன:- (கோபமாக) துரைராசா, கடுக்கண்ட மாட்டு முடுக்கர்மாதிரி நீரும் ஒரு ஆளெண்டு என் னோட சரிக்கட்டிக்க கதைக்க வெளிக்கிட்டு வந்தனீரே?

துரை:- (கேந்தியாக) ஏன், அதுக்கென்ன? நக்கல் பண்ணாமல் என் னோட ஒருக்கா நாயத்தைக் கதையும் பாப்பம்.

சிமி:- (சினந்து கொண்டு) எட பொடியா துரைராசா, நீ உம்மா வாயைப் போடாமல் இரு. நீ எங்கட நாயத்தை எடுத்துச் சொல்ல வந்தனியோ அல்லது அடுத்தவேயினர் சங்கதி பறைய வந்தனியோ?

தம்பி:- (செருமித்துப்பிவிட்டு) தம்பி மனவல். நீ ஊர்ப் பிறந்தனியல்லே?

மன:- (பரிகசித்துச் சிரித்துவிட்டு) ஏன், ஊருக்க பிறக்கக் கூடாதே? சரி, இப்ப அதுக்கென்ன?

தம்பி:- ஊர்ப் பிறத்த உனக்கு எங்கட கஷ்ட நஷ்டம் தெரியும்.

மன:- எனக்கும் தான் எத்தனையோ கஷ்டம் இருக்கு

தம்பி:- இதுவும் ஒரு கண்டறியாத புதினம்தான்.

மனவல்:- எது? நீங்கள் இப்ப என்ன சொல்லியள்?

தம்பி:-

பின்ன என்ன, நாங்கள் காத்து, மழை, கூதல், கொடுகடி, வெயில், பனிக்கெல்லாம் மாரடிக் கிறம். இந்த நாணய சீலப்பேக்க ஊருக்குள்ளிருந்தும் உங்கதரவளி கஷ்டம் குடுத்தால் ஊர் மனுக்கள் என்னெண்டு சீவிக்கிறது? நீ படிச்சனி, கொஞ்சம் யோசிக்கப்பார்.

மனவல்:-

நான் நல்லா யோசிச்சுப் போட்டுத்தான் இந்த விசயத்தில் றங்கினான். அப்படியெண்டால் ஒண்டு செய்யுங்கோ.

தம்பி:-

என்னது?

மனவல்:-

நான் யோசிச்சு ஒரு புதுத் தொழிலைக் கண்டு பிடிச்சதுபோல், நீங்களும் ஒரு புது வேலையைக் கண்டு பிடிச்ச உழையுங்கோ.

சிமி:-

நீ கண்டு பிடிச்ச புதுத் தொழிலெண்டு நீ கடலடங்கப் படுக்கிற அந்தக் குடா வேலையைத் தான சொல்லாய்?

மன:-

ஓம், பேந்தெது. அதுதான்.

சிமி:-

(அநாயாசமாகச் சிரித்தபடி) தம்பி மனவல் நாறல்மீனில் பதம் பாக்குராப் போல உப்பிடி எழுந்தமானமாக கதையாதை.

மன:-

(கேலியாகச் சிரித்தவாறு) நான் அப்பிடி என்ன எழுந்தமானமாக கதைச்சுப்போட்டன்?

சிமி:-

நீ உதை வலு களுவாச் சொல்லிப் போட்டாய். இப்பத்தைத் தொழில் தோட்டுப் பாயை நேர் சீராச் செய்யவே வழியில்ல. இதுக்குள்ள பெரிய வேலையை வேண்ட ஊர்ச்சனம் எங்க போறது?

மனவல்:-

தோயும் சொல்லி நோய்க்கு மருந்தும் சொல்லிப் போட்டேன். உங்களுக்குக் கூழுக்கும் ஆசை மீசைக்கும் ஆசையெண்டால் நான் என்ன செய்யிறது?

துரை:-

நாங்கள் மீசைக்கு ஆசைப்பேடல்ல; கூழுக்கா கத்தான் போராடுறம். (மனவல் துரைராசா வைக் கோபமாக நெருடிப்பார்த்தல்)

சிமி:-

துரைராசா நான் வெள்ளை என்ன சொன்னான்? நீ எப்பன் கம்மா இரு.

தம்பி:-

அப்ப, இப்படியே ஆளுக்காள் கொழுத்தாடு பிடிச்சுக் கொண்டிருக்கிறதுதான். இதுக்கு ஒரு முடிவு இல்லையே?

சிமி:-

எட தம்பி மனவல். எல்லாம் தெரிஞ்சுமாதிரி இப்படியெல்லாம் சொல்லியே அப்ப, நீயே

என்ன செய்யலாமென்று யோசனை சொல்லு
பாப்பம்.

மனவல்:- நான் என்னத்தைச் சொல்றது. அதை இனி
நீங்கள் யோசிச்சுச் செய்யவேணும். ஒரு சங்
கதி மட்டும் அறுத்துறுத்திச் சொல்றன்.
கடல் எல்லாருக்கும் சொந்தம். அதில ஆரும்
தொழில் செய்யலாம்.

துரை:- கடலில ஆரும் தொழில் செய்யலாமெண்ட்
றது எங்களுக்குத் தெரியும். ஆனால், அதில
எப்படித் தொழில் செய்ய வேண்டுமெண்டு
தான் உமக்குத் தெரியேல்ல.

மனவல்:- (கோபத்துடன் கேவியாகச் சிரித்தல்) என்ன
வும், எனக்குத் தெரியேல்லயோ?

சிமி:- பின்ன என்னடாம்பி, ரோட்டு எல்லாருக்கும்
சொந்தமெண்டு போட்டு, ரோட்டை மறிச்
சுப் பிடிச்சுக்கொண்டு நிண்டால் எப்பிடி?
எல்லாருக்கும் சொந்தமான கடலை நீ என்
னும் பொரு அண்டாவலையை அடங்கப் போட்
டுக் கடல் கண்ணியெல்லாத்தையும் மறைச்சு
அப்பிடித்தானே மற்றவனைப் புழைக்க
விடாமல் தடுக்கப் பாக்கிறாய்?

மனவல்:- (சிரித்தபடி) நான் ஆரையும் பிழைக்க வேண்
டாமெண்டு தடுக்கேல. நீங்கள்தான் இப்ப
உன்னைப் புழைக்கவிடாமல் வந்து நா ண்டு
கொண்டு நிக்கிறியன்.

தம்பி:- மனவல் உதுவும் ஒரு நாயத்தில சேந்த
கதையே? எல்லாம் விளப்பமாகச் சொன்ன
பிறதம் ஒரு உப்புப் புளி இல்லாமல் பேசு
றியே? உன்னைப் புழைக்க வேண்டாமெண்டு
ஆரேன் வாய் துறந்து ஒரு வார்த்தை சொன்
னமே?

மனவல்:- சரி இப்ப என்ன கேக்கிறியன்?

தம்பி:- (வெற்றிலை வாயைக் குதப்பித்தப்பிவிட்டு)
தம்பி மனவல். பேச்சை வளக்காமல் நோ
றியுத்திச் சொல்றன். நீ உந்த அண்டாக்
குடாவலையைக் கடலுக்க போட்டு மறிக்
காதை. அதாவ எண்ணம் வில்லங்கம்தான்
வரும்.

மனவல்:- வில்லங்கம் வருமோ?

தம்பி:- மனவல், மறுக்காலும் விசேண்டியமாகக் கதை
யாதை. மனவாதியாச் சொல்றன். உந்த
வலையைப் படுக்காதை.

மனவல்:- (கோபமாக) என்ர வலையை நான் படுப்பன்

படுக்காமல் விடுவன். அதைச் சொல்றதுக்கு
நீர் ஆர்.

தம்பி:- நீ அப்படி விளங்கிக்கொள்ளாதை நாங்கள்
ஊர்ச் சனத்தினர் சார்பிலதான் பேச வந்த
னங்கள்.

சிமி:- தம்பி மனவல், அப்படியெண்டா ஈங்களோட
நீயும் ஒரு பங்குக்காறஞ்சே சேந்து தொழிலைச்
செய். அல்லது உன்டோட எங்களையும் ஒரு
பங்குக்காறராகச் சேத்துக்கொள். பிறகு எல்
லாருமாச் சேந்து பொதுத் தொழிலாச்
செய்து பங்கு புறிப்பம்.

மனவல்:- அப்ப நான் வலைக்கு விட்ட முதல்:

துரை:- அதையும் பங்கில போட்டுப் புறிப்பம்:

தம்பி:- தம்பி மனவல், இதுக்கெண்டாலும் ஒத்துவா.
எல்லாரும் சகோத்தியாய்ப் போவம்.

மனவல்:- (சிரித்துவிட்டு) இதுவும் ஒரு கண்டறியாத
நாயம்தான். உங்களோட சகோத்தியாய்ப்
போறதுக்கே, நான் மூலையைப் போட்டுப்
பணங்கய் பினைஞ்சு இந்தத் தொழிலைக்
கண்டு பிடிச்சது?

துரை:- (சினந்தபடி) னேய், சிமியோனப்பா. கோழி
யைக் கேட்டே ஆணங் சாச்சப் போறியன்?
உவர் இம்மட்டு நேரமாக் கதைக்கிற கதை
விளங்கேலயே?

சிமி:- துரைராசா, துடியாமல் சத்தைக்குப் பொறு
மோன.

தம்பி:- என்ராம்பி மனவல் நாங்கள் ஊரவயின்ர
சார்பில இப்ப கேக்கிறம். உந்த அண்டாக்
குடாவலையை நீ படுக்க வேண்டாம். இது
தான் அறுதியான பேச்சு.

மனவல்:- (ஆவேசமாகக் கலகலத்துச் சிரித்தல்) என்ன
டாப்பா, அப்படியே சங்கதி? (அழுத்தமான
குரலில்) இந்த விசயம் நீர் சொல்லி நான்
செய்யறதிலலை. அந்தப் பழக்கமும் எண்ட்ட
இல்லை.

தம்பி:- அப்ப நீர் கடலில் வலையைப் போடத்தான்
போறீர்?

மனவல்:- ஓம், நிட்சயமாகப் போடத்தான் போறன்.

தம்பி:- (சத்தம் வைத்து மனவல், இப்பவே சொல்
லுறன் உன்ர எடுப்புக்கள் இனிமேல் சரி
வராது; நீ நினைக்கிறது கடைசி பரியந்தம்
நடக்காது.

மனவல்:- (கேந்தியாகச்சிரித்து) நடக் குதோ இல்லை யோண்டுறதை ஒருக்காப் பாப்பம்.

சிமி:- (கோபத்துடன்) டேய், மனவல். நீ எங்கட தொழில் செய்யிறவன்ர குடும்பத்தில புறந்த னியெண்டபடியால்தான் உன்னோட இம்மட்டுக்காலமாக நாயம் நீதி பேசிக்கொண்டிருந்த னுங்கள். நீ இப்ப அந்த நீதி நாயத்துக்கும் மதிப்பில்லாமல் செய்து போட்டாய்.

மனவல்:- (சிரித்தபடி) ஓ, பெரிய படிப்பாளியள். பெரிய நாயத்தைக் கண்டுபோட்டியள்.

துரை:- (கோபமாக) நீர் அந்தத் திமிரில்தான் ஊர வனை மதிக்காமல் அடாத்துப்பண்ணுறீர். உம் முடைய திமிரை அடக்காட்டால் நாங்கள் தொழிலாளியளில்ல. உம்மால ஏனுமெண்டா நாளை ராவைக்கு உந்தக் குடாவலையைக் கொண்டுபோய் கடலுக்க போடும் பாப்பம்.

மனவல்:- துரைராசா, என்ன ஆகத்துள்ளுறீர்? சரி நான் கொண்டு வந்து போட்டிட்டால்?

சிமி:- (திடீரென்று எதிரே எழுந்து) டேய், மனவல். என்ன சுமமா யிரட்டுறாய்? முதல்வ வலையைக் கடலுக்க போட்டுப் பார்.

மனவல்:- (சத்தம் போட்டு) வலையோட ஆக்களையும் போட்டுக் காட்டுறன்.

சிமி:- டேய் மனவல். நீ ஒரு சறள் பிடிச்ச துவக்கை வைச்சுக் கொண்டு வெருட்டுறது எங்களுக்குத் தெரியும். (அட்டகாசித்து) டேய், தொழிலாளியள் ஒன்று சேந்து உரிமைக்காகப் போராடாத் துவங்கினால், கடல் பொங்கிக் கொந்த ளிக்குமாப்போலதான் இருக்கும். பிறகு நீ எடுக்கிற ஆயுதத்தோட நீ அழ்வாய்.

மனவல்:- (சத்தமாக) ஏய் கிழவா, நீங்கள் எனக்குப் புக்தி சொன்னது காணும். வெளியே போகலாம்.

தம்பி:- (துள்ளி அட்டகாசித்து) டேய் புளுக்கைப் பயலை, நாங்கள் உன்ர வீட்டில தங்குமடம் வைக்கவரேல்ல, உன்னை எச்சரிக்க வந்தனாங்கள் தெரியுமா?

சிமி:- (காறித்துப்பிவிட்டு) தம்பி முத்து, நீ வா நாங்கள் போவம். (போய்க்கொண்டு திரும்பிப் பார்த்தபடி) டேய் மனவல், இனி உன்ர படலைக்கு ஒரு நாய் கூட வராது. தம்பி துரைராசா பறைஞ்சது காணும் வாருங்கோ போவா. இனி உவனோட என்ன கதை: (மூவரும் வெளியேறி வருதல்.)

மனவல்:- (வீட்டு விறந்தைதழி நடந்தபடி) சிமியோன் தம்பிமுத்து ஆக்களிள்ரபுது எடுப்பைப் பாத்தால் எக்கணம் வில்லங்கம் வரும் போலத்தான் தெரியுது. (சங்களைப் பற்றிவிட்டு) துவக்கை எடுத்து ரண்டுபருக்கு வாமாக மாட்டினால் சரியாய்ப்போம். அதுக்குப் புறது பெண்ணைக் கைக்கள்ள வைக்க வேண்டிபுதுதான். கடலில இறங்கிற உவங்களுக்கு என்ன சவம் தெரியுமா? கால் நனைஞ்சவுடன் வாற புத்தி கரையில் ஏறின பிறகு கரையிறுதுதானே?

காட்சி இரண்டு

களம்: தெருவையண்டிய வீடு.

(காற்ற வச்சதல்-மழை பெய்தல்)

தம்பிமுத்து:- (செருமிக்காறிக்கொண்டு) சீர்வம்பு இன்னும் விட்டபாடாக் கணல்ல. இண்டைக்கும் தொழில் துறைக்கு ரோக ஏலாது. அவன் மனவலெண்டவன் என்னும் பொரு குடாவலையைப் போட்டு ஒரு பக்கத்தால ஊரவயின்ர வயித்தில அடிக்கிறான் மறு பக்கத்தால வந்து பிடிச்ச மழையும் சரியன்மாதிரி விடாமல் நாண்டுகொண்டிருக்கு.

தங்கம்மா:- (சுளகைத் தலைக்குமேல் பிடித்தபடி) மழை தூறிக்கொண்டிருக்கப்பா உதேன் பேத்து முக்கத்தில நிண்டு நனையிறாய்?

தம்பி:- சீர் வம்பு எப்பிடி திருக்கெண்டு பாக்கிறான்? எங்க நிண்டாத்தான் என்ன? இந்த மழக்குக் கொட்டியல் கிடந்தாலும் சரிதான் வெளிய மழையில் நிண்டு நனஞ்சாலும் ஒன்ருதான்.

தங்கம்:- இக்கீசர், உதில நிண்டாப்போல உந்தத் துவாயைத் தலயில கொட்டுக்கொண்டுபோய் உத்தமியின்ர கையில என்ரு னத்தல் பான் வேண்டிக் கொண்டா இண்டு முழுக்கப் பிள்ளையாருப்பட்டினி சதுள் வயிறெகிக்கொண்டு கிடக்குதுள்.

தம்பி:- வெறும் பணைத் திண்ணுங்கனே? கழிக்கு. என்ன செய்யப் போறாய்?

தங்கம்:- முத்தநாள் பொன்னியம் தாலுக்க கருவா தந்தது. அதை அங்கின பச்சடி. அரைச்சுச் சரிக்கடலாம்.

தம்பி:- (போய்க்கொண்டு) புளையுக்கு மழைத்துவா

னம் விடிக்குது. அந்தச் சாக்குத் தட்டியை இழுத்துக் கட்டிவிடு. நான் சுறுக்கில வாறன்.

தங்கம்:- (தனிமையில்) ஆனவாகில சாப்பாடு இல்லாமல் மனுசன்ர தேசமும் வர வர நல்லா உறைஞ்சுகொண்டு போகுது. அவன் மனவ லெண்டவன் உத்தியோகம் பாத்துக் கள்ளப் பட்டு ஊரோட வந்திருந்து, இப்ப ஊரவ யின்ர பிழைப்பில் பண்கொட்டிக் கொண்டிருக்கிறான். சனங்களும் எத்தனை நாளைக் கொண்டு பொறுத்துக்கொண்டிருக்கிறது? (கோயில் மணி அடிக்கும் ஓசை)

தங்கம்:- (ஒரு கண்ணையால் திரும்பிக் கைகளை நீட்டிய படி) ஆ, மாதாவே இந்த ஊரவைய நீதான் காப்பாத்தணை ராசாத்தி.....

சிமியோ:- (குரல் வைத்து சுழைத்தபடி வருதல்) பிள்ளை தங்கம்மா, உங்க உன்ர புரியன் நிக்ருதே?

தங்கம்:- (எட்டிப்பார்த்தபடி) உதாரது, சிமியோனணையே?

சிமியோ:- ஓம் புள்ள. அது சரி தம்பிமுத்து எங்க போட்டுது? ஆனை ரண்டு நாளாக அங்காலுப் பக்கம் காணன். என்ன சங்கதி?

தங்கம்:- அப்படி ஒண்டுமில்லயண்ணை பாண் வேண்ட உதில உத்தமியின்ற கடைக்குப் போட்டார். இப்ப வந்துடுவார். இஞ்சால வந்து குந்தில இரண்ண (வெற்றிலைப் பெட்டியை அரக்கிக் கொண்டே) வெத்திலையைப் போடண்ணை. அது கிடக்க, நடுக்குறிச்சிப் பக்கம் எப்பிடி மழை தண்ணி?

சிமியோ:- அதை ஏன் புள்ள பறைவான். நாங்கள் ஊருக்க ஒக்கம அடைஞ்சு கிடைக்கிறம். துறை தொழில் தோட்டுப்பாய் என்னபாடோ ஆர் கண்டது? வெள்ளிடி விழுவான்ர மழை வந்து ஒரே புடியா நிக்ருது. ஒரு பக்கத்தால் அவன் மனவல், மற்றப் பக்கத்தால் இந்தச் சீர் வம்பு பிடிச்சு ஆட்டுது.

தங்கம்:- அண்டைக்கு மனவலிட்டப் போனியன், என்ன சொல்லுன்?

சிமியோ:- (வெற்றிலையைக் குதப்பியபடி) அவன் எப்ப ணம் இறுங்கிறானில்லை. எக்கணம் எல்லாம் ஏதண்டையிலதான் முடியப்போகுது.

தங்கம்:- (வந்து கொண்டு இதார், சிமியோனணையே, என்ன சங்கதி அம்பலாதிப்பட்டுக் கொண்டு நிக்ருது? ஏன், என்ன நடந்திட்டுது?

சிமி:- என்னடாம்பி நீ உப்பிடிக்கேக்கிரய். ஏன் உனக்குச் சங்கதி யொண்டும் தெரியாதே? இல்லயண்ண, என்ன சங்கதி? (தங்கம்மாவைப் பார்த்து) ஏய் சிமியோனண்ணைக்கு எப்பன் தேத்தண்ணி போட்டுக் கொண்டா.

சிமி:- தங்கம்மா தேத்தண்ணி வேண்டாம் பிள்ளை. வெத்திலையும் போட்டிட்டன், வேண்டாம் மோன.

தங்கம்:- காரியமில்லை, மழைக்க நனைஞ்சு வந்தனி கூதலுக்கு எப்பன் போட்டுத்தாறன் குடியண்ண (தங்கம்மா எழுந்து போதல்)

சிமி:- இல்ல வேண்டாம். (சத்தமாக) பிள்ளை தங்கம்மா வேண்டாம் நாச்சியார்.

தங்கம்:- (சிரித்தபடி திரும்பிவந்து) மழைக் குளிருக்கு ஏதோ பாவிச்சிட்டாராக்கும். அதுதான் ஆளும் கொஞ்சம் உசாராயிருக்கிறார்.

சிமியோ:- அதில்லப் பிள்ள, வேணுமெண்டாக் கோப்பியவைச்சுப் புள்ளயளுக்குக் குடு. இப்ப ஊர் கிடக்கிற சீரழிவுக்கு ஒரு தொழிலாளியின்ற வீட்டில் இப்பிடி நசுலு பேர் வந்து தேத்தண்ணி குடிக்கத் துவங்கினால் அவன்பாடு இடுக்காணியப்படும்.

தம்பி:- சரி, ஏன் வில்லங்கப்படுத்துவான்? அது கிடக்க, ஏதோ சங்கதியெண்டாயண்ண, அது என்ன விசயம்?

சிமியோ:- நல்ல கூத்துத்தான் போ. சீர் வம்பெண்டு போட்டு நாங்க ஒக்கம வீடுகளுக்க அடைஞ்சு கிடக்கிறம். அவன் அறுப்பான் மனவலெண்டவன் அண்டா வலைபோட எப்பலோ புறப் புட்டுப் போட்டான். இப்பிடி எல்லாரும் கண்ண முடிக்கொண்டிருந்தால் நாளைக்கு நாங்கள் எந்தக் கடலுக்க போய் புழைக்கிறது? (போர்வையை உதறிக்கொண்டு) உதென்னண்ண புறுபுறுக்கிரய்? எனக்கொண்டும் கேக்கலை. எப்பன் உரத்துச் சொல்லண்ண.

தங்கம்:- நெடுக என்னத்தைச் சொல்றது? உவன் மனவலின்ர திருக்கூத்தைத்தான்ரி புள்ள சொல்றன்-

சிமியோ:- நெடுக என்னத்தைச் சொல்றது? உவன் மனவலின்ர திருக்கூத்தைத்தான்ரி புள்ள சொல்றன்-

தங்கம்:- ஏன், என்ன மறுக்காலும் வெள்ளிடி விழுத்திருனே?

சிமி:- அவன் மறுக்காலும் எங்கோட மல்லுக்கட்டத் துவங்கியிட்டான். அவனோட அடிக்கக் குடுக்க வேண்டிக் கிடக்கு. இண்டைக்குக் கடலுக்குப் போட்டானும்.

தங்கம்:- ஆ! அதுக்கு இப்ப என்ன செய்யப் போறியள்?

சிமி:- இண்டைக்கே ஊரவையெல்லாம் கூடி நடுக் குறிச்சிக்க கூட்டம் வைச்ச அதில ஒரு முடிவு எடுக்கப்போறம்.

தம்பி:- என்ன முடிவு எடுக்கப் போறியள்?

சிமி:- தம்பிமுத்து, உதென்ன கேள்வி? கூட்டத்திலதானே முடிவு எடுக்க வேணும்?

தம்பி:- இல்லயண்ண, சும்மா மன எழுந்தத்தைக் கேட்டுப்பாத்தனான். அப்ப கூட்டத்தை வைப்பம்.

தங்கம்:- ஓமண்ணை, அதைத் சட்டெண்டு செய்யுங்கோ. இனி உவனுக்கு இப்படியே விட்டுக்கொண்டிருக்கக் கூடாது.

சிமி:- பின்ன என்னடி பிள்ள, குட்டுறவனும் மடையன், குட்டக் குட்டக் குனியிறவனும் மடையன். நாங்களும் எத்தினை தரமெண்டு பாக்கிறது?

தங்கம்:- (வாயடங்கச் சிரித்தல்) நீங்கள் நல்ல ஆக்கள் தான்.

சிமி:- நீ என்ன புள்ள சிரிக்கிறாய். ஏன் நான் சொன்னதில நாயம் இல்லையே?

தங்கம்:- நாயம் இல்லாமலிருக்கே?

சிமி:- அப்ப ஏன் உப்பிடிச் சிரிச்சனி?

தங்கம்:- அதுக்கில்லயண்ண, ஊரவை எல்லாரும் இம்மட்டுக்காலமா மடையங்களாயிருந்திட்டாங்களெண்டுதான் சிரிச்சனான்.

சிமி:- மடையங்களில்லையடி புள்ள, ஏன் வீண் வம்பு தும்புக்குப் போவானேண்டுதான் இம்மட்டு நாளா விட்டுப் பாத்தனங்கள்.

தங்கம்:- அப்ப, இனி என்ன செய்யப் போறியள்?

சிமி:- அது இனிமேல் கூட்டம் கூடிப் பேசின புறது தான் தெரியும். (வெற்றிலை வாயைக் குதப்பித் துப்பிவிட்டு) எனை தம்பிமுத்து, உன்ர பொஞ்சாதி இம்மட்டுக் கேள்வியெல்லாம் கேக்குது. நீ என்ன ஒன்றும் பேசாமல் மரக் கட்டைமாதிரி நிற்கிறாய்?

தம்பி:- நீ நாயங்களை எடுத்துக் காட்டுறாய், பிறகு நான் என்னக்கதைப் பறையிறது?

துரைராசா:- (மறைவிரிநுந்து சத்தம் வைத்துக் குரங்கொடுத்து) ஊய், தங்கம்மாக்கோ.

தங்கம்:- (எழுந்து எதிர்கொண்டு) ஓய், தாரது. இஞ்சால வா.

தம்பி:- அது எங்கட துரைராசாபோல கிடக்கு.

தங்கம்:- உதார் துரைராசாவே. இஞ்சால முத்தத்திள் வா. என்றாம் பி வியளம்?

துரை:- (முற்றத்துக்கு வந்தபடி) கம்பி முத்தண்ணையக் கூட்டியர வெண்டு சிமியோளப்பா இஞ்சமுன்னு வந்தார். இன்னும் காணன். அத்தானக்கா தேடிக்கொண்டு வந்தனான். (சிமியோனைக் கண்டு விட்டு) ஊய், அப்பா நான் விடு விடாத் தேடுறன். நீ இஞ்ச நிண்டு குலவியம் கதைக்கிறியே?

சிமி:- (எழுந்தபடி) தம்பி துரைராசா, நான் கதைப் பிராக்கில நின்றுட்டன். சரி இந்தா வெளிக்கிட்டிட்டன். (வெற்றிலையைக் குதப்பிப் யக்கத்தே துப்பிவிட்டு) நீ நட நாய்கள் வாறம்.

துரை:- அங்க ஆக்களெல்லாம் வந்திட்டினம். நீங்க உங்க நிண்டு விண்ணுளம் கொத்துங்கோ.

தம்பி:- (சிமியோனைப் பார்த்து) கூட்டத்துக்கு ஆக்சேர்க்க விடு விடாய் அலைஞ்சதான துரைராசாவுக்கு ஆக்திரம் வந்திட்டது. (துரைராசாவைப் பார்த்து) தம்பி துரைராசா நாய்களை கறாகா வாறம். நீ மற்றவைக்கும் சொல்லிக் கூட்டிக கொண்டு நடுக்குறிச்சிக்க வா.

முன்றும் காட்சி

களம்:- நடுக்குறிச்சி.

(ஊர் ஜனங்கள் ஒன்று கூடி ஆலோசனை நடத்தும் கூட்டம். ஆள் ஊர் பெண்களும் ஆள் ஊர் சம்மணம் கூட்டியும் ஒத்திக் கண்கலத்துக் கொண்டிருத்தல். இரண்டொருவருவால் ஆட்டியும், சிவர் மால் முடித்துக்கொண்டிருந்ததல்.)

ஒருவர்:- (சால்வையை உதறி, எழுந்து தின்று எப்பனுக்குச் சத்தம் வையாமலிருங்கோ. (ஆலமங்கிலில் யபின் கூட்டத்தைப் பார்த்து) ஆக்களைக் கூப்பிடப் போன துரைராசா வந்திட்டது இன்னும் ஆக்கள் வந்து சேரவில்லை. (கூட்டத்தில் சிமியோனும் தம்பி முத்தவும்

அப்போது பிரவேசித்தல்)

ஒருவர்:- சீமயோடைடாஸெரும் தம்பிருத்தண்கைக்கும் இடபதான் விடிஞ்சது.

மறுவர்:- ரொபுதுடட்டுச் செச்சைப் போச்சு இப்ப தால், அலாத்தி தேத்துச்சொண்டு வருகினம்.

சீம:- (செந்த ரீர்டடி) இதேன் இப்பமோசம் முழந்தூபாட்டால அனக்காள் சத்தம் போட்டு மல்லுச்சட்டிதான்? எட அப்பா அன் மன லெடா தகையடிச்சொம் உங்களோட மாயி றதுதான் மண்டை லெடிச்ச உபத்திரம்.

துரை:- தாங்கள் பிந்தி வந்திட்டு அதுக்குள்ளும் ஒரு புறபுறப்பு. தாங்கள் விடுற புழையனை அவே ஒருதரும் யோசிக்கிறேல்வ. அதுதான் எல் லாய் புழைக்கும் சாரணம்.

தம்பி:- துரைராசா, உதென்ன சரி புழை பறைய வந் தனிங்களோ, கூட்டம் கூட வந்தனிங்களோ? உதென்ன விழல் கதை கதைக்கிரும்?

ஒருவர்:- (வடிக்கல் நூலை ஆட்டிக்கொண்டு) துரை ராசா, சரி சரி, நாயம் பறைஞ்சது காணும். கூட்டத்தைத் துவக்குங்கோ.

சீம:- என்ன எல்லாரும் அவரவரே பேசாமலிருக்கி றியள்?

தம்பி:- சரி, கூட்டத்தைத் துவக்கிறத்துக்கிடையில ஒரு தலைவரைத் தெரியுங்கோ.

ஒருவர்:- எல்லாருமாக் கலந்து பேசி முடிவெடுக்கிற துக்கு, பேந்தேன் இதுக்கொரு தலைவர் தெரி வான்?

தம்பி:- தலைவர் இல்லாமல் ஒரு கூட்டம் கொம்மட்டி நடத்திற வழக்கம் எங்கயன் இருக்கே? (மேன்சன் உலகலத்துச் சிரித்தல்)

சீம:- உங்கட நாடகத்தைப் பாத்து, வந்து நிக்கிற டெண் புரகசனும் சிரிக்குதுள்.

தம்பி:- கூட்டம் துவக்கிறத்துக்கே இப்பிடிக்க களைபு ளப் படுறியள். இப்பிடையெண்டால் மனவ லினர் சங்கடத்தை எப்படிப் பேசித் தீர்க்கப் போறியள்?

(தேரென்று எங்கோ தட்டுமுட்டுப் படும் சத்தம்)

பொன்னியம்:- (தடித்து எழுந்து, சத்தம் வைத்தபடி) ஆ, தொழிஞ்சுபோவான்ர பூணையாக்குமடி. (எல்லோரும் பொன்னியம் சென்ற திக்கைப்

பார்த்தல். சற்றுத்தாமதித்து அவள் வெளியே புறபுறத்து வந்துகொண்டு)

பொன்:- ஆ இதென்ன சொவொந்திரம். அங்கால அவன் மனவலினர் ஆக்கினை. இஞ்சால பாத்தா நாய் பூணையன் விவொசல் அடுக்களைக் குள்ள ஒண்டையும் வைச்செடுக்க விடுகுது களில்ல.

(ஆண்கள் கலகலத்துச் சிரித்தல்)

பொன்:- (கோபமாக) அது சனியன் கிடந்த கறியெல் லாத்தையும் அடிச் சட்டி காண வளிச்சுத் திண்டிட்டுப் போட்டுது. நீங்கள் சிரியுங்கோ.

துரை:- கூத்துக்க கோமாளிமாதிரி, கூட்டத்துக்கள்ள பெண்களும் குசினியும் நாய் பூணைகளும் (சாடையாச் சிரித்துப் பொன்னிரியத்தைப் பார்த்து) பொன்னிரியமக்கா, என்ன சங்கதி. பூணை சறிச்சட்டியளுக்கு வேலை பாத்திட்டுது போல?

பொன்:- அதையேன்ராம்பி பறைவான், எளிய கள்ளப் பூணை முழுச் சட்டியையும் வளிச்சு நக்கிப் போட்டுது.

துரை:- என்னக்கா செய்யிறது? உப்பிடித்தாள் கட லுக்கையும் ஒரு கள்ளப் பூணை வந்து எங்க ளைக் கையாற விடுகுதில்லை. (கூட்டத்தில் சிரிப்பு)

தம்பி:- சிமியோனண்ண, இப்ப நேரம் என்ன? பெண் டுகளினர் கதை பறைய வந்தனிங்களோ அல் லது மனவலினர் சங்கதி பேச வந்தனிங் களோ?

சிமி:- சரி, ஆரேன் உங்களுக்குத் தெரிஞ்சமாதிரி ஏதேன் ஒரு யோசனை சொல்லுங்கோ.

தம்பி:- இதில வில்லங்கமென்னெண்டா, எங்களுக்க இன்னும் சரியான ஒற்றை இல்லாததுதான்.

சிமி:- அதையும் இதில பேசித் தீர்ப்பம். முதலை விஷயத்துக்கு வாருங்கோ.

ஒருவர்:- னேய், சிமியோனப்பா. கடலும் கடக்கரையும் கவுண்மேந்துக்குச் சொந்தமெண்டு சட் டம் இருக்கேக்க, நரங்கள் மனவலிட்டப் போய், 'நீ உந்தக் கண்டி வலையைப் போட்டு எங்கட தொழிலுக்கு நட்பம் செய்யாதை' யெண்டு எப்படி நாயம் கேக்கிறது?

மறுவர்:- அப்பவே அந்தக் குடாவலையை மனவல் போடேக்க நாங்கள் விசயத்தை விளப்பமாச்

சொல்லீத் தடுத்திருக்கலாம். புழை விட்டிடம். இப்ப அவன் எல்லாரையும் வெருட்டி உழைச்ச உரிசை கண்டிட்டான். பொதுச் சொத்தைத் தவிய அள்ளுற ஆசை செத்தாலும் போகாது.

ஒருவர்:- இனி அவன் எப்பனுக்கும் இறுங்கான்.

தம்பி:- இப்ப இதுக்கு என்ன செய்வம்?

ஒருவர்:- 'நீயும் எங்களைப் போல நாலுபேருக்குள்ள மாதிரி வந்து தொழில் செய்' யெண்டு மனவலிட்டக் கேப்பம்.

துரை:- நோத்தோட அப்புடித்தானே கேட்டனாங்கர். அதுக்கும் மறுத்திட்டான். இனி உதுக்கு ஒரு வழிதான் இருக்கு.

ஒருவர்:- அதென்ன வழி?

துரை:- அவனை எதிர்த்துப் போராடவேணும்.

தம்பி:- துரைராசா சொன்னதுதான் சோக்கான யோசனை. இனி அப்பிடித்தான் செய்வம்.

குசை:- (ஆட்டிய வடிக்கல் நூலைப் பிடித்தபடி) உதுவும் ஒரு கண்டறியாத பூளக் கதைதான். பொதுச் சொத்தை அபகரிச்ச உரிசை கண்டவன் நீங்கள் எதிர்த்தாப்போல விடுவானே? கடைசி மட்டும் விடமாட்டான்.

தம்பி:- குசையண்ண, நீ அப்ப இதுக்கு என்ன வழி சொல்லும்?

ஒருவர்:- குசையண்ணை என்னத்தைச் சொல்லப் போறார்? மனவலை நேரடியாக எதிர்த்துப் போராடினாத்தான் முடிவு காணலாம் இனி மனவலிட்டப் போய் பிச்சை கேட்கிறமாதிரிகை கட்டிக்கொண்டிருக்கப்படாது.

சுமி:- போராடுறதெண்டு சுகமாச் சொல்லலாம். அது எவ்வளவோ தொல்லையான சங்கதி. அதில இறங்கினால் என்ன நடக்குமெண்டு ஆருக்கும் தெரியாது.

துரை:- அப்ப னேய், போராட்டத்தில் செத்துப்போனாலும் கார்யமில்லை. அநியாயக்காரங்களை எதிர்கிறவன் தானை சரியான மனுஷன். எங்கட ஏசுநாதர், 'நற்கனி கொடாக மரங்களைல்லாம் வெட்டுண்டு அக்கினியில் போடப்படும்' என்று சொல்லியிருக்கிறார் தெரியுமே?

ஒருவர்:- துரைராசா சொல்றதைப் பார்த்தா, மனவலின்ருடாவலையைப் புடுங்கிக் கடலுக்கெறியச் சொல்லுமாப் போலயல்லோ கிடக்கு?

துரை:- நான் அந்தக் கருத்துப்படச் சொல்லேல. அந்தக் குடாவலையைப் போடவிடாமல் எல்லாரும் சேந்து நிண்டு தடுக்க வேணும்.

ஒருவர்:- ஒரு நாயத்துக்குப் பார்த்தால் துரைராசா சொல்றதும் ஒரு வழியில சரிதான்.

குசை:- துரைராசா என்ன நாயத்தைச் சொல்லிக் கிழிச்சுப் போட்டார்? நீர் பெரிய படிப்பாளி ஒரு கண்டறியாத நாயத்தைக் கண்டு பிடிச்சுப் போட்டீர், என்ன?

ஒருவர்:- (கோபமாக எழுந்து) நீர் என்ன ஏபிசிட் இங்கிலீசு படிச்ச பெரிய ஆளோ?

மறுவர்:- இந்தா, நீர் எந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில ஏபிசிட் படிச்சீர்?

ஒருவர்:- இஞ்சால கிட்ட வந்தால் நான் படிச்ச பள்ளிக்கூடத்தைக் காட்டுவன்.

குசை:- (சால்வையை உதறி அரையில் கட்டிக் கொண்டு) என்னவும் சொல்றீர்? கிட்ட வந்தால் மயிரைப் புடுங்கித் தண்ணி குடிச்சிடுவீரே?

மறுவர்:- பொறுக்கிப் பயலே, கிட்ட வாடா பாப்பம்.

ஒருவர்:- டேய் தாற்ரா இங்கிலீசுபடிச்சவன்? டேய் டாம் பூள், யூ கெற்றவுட்டு.

(கூட்டம் திமிலோகப்படுதல்)

சுமி:- (கைகளிரண்டையும் தலையில் வைத்து) ஆ, ஆ..... டேய் பொடியன் கொஞ்சம் பொறுங்கோடா. எப்பனுக்குப் பொறுமை காட்டுங்கோடா. நீங்கள் உப்பிடிக்காச்சு மூச்சுப்பட்டால் இது ஒண்டே மனவலுக்குப் போதும். ஆ, இந்த மோட்டுப் புள்ளயளோட மாரடிக்கிறதைவிட அவன் மனவலோட மல்லுக்கட்டலாம்.

குசை:- அப்ப நீர் போய் மனவலோட மல்லுக்கட்டும்.

ஒருவர்:- (எழுந்து நெஞ்சை அகல விரித்து) இந்தா, இதென்ன சவக் கதையப்பா. என்னடாப்பா இஞ்சு என்ன சண்டித்தனமா காட்டப் போறியள்? நானும் ஒரு மனுசன் பல்லைக் கடிச்

சுக்கொண்டு விடுபேயனுட்டம் நிக்கிற. ன்
என்ற விளையாட்டை இனிக் காட்டட்டே?
துரையன்ர முகப்பாத்தியப் பாக்கப் போறி
யளே?

சிமி:- தம்பி எட யக்கரேசு, நீ உன்பாட்டில சும்மா
இருக்க மாட்டியே? கண்டறியாத கூட்டமும்
கொம்மாளமும் தான்.

சூசை:- (சன்னதமாடியபடி) டேய், குழப்புங்கோடா
கூட்டத்தை.

சிமி:- (கூட்டத்தில் களேபரம் நிலவுதல்)
(சினப்போடு) டேய் சூசை, உனக்கென்ன
விசரே பிடிச்சிருக்கு? சரியடாப்பா நீங்கள்
இனி எக்கேடாவது கெட்டுப் போங்கோ.
கண்டறியாத இவங்களோட ஒரு அலுவலும்
பாக்க ஏலாது.

தம்பி:- சிமியோனண்ண, குழப்புற ஆக்களை விட்டிட்டு
இருக்கிறவையோட கூட்டத்தை நடத்துவம்.

சிமி:- டேய், பொடியன். உண்ணா உங்களுக்குப்
புண்ணியம் கிடைக்கும். ஏற்பன் நேர் சீராக்
கதைச்சு ஒரு முடிவுக்கு வாருங்கோ. உங்க
ளுக்க இழுபறிப்பட்டால் நாளைக்கு நீங்கள்
தான் ஆகக் கண்டப்படுவியள். (தம்பிமுத்து
வைப் பாத்து) தம்பிமுத்து நீ ஒருக்காக் குரல்
வைச்சுக் கூட்டத்தை அடக்கு.

தம்பி:- தம்பியவே, கூட்டத்தில இருக்கிறவே எல்லுப்
பொல அமைதியாயிருங்கோ. நெடுப்ப
பறைஞ்சு பிரயோசனம் இல்லை. இனி உடன
ஒரு முடிவு எடுக்க வேணும்.

துரை:- ஒம் அதுதான் நல்லது. என்ன முடிவு எடுப்
பம்?

தம்பி:- நான் ஒரு யோசனை சொல்றன். ஒருக்காக்
கடலுக்கையும் போய்க் கெட்டுப் பாப்பம்.
அதுக்கும அவன் இறங்காட்டால் நேரடியா
நிண்டு போராடி அயன்ற குடா வலையைப்
பறிச்சு எடுப்பம்?

துரை:- (கையை உயர்த்தி) நான் இதை ஆமோதிக்க
கிறன்.

சிமி:- அப்ப, கூட்டக்காறர் நீங்கள் என்ன சொல்
றியள்?

ஒருவர்:- சரி, அப்பிடிச் செய்வம்.

துரை:- ஆனா, ஒண்டு சொல்றன். மன வல் சும்மா

இருக்கமாட்டான். துவக்கை எடுத்துக்காட்டி
வெருட்டுவான். ஏற்பனும் அசையக கூடாது.

தம்பி:- அது ஒண்டுக்கும் யோசிக்க வேண்டாம். என்
சட பொடியன் கருமுரல் கணக்காச் சுழிச்
சுப் போடுவாங்கள்.

சிமி:- அப்ப, எல்லாருக்கும் சம்மதமோ?

கூட்டம்:- (கூட்டத்தில் எல்லோரும் ஆமோதித்து ஆர்
வாரப்படுதல்) ஓம், ஓம் எல்லாருக்கும் விருப்
பம்.

தம்பி:- சிமியோனண்ண அப்பிடியெண்டாக் கூட்
டத்தைக் கலைப்பம்?

சிமி:- ஓ, ஓ. பேந்தேன் மினைக்கெடுவான் (பலமா
கச் சத்தமிட்டு) அப்ப, அவரவரே போய்
றடியா வாருங்கோ.

(கூட்டம் கலகலத்துக் கலைதல்)

நான்காம் காட்சி

களம்:- தம்பிமுத்து வீடு.

தங்கம்மா:- (சுளகால் அரிசி புடைத்துக்கொண்டு) என்ன,
இண்டைக்கு எல்லாரும் ஒரு மாதிரி அம்ப
லோதிப்படுறியள்? என்ன செய்யப் போறி
யள்?

தம்பி:- கூட்டத்தில எடுத்த முடிவின்படி, செய்யிறது
தான் உத்தேசம்.

தங்கம்மா:- எக்சணம் என்ன ஏதண்டையில முடியுதோ
ஆருக்குத் தெரியும்?

தம்பி:- இதைவிட வேறு வழியில்லை. நாங்கள் எப்ப
வும் தப்புத்தண்டாப்புக்குப் போறானுங்களே?
அவன் தான் பணத்திமிரில சும்மா கிடக்க
ஏலாமல் எங்களோட கொழுவலுக்கு வந்தி
ருக்கிறன்.

நங்க:- அவன் பணம் பண்டம் உள்ளவன். தவக்கும்
வைச்சிருக்கிறன். ஏதும் செய்துகிய்து போடு
வான்.

தம்பி:- தொழிலாளர் அடங்கியிருந்து பொங்கினால்
கடல் கொந்தளிச்சமாதிரித்தான் இருக்கும்.
பணக்காற்றர் வெருட்டல் மிறகு பிறகு ஒண்
டும் தொழிலாளியளில எடுபடாது. திருப்பிப்

பதில் கொடுக்க அவைக்குத் தெரியும்.

சிமி:- (மறைவில் நின்று அழைத்தல்) தம்பிமுத்து, நீ உங்க இருக்கிறியே?

தம்பி:- தார் சி மி யோ ன ன் னே யே, இஞ்சால வாண்ண.

சிமி:- (முற்றத்தில் வந்து) மனவல் கமறிக்கொண்டு எப்பவோ வெளிக்கிட்டுக் கடலுக்குப் போட்டானாம். இனி என்ன பாத்துக்கொண்டு நிக்கிறது. வெளிக்கிட்டு வாவன்.

தங்கம்:- (அங்கலாய்த்து) ஐயோ, அவன் இண்டைக்கு என்ன திட்டத்தில் போருனோ?

சிமி:- எடி பிள்ள தங்கம்மா, நீ ஏன் இப்படிப் பயந்து சாகறாய்.

தங்கம்:- இல்லையண்ண, தின்ன உடுக்க வழியில்லை. வீண் சண்டை சள்ளுக்கை மாட்டுப்பட்டால் இந்த குஞ்சு குருமாண்களை நாங்கள் என்ன செய்யிறது?

சிமி:- தங்கம்மா, நாங்கள் என்ன இப்ப சிவிச்சுக் கொண்டே இருக்கிறம்? எங்கட புள்ள குட்டியளும் திண்டது பாதி தின்னாது பாதியாகத்தான் கிடக்குதுகள். இப்பிடிச் சிவிக்கிற திலும் பாக்க அவனோட மோதி ஒரு முடிவு கண்டால் நல்லது.

துரை:- (மறைவில்-சத்தமாக) தம்பிமுத்தன்னோய்?

தம்பி:- துரைராசா இஞ்சால வா, என்ன சங்கதி?

துரை:- (முற்றத்துக்கு வந்து) என்ன சங்கதியெண்டே கேக்கிறியன்? அவன் மனவல் ஆக்களையும் சேத்துக்கொண்டு ஆயுதங்களோட போருளாம்.

தங்கம்:- (ஏக்கமாக) ஐயோ, நான் சொன்னது சரியாய் போச்சு... ..

தம்பி:- சிமியோனண்ண, இனி என்ன பர்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. எல்வாரையுப் புறப்பிடச் சொல்லிப் போட்டு வாவன்.

சிமி:- (எழுந்து நடந்தபடி) சரி. நான் நடக்கிறன். தம்பி, துரைராசா வா. இண்டைக்கு உவன் மனவலை ஒரு கை பாக்கிறதுதான்.

(சிமியோன், துரைராசா மறைதல்)

தம்பி:- இஞ்சேர், ஏய். வெத்திலக் கொட்டப்பட்டி

யக் கொண்டா.

தங்கம்:- (சிணுக்கமாக) இதென்ன மோசத்தில வந்து முடியுதோ?

தம்பி:- என்னத்தில வந்து முடிஞ்சாலும் காரியமில்லை. இதுக்கெல்லாம் பயந்து நெடுகளும் வீட்டுக்க அடைஞ்சு கிடக்கிறதே.

தங்கம்:- நீங்கள் போய் கடலுக்க அம்மாறுப்படுவியன். வீட்டில இருக்கிற பெண் புரக்கள் என்னெண்டு மனந்தாங்கிக் கொண்டு இருக்கிறது?

தம்பி:- இந்த விசயத்தில் பெண்டுகள்தான் எங்களுக்கு உசார் தரவேணும். பொம்புளயன் போராட்டத்தில் துணிஞ்சு நிண்டால் ஆம்புளயளுக்குத் திமிங்கலத்தினர் பெலன் வரும். அதை விட்டிட்டு உப்பிடி நகத்தைச் சோரப் போட்டுக் காட்டினால் கிடக்கிற உசாரும் செத்துப்போம்.

தங்கம்:- அது சரிதான். ஆனா.....

தம்பி:- ஆனாலும் கிணலும்தான். வெறுங்கதைய விட்டிட்டுச் சோத்துக் குடையைப் பறிக்குள்ளவை.

ஐந்தாம் காட்சி

(தங்கம்மா குசினிக்கும் போதல்)

களம்:- கடற் பரவை.

சிமியோன்:- (ஆட்களோடு வள்ளத்தில் நிற்கொண்டு) தம்பிமுத்து, பங்கபார் மனவல் வலையைப் படுத்துப் போட்டுத் தோணியில ஏறிக் குசாலா இருக்கிறான். ஆக்களும் நாலைஞ்சு பேர் கூட வந்திருக்கிறார்கள் போல கிடக்கு. சத்தங் காட்டாமல் வாருங்கோ.

தம்பி:- (மரக்கோலை வள்ளத்துள் அடங்க வைத்தபடி) துரைராசா, மனவல் துவக்கு வைச்சிருக்கிறான் போல தெரியுது. அங்க கிழக்க முள்ளை பார்.

(எல்லோரும் திரும்பிப் பார்த்தல். தூரத்தே ஒரு தோணியடியில் சில பேர் நிற்கின்றார்கள். ஒருவர் கையில் துவக்கு இருக்கிறது)

சிமி:- எல்லோரும் சத்தம் போடாமல் அவுக்கெண்டு கிட்டப் போவம் வாருங்கோ. (கிட்ட நெருங்கிப் போதல்.)

தம்பி:- (கையால் 'சத்தம் போடாதையுங்கோ' என்று வாயில் வைத்துச் சைகை காட்டல். வள்ளம் மற்ற வள்ளத்துடன் மோதுதல்.)

மனவல்:- (திடுக்கிட்டு எழுந்து) தாருது வள்ளத்தைக் கொண்டுவந்து தோணியில முட்டினது?

சிமி:- அது நாங்கள்.

மனவல்:- நாங்களெண்டா?

துரை:- ஊர்த் தொழிலாளியள்.

மன:- ஆரெண்டு சரியா ஆக்களைத் தெரியேல. (டோச் லையிட் அடித்துப் பார்த்தல்)

துரை:- ஊராக்களெண்டு சொன்ன பிறகும் லையிட் அடிச்சுப் பாக்கிறியே? நீர் பெரிய படிப்பாளி. ஏன் குரல்ல மட்டுக்கட்டிப் பிடிக்கத் தெரியாதே?

மன:- அதுக்கு என்ர தோணியில ஏன் முட்டுவான்?

துரை:- நீ இம்மட்டுநாளுமா எங்களில முட்டிக்கொண்டிருந்தாய். இப்ப எங்கட வள்ளங்கள் உன்ர தோணியில முட்டத் துவங்கியிட்டுது.

மன:- தோணியில முட்ட வந்தனீங்களே?

துரை:- (பேசாமக்) இப்ப தோணியில முட்டவ ரேல்ல; உன்ரொடதான் முட்ட வந்தனங்கள்.

மன:- (சடாரென்று ஓடித் தோணிகுள் பதுங்கு தல். மரக்கால்ள் அலங்கமலங்க ஆடுதல்) கொஞ்சம் பொறுங்கோ வாறன்.

சிமி:- டேய் மனவல் நீ சிமிக்கினால் அணிபத்துக் கூச்சத்துள்ள துவக்கு எடுக்க ஓடுறது எங்களுக்குத் தெரியும். நீயும் வேதக்காறன். ஏசுநாதர் சொன்னமாதிரிச் சொல்றன்: வானை எடுத்தவன் வாளால சாவான். எக்கணம் உனக்குத்தான் கேடு வரும். துவக்கை எடுத்துப் பயங்காட்ட நினையாதே.

ஒருவர்:- (பெலத்த சத்தமாக) என்ன மயிரைப் பாத்துக்கொண்டு நிக்கிறியள். அடியுங்கோடா மனவலுக்கு.

சிமி:- (சத்தமாக) மக்காள் பொறுங்கோ. ஒருதரும் களைபுளப்படாதையுங்கோ. தொழிலாளியள் சண்டைக்காறரில்லை. மற்றவன் பலாத்காரத்தைப் பாவிச்சால்தான் நாங்களும் துவங்க வேணும். அது மட்டும் பொறுமை காட்டுங்கோ.

தம்பி:- மனவல் நல்ல குணத்தோட சொல்றன்: நீயாக உந்தக் குடா வலையை எடுக்கிறியோ அல்லது எடுக்கமாட்டியோ?

மன:- உதென்ன நாயம் பேசுறீர்?

சிமி:- நாங்கள் வீடு தேடியந்து நாயம் சொல்ல வரேக்க உந்த நாயத்தைப் பறையமாட்டெண்டிட்டாய் இப்ப உதென்ன நீதி ரொண்டே கதைக்கிரும்? இப்ப கேட்டதுக்கு மறுமொழி சொல்லு: குடா வலையைப் புடுங்கிறியோ அல்லது நான் புடுங்கிவிக்கட்டோ?

துரை:- னேய் சிமியோனப்பா. உவர் பெரிய மயிரெண்டு இனியும் உவரோட நாயம் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறியே?

தம்பி:- துரைசா கதைக்காதே. ஒரு ஆளாப் பேசி ஒரு முடிவுக்கு வருவம். அது மட்டும் ஒரு தரும் வாய் துறவாதையுங்கோ. சிமியோனண்ணை பேசட்டுக்கு.

சிமி:- மனவல் என்ன பேசாமல் நிக்கிரும்? சும்மா நிண்டாப் போல இனிக் காரியம் சரிவராது. வலையை நீ புடுங்கிறியோ இல்லையோ? அதைச் சொல்லு?

மன:- புடுங்கமாட்டன்.

சிமி:- (சத்தமாக) புடுங்கமாட்டாய்?

மன:- இல்லை; கடைசி வரை புடுங்கமாட்டன்.

சிமி:- அப்பு இனி எங்கட வேலையைக் காட்டப் போறம்.

மன:- எங்க காட்டுங்கோ பாப்பம்?

சிமி:- (பலமாகக் கத்தியபடி டேய் பொடியள், டேய் தம்பிமாரே இனி உங்கட கெட்டித்தனத்தைக் காட்டுங்கோ. கடலுக்க ஒரு துண்டு வலையும் விடாமல் புடுங்கிக் தோணிகுள்ள போடுங்கோ, (குய்யோ முறையோ என்று தொழிலாளர்கள் கும்பலாகச் சந்தடி செய்து ஆவேசமாக அங்குமிங்குமாக ஓடுதல்)

மன:- (ஒரு பக்கமாக ஓடிப் போய்) தம்பிப்பிள்ளை, துவக்கை மெல்லமாக எடுத்து 'டக்' கெண்டு காட்றீசைப் போட்டு மாட்டு.

தம்பி:- (பெருங் குரல் எடுத்து) டேய் பொடியள், மனவல் துவக்கு எடுக்கிறாள்ரா. தண்ணிக்க பதுங்கி முன்னேறி வாருங்கோ. (தொழிலாளர்கள் கவரப்பட்டிருக்கின்றனர்) அங்கலாய்ப்பு. கூடவே துவக்கு வெடிக்கும் சத்தம்)

சிமி:- (மறைவாகப் போய் 'அவுக்' கென்று துவக்கைச் சேர்த்து மனவலைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு, சத்தமாக டேய், துரோகி, தொழிலாளியின்ர வயித்தில புறச்சாத வம்பா. (பெருங்குரல் வைத்து) மக்காள் பயப்புடாதையுங்கோ. நான் மனவலைச் சிக்காராய்ப் பிடிச்சிட்டேன். தோணியைத் தேடி முன்னேறி வாருங்கோ. (எல்லோரும் அள்ளப்பட்டிருக்கொண்டு ஓடி வருதல்)

தம்பி:- துவக்கைப் பறிச்சுப்போட்டு, அவன்ர பல்லு முப்பத்திரண்டும் கொட்டுண அடியுங்கோடா. (துவக்கைப் பறித்து, இரண்டொருவர் அடித்தல்)

சிமி:- டேய் மனவல். தொழிலாளியின்ர ஊரில புறந்தும் தொழிலாளியனைச் கூட வெளிக்கிட்ட வருவா.

துரை:- டேய் அறுதலி வேசமகனே. எங்களுக்குத் துவக்கு எடுத்த துரோகி.

தம்பி:- டேய் தம்பிமாரே. துவக்கை மடக்கி முறியுங்கோடா.

துரை:- வேண்டாம். துவக்கை முறிக்க வேண்டாம் ஏசுநாதர் சொன்னமாதிரி அவன் எடுத்த துவக்கை அவனுக்கு எதிராகத்தான் பாவிக்க

வேணும். அப்பதான் எதிரியனை மட்டந்தட்டலாம்.

சிமி:- மக்காள், உங்கட ஒற்றுமையால தனிய உழைச்ச உரிசை கண்டவன்ர வெளி வேசம் தெரிஞ் போச்சு; அவன்ர எடுதியையும் அடக்கியாச்சு. புடுங்கின வலையைக் கடலுக்க எறியாமல் வள்ளத்துக்க போடுங்கோ.

மரை:- சிமியோனப்பா, இவன் செய்த அட்டுழியத்துக்கு ஆனை உயிரோட விடப்படாது.

தம்பி:- துரைராசா அவன் எடுக்கவாள் அவனுக்கே ஈனமாப் போச்சி. பிறகு என்ன சவத்துக்கு ஆனைத் தொந்தரவு செய்வான்.

துரை:- தம்பிமுத்தண்ணே. உவங்கள் பெலம் குறைஞ் சவுடனே உப்தித்தான் புலுமாக விடுவினம். பிறகு சிமிக்கினமல் நாலுபேருக்கும் தெரியாமல் சதி செய்வாங்கள். சுரண்டுறவன் அழியும் மட்டும் சதி செய்துகொண்டதானிரும்பான்.

சிமி:- உவனவே என்ன சதி செய்தாலும் தொழிலாளியள் ஒன்று திரண்டால் உவே எந்த முலைக்குக் காணும் தம்பிமுத்து, வள்ளத்தைத் துறைமுகத்துக்குச் சாயவாக விடுங்கோ, போவம்.

(எல்லோரும் வள்ளத்தில் ஏறிப்போதல். அவர்கள் மறைந்தபின் மனவல் தலை கனிழந்து கொண்டு மறுகன்னையால் மறைதல்)

மனவல்:- (போய்க்கொண்டு) மேலைக்கு நான் தப்பி யொட்டி இந்தநெண்டால், கட்டாயம் உவேக்கு ஒரு பாடம் படிப்பிக்கிறதுதான். இல்லாட்டி என்ற போர் மனவலில்லை.

(திரை) (முற்று)

பூரணி வாசகர்களே!

தங்கள் சந்தாவை இதுவரை புதுப்பிக்காவிட்டால் தயவு செய்து சந்தாவைக் கட்டிப் புதுப்பித்துக்கொள்ளுங்கள்.

புதிதாகச் சேர விரும்புவோர் சேர்ந்து கொள்ளுங்கள்.

ஸ்தல புராணம்

—எஸ். வில்வரத்தினம்

ஸ்தல வரலாறும் மகிமையும்

(1)

கோயில் கும்பிடுவதில் எங்கள் சைவத்தமிழரை
குறை சொல்லேலாது! வலு ஒழுங்கு!
சந்தனப் பொட்டும் சரிகைச் சால்வையும்
மிஞ்சின சந்தனம் மேனி முழுவதும்
பூசின கோலமும் பக்தியும்.....ச்சாய்
சும்மா லேசெண்டா நினைச்சீர்?
காசி கதிர்காமம் சேதி சிதம்பரமும்
ஒரு கலக்குக் கலக்குவினம்!

கோயில் கட்டுவதிலும் என்ன குறைவா?
ஆதித்தமிழ் மன்னர் மூட்டு திருப்பணியை
எம்முதலாளி மார் தானிப் போ
முன்னின்று செய் கிரார்!
ஐயனார் கோயில், வயிரவர் கோயில்
அம்மன் கோயில், பிள்ளையார் கோயில்
எத்தனை! எத்தனை!
கறையான் புற்றுசுள் கட்டினால் போல
முழத்துக்கொரு கோயில் முன்னின்று கட்டினார்!

‘மோட்டுசி சிங்களவர்’ என்று முணுமுணுத்தபடியே
கரண்டிய பணத்தில் அவர்களுக்கு என்று
செப்புச் சல்லியும் செலவிட்டறியார்

இங்கே வந்தும் கோயிலே கட்டினார்.
பிள்ளெனில் விழுந்த கறுப்பை மறைக்கவும்,
நாடு ஒரு கோயில் முதலாளி என்று
நாலு பேர் மத்தியில் ‘நாளை’ எழுப்பவும்
கோயில் கட்டினார்! கோயில் கட்டினார்!
கட்டின கோயிலில் என்னதான் கண்டார்?

கோயில்க் காசை ரூனில் விட்டதும்.
குருக்கள் மாரை பெருச்சாளியாக்கியதும்,
குறைவே மறைக்கக் கோபுரம் எழுப்பி
கோபுரத்திலே பாதையை விழுங்கும்
கும்பிடு கள்ளரைக் கொண்டுதிரிந்ததும்,
வருமான வரிக்கு டிமிக்கி கொடுக்க
பெருமான் பெயரில் பெருந் தொகை இட்டதும்—
இப்படியான
சரியை, கிரியைகள் சகலதும் கண்டார்!

திருவிழாக்களுக்கும் ஏதும் பஞ்சமா என்ன?
முதலாளிமார் தம்
சொந்தப் பெருமைத் தொந்திகள் நிமிர்த்த
வந்து போகும் வருஷங்கள் தோறும்!
முதலாந் திருவிழா உபயகாரர்

மல்லாகத்துச் சிகரம் அமைத்தால்
 இரண்டாந் திருவிழா உபயகாரரோ
 அளவெட்டிச் சிகரம் அமைக்காது உறங்கார்!

சின்ன மேளச் செற்றும் குறைவா?
 ஒரு நாள்
 கன்னிகா செற் வந்து கலக்கியெறிய
 மறுநாள்
 மல்லிகா செற்றோ மணலைக் கிளறும்!
 காவடி, கரகம், ஏறுபடியோடு
 சீனடி, சிலம்படி, மோசடி எல்லாம்
 ஆலய முன்றலின் அரங் கெழுந்தாடும்!

கண்கொள்ளா இந்தக் காட்சிகள்கண்டு
 இஷ்ட சித்திகளைப் பெற்றுய்யும் வண்ணம்
 சாரி, சாரியாய் சனம் வந்து கூடும்!
 கூடிப் பின்னர் குலைந்து போய்
 தாமஸ
 குணத்தில் அமுந்திக் குறட்டையிழுக்கும்!

(2)

ஸ்தலக்குழம்பமும்

சத்திய யுத்தமும்

இப்படியாக நம் வேளாண் மரபுச்
 சைவத் தமிழ்ப் பெருங்குடி மக்கள்
 'ஆலய வழிபாடு' செய்து வருகையில்
 திடீரென்று
 ஆலயச் சுவரின் அடைப்புக்கு வெளியில்
 ஊர் மனை யெங்கும்
 உரிமை கோரும் குரல்கள் கேட்டன!
 எழுந்த குரல்களில் ஏறிய ஞானம்
 ஆணவச் சுவர்களில் அறைந்து ஒலித்தன!
 'உள்ளே விடுங்கள்! உரிமை கொடுங்கள்'
 உரிமை யிழந்தோர் உரத்துக் கேட்டார்!

மாவிட்டபுரத்துக் கந்தன் கோயில்,
 பன்றிக் கலைச்சி ஆம்மன் கோயில்,
 வல்லிபுரத்துச் சிவன் கோயில்
 எங்கும் உரிமைக் குரல்கள் கேட்டன!
 'உள்ளே விடுங்கள் உரிமை கொடுங்கள்!'

'எங்கனையுந் தண்ணீர் அள்ளவிடுங்கள்'!
 'பொதுக் கிணறுகளில் சமத்துவம் வேண்டும்'
 சின்னச் சிறிய திவுகளில் கூட
 உரிமைக் குரல்கள் வலுத்துக் கேட்டன!

உரிமைக் குரல்கள் கேட்கக் கேட்க
 உறங்கிக் கிடந்த சைவ மரபு
 சடுதியாய் விழித்தது! சின்னதம் கொண்டது!
 சன்னதம் கொண்டதும் ஒரு நொடிக் குன்னே
 சின்ன மேளக் 'கூத்தை' மறந்து,
 உண்டியல் காசில் பிழைத்ததை மறந்து,
 வேஷம், விளம்பரம் யாவும் மறந்து,
 ஆசாரப் பேச்சை அவிழ்த்துவிட்டது!
 ஆகம விதிகளை அலசிக்காட்டியது!

'பேசாமல் போனால் சாமி பொறுக்கும்
 நாமும் பொறுப் போம் பிறகு,
 காலம் செல்லப் பார்க்கலாம்' என்று
 பூசி மெழுகவும் பார்த்தது,
 ஆயினும்,
 போராட்டமோ
 மேலும் தொடர்ந்தது!

ஒடுக்கப்பட்டோர், முற்போக்காளர்
 கோயில்கள் முன்பும், கிணறுகள் முன்பும்
 உரிமை கேட்டு உட்கார்ந்தார்கள்
 சத்தியாக் கிரகம்!

சத்தியாக் கிரகம் என்றதும்
 சன்னதத்துக்கு வந்ததே கோபம்!
 உடனே சபையைக் கூட்டி
 சமிக்ஞைகள் செய்தது!

முதலாளிமார்கள், முழுசாய் விழுங்கும்
 குருக்கள்மார்கள்
 கொண்டைக் காரர், குறுக்ப்புத்தி ஆசார சீலர்கள்,
 கொடுக்கைக் கட்டிப் பணியில் இறங்கினார்!
 சன்னதம் கொண்ட அன்புச் சைவம்
 சண்டித் தனங்கள் செய்ய விரைந்தது!

கோயில்கள் செலவிலே 'தீர்த்தம்' வார்த்தையும்
 குடித்தவெறி யரோ தூஷணம் இறைத்தாரி!

கொண்டைக் காரர் தடிபொல்லு வெட்டினார்!
 குருக்கள்மார் யாக அடுப்பை ஊதினர்!
 விரககாரப் பெண்டுகள் எல்லாம்
 சிரசுகள் ஆட்டிச் சீலுப்பத் தொடங்கினார்!
 ஆசாரலீலரோ இவற்றுக் கெல்லாம்
 ஆதாரமாய் நின்று சேவாரம் பாடினர்!
 கோயிலை அடைத்தும் கிணறுகளுக்கு
 வேலிகள் போட்டும் காத்தனர் சிலபேர்!
 சுறுக்கென் றோடிச் சுபீர் கோட்டில்
 'உண்டியல் உடைக்க வந்தனர்' என்றும்
 'கொலைக்குத் திரண்டு வந்தனர்.' என்றும்
 பெயர் வழக்கைச் சோடித்தார் புரட்டர்!
 மூதலாள் மாரோ மேலிடம் வரைக்கும்
 காசை அள்ளி வீசினார்! உடனே
 பொலிகைகள் வந்தன! தடியடி நடந்தது!
 தாழ்த்தப் பட்டோர் தாக்கப்பட்டார்!
 அமைதியோடிருந்து
 உரிமை கேட்டோர் உதைக்கப்பட்டார்
 சிறையினுள்ளும் தள்ளப்பட்டார்!

இறைவனின் பேரால் இத்தனை நடந்தும்
 சைவத்தின் பேரால்
 சண்டித்தனங்கள் சதிசூள் நடந்தும்
 எங்கள் சித்தாந்தச் செம்மல்கள் மணிகள்
 "அன்பே சிவம்" என்று அமர்ந்தே யிருந்தார்!
 நந்திகளாகவே குந்தியிருந்தார்!

விழாக்களில் பேசிய களைப்பு மேலிட்டால்
 வீழ்ந்து படுத்த நம்தமிழ்த் தலைவர்களோ
 வீட்டை இறுக்கிப் பூட்டியே கொண்டார்!
 சத்தியம் கதவிலே தட்டிக் கேட்கவும்
 பிரண்டும் படுத்தலார்! பிரச்சனையிலிருந்து
 தப்புதற்காக

'தமிழ்' 'தமிழ்' என்று பிதற்றினார் ஏதோ
 கனவிலுந் தமிழைக் காப்பவர் போல

கனவுலகத்தில் எவர்தான் உறங்கினும்
 சத்தியம் மட்டும் உறங்குவதில்லை!
 விழித்தபடியே சவியாதியங்கும்!
 விழிப்பு சத்தியம்! இயக்கம் சத்தியம்!
 சத்திய இயக்கச் சுழற்சியின் போக்கே
 சமூக வரலாறு!
 வரலாற்று வளர்ச்சியில் வந்ததோர் சட்டம்!
 சட்டத்தைத் திருத்தும் அம்சமும் வந்தது!

"பொது இடங்களிலே
 சாதிபேதம் காட்டுவற்கு
 மூன்று வருஷக் கடுழியம்"
 சட்டத் திருத்தம் சொன்னது இப்படி!

சட்டத்தையும் ஒருகை பார்க்கிறேனென்று
 சைவாசாரத்தை கிறிஷ்ணவர் முன்னே
 பிறிவிக் கவுன்சிலில் நிரூபிக்கப் போனவரின்
 'கயிறின்' புரிகளும் அறுபடலானது!
 சாமியைத் தூக்கி உள்ளே அடைத்தும்
 சாதியைத் தூக்கி தலையிலே வைத்தும்
 "அன்பே சிவம்" என்று அமர்ந்தே யிருந்தார்!
 சன்னதம் ஆடியவர் விறைத்துப் போக
 சத்தியம் கதவை அடித்துத் திறந்தது!
 தேனீர்க் கடைகளும் திறந்தே கொண்டன!
 சாதி மான்சளும் சிற்றுரொன்றில்
 தண்ணீர்க் கிணற்றையும் திறந்து விட்டனர்.
 இவ் வாறாக
 ஊருக் கொவ்வொரு உதாரணம் விளைந்தது.
 ஆயினும்

சாதியின்னும் ஒழியவே யில்லை
 நீதி யின்னும் நிமிர வேயில்லை
 சட்டத்தையும் மீறி
 சாதியமைப்பு வாழவே செய்யுது!
 சட்டத்தைக் காக்கும் அமைப்புகளே
 முட்டுக் கட்டைப் பிற்போக்காயின.
 அமைப்பின் கட்டுகள் அறுபடாத வரை
 சட்டம் வெறும் சடலமே! அதனால்
 அமைப்பை மாற்றியமைத்தல் வேண்டும்.

(3)

ஸ்தல மாற்றம்

அமைப்பை மாற்றியமைத்தல் என்பது
 புறத்தை மட்டும் கருதுவதல்ல!
 சத்திய விரோதமாய்
 சாதிகள் ஆயிரம் அகத்திலே உள்ளன!
 அகத்தை ஆளும் அறியாமை அமைப்பு!
 அமைப்பைக் காக்கும் முக்குணக் கூட்டு!
 கூட்டில் விளைந்த சாதிகள்!

அவற்றை முதலில் தகர்த்தல் வேண்டும்!
 அகத்தை மாற்றுகல் வேண்டும்!
 அதனால் இன்று
 அகப் பிரவேசம் அவசியமாகும்!

சாதிசள் தேங்கிய காயங்களாகக்
கோயில்கள் இருக்கையில்
ஆலயங்களோடு ஆலயப் பிரவேசமும் அவசியமில்லை!
காயங்கள் இனிமேல் காய்ந்து உதிரும்!
அகமும் உடலும் ஆலயமாகும்!
வாமும் மனிதர் தெய்வங்கள் ஆவர்!
வாழ்க்கையே கலையும் வழிபாடுமாகும்!
வாழ்க்கையே கலையும் வழிபாடுமாகி.

வாமும் மனிதர் தெய்வங்களாக
சாதி, வர்க்கங்கள் தாண்டப்படுமே!
சாதி வர்க்கங்கள் தாண்டுதலென்பது
சத்தியத்தோடு ஒன்றுதல் தானே!

சத்தியத்தோடு ஒன்றிடும் போதே
சத்திய ஞானம் பொதுவுடமையாகும்!
பொருளாதாரப் பொதுவுடமை ஆட்சியின்
பூரணத் தோற்றமும் அதுவேயாகும்.

ஒரு விமர்சனம்

—இ. ஜீவகாருண்யன்—

கலாநிதி க. கைலாசபதி முதன் முதலாக மு. தனையசின்கத்தைப்பற்றி செ. யோகநாதனது “ஒளி நமக்கு வேண்டும்” என்ற குறுநாவல் தொகுதிக்கு அவர் எழுதிய முன்னுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். மு. த. உயிரோடு இருந்து க. கை போன்றோரை யெல்லாம் விமர்சிக்கபோது அவரைப்பற்றி ஒரு வரிதானும் எழுதாது மெளனமாக இருந்துவிட்டு அவர் மறைவின் பின்னர் (மு. த. மறைவு 2-4-73)—ஜூலை 1973 இல்— எழுதியிருக்கிறார். இது கோழைத்தனம்தான். என்றும் இப்போதாவது எழுதுவதற்குத் துணிவு வந்தமை ஆச்சரியப்படத்தக்கது. ஆனால் க. கை மு. த. வைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கும் அக்குறிப்பு மு. த. பற்றிய அவரது அறிவைக் காட்டாமல் அறியாமையையே காட்டுவதாக உள்ளது. அக்குறிப்பு வருமாறு:—

“இக்குறுநாவலைப் படித்த பொழுது எனக்கு மு. தனையசின்கம்

எழுதிய ‘தேடல்’ என்ற (நீண்ட) சிறுகதையின் நினைவு வந்தது. அது மாறுபட்ட காட்சியை அளிப்பது. தனையசின்கமும் பக்கலைக் கழக வாழ்வைக் கருவாய்க் கொண்டு சில கதைகள் (மாணவனாக இருந்த காலத்தும் பின்னரும்) எழுதினார். காதல், நட்பு அரசியல் முதலியனவெல்லாம் வியர்த்தமானவை என்ற எண்ணமும் தொனியுமே ‘தேடல்’ என்ற கதையின் பொருளாகும் வாழ்க்கைக்குப் பொருளின்மையே அதன் அடிப்படைச் செய்தியாகும் தனையசின்கத்தினது ‘தேடல்’ என்ற கதையில் வரும் பிரதான (தனி மனிதப்) பாத்திரம், எக்லைகடந்த வெறுப்புணர்ச்சிக்கு ஆளாகி ‘ஒரு நாளும் தான் அங்கு (பக்கலைக் கழகத்தில்) வாழ்ந்ததாகவே தெரியாத அன்னிய மயத்துடனும் மனமுறிவுடனும் வெளியேறுகிறது. வாழ்க்கையை எதிர் நோக்கும் எழுத்தாளனுக்கும் அதனின்றும் தப்பியோடும் அல்லது அதனை நிராகரிக்கும் கலைஞனுக்குமுள்ள அடிப்படையான வேறு

பாட்டை இரு கதைகளையும் ஒப்பிட்டு ஆய்வோர் தெரிந்து கொள்வர்”

மேல் வரும் குறிப்பிலிருந்து “சாதல், நட்பு, அரசியல் முதலியன வெல்லாம் வியர்த்தமானவை என்ற எண்ணமும் தொனியுமே ‘தேடல்’ என்ற கதையின் பொருளாகும் வாழ்க்கைக்குப் பொருளின்மையே அதன் அடிப்படைச் செய்தியாகும்” என்ற முடிவுக்கு கைலாசபதி வருகிறார். க. கை இந்த முடிவுக்கு எப்படி வந்தார் என்ற கேள்வியைக் கேட்டுப் பார்த்தால் அதற்குரிய விடை பல விடயங்களில் க. கையின் அறியாமையைக் காட்டும். “தனையசின்கத்தினது கதையில் வரும் தனி மனிதப் பாத்திரம் எக்லைகடந்த வெறுப்புணர்ச்சிக்கு ஆளாகி ‘ஒரு நாளும் தான் அங்கு (பக்கலைக் கழகத்தில்) வாழ்ந்ததாகவே தெரியாத அன்னிய மயத்துடனும் மனமுறிவுடனும் வெளியேறுகிறது.” என்று குறிப்பிடுவதிலிருந்து தேடலின் கதாநாயகனின் குணப்பாவங்களிலி

ருந்தே மேற் சொன்ன முடிவுக்கு வருகிறார் என்பதைக் கண்டு கொள்ளலாம். (இக் கதையைப் பற்றி க. கை கூறியிருக்கும் வாக்கியம், நல்லதம்பியின் உணர்வைப் பிரதிபலிக்க மு. த. எடுத்தாண்டிருக்கும் “விழித்துக் கொண்டபின்புதான் அவன் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த பதவி, உத்தியோகம், இன்பம் எல்லாம் வெறும் பொய்யாக்கப்பட்டன. உயிரற்ற குணியமாகப்பட்டன” என்ற வாக்கியங்களோடு தொடர்புபடுத்திப் பார்க்கக் கூடியதாயிருப்பதை அவதானிக்க.) அதாவது தேடல் கதாநாயகன் நல்லதம்பியின் எண்ணங்கள், போக்குகள் என்பவற்றையே க. கை. கதை சொல்லும் செய்தியாக மாற்றும் செய்திவிடுகிறார். இது எவ்வளவு முட்டாள்தனம் என்பது இலக்கியத்தில் அரிச்சுவடி படிப்பவனுக்கே புரிந்துவிடும். ஒரு கதையின் கதாநாயகனது குணபாவந்தான ஆசிரியர் சொல்லும் செய்தி? உதாரணத்துக்கு “அவிவேக பூரண குருவினை” கதாநாயகனை கொண்டெழுதிய வீரமாமுனிவர் ஒவ்வொருவரும் “அவிவேக பூரண குருவும் அவரது சீடர்களும்” மாதிரி முட்டாள்களாக இருக்க வேண்டும் என்ற கருத்தை சொல்ல விரும்பினார்? ஓ! இவர் (க. கை) காவிய காலத்தை விட்டு இன்னும் வெளியே வரவில்லை. இராமன், தர்மன், நளன் போன்ற இலட்சியக் கதாநாயகனை வைத்துத்தானே கதை எழுதப்பட்ட வேண்டும். “பொன்னகர”த்தில் வரும் “அம்மாளு” கணவனுக்கு கஞ்சி வாங்கிப் பதற்காக “விபசாரத்தில்” இருப்பதாகின்ற என்ற கதை மூலம் புதுமைப்பித்தன் “கணவனுக்கு கஞ்சி வாங்கிக் வழியில்லாவிட்டால் ஒவ்வொரு மனைவியும் விபசாரம் செய்ய வேண்டும்” என்ற கருத்தை சொல்ல விரும்பினார்? இலக்கியத்தைப் பற்றிய இப்படிப்பட்ட அடிப்படை அறிவினமையே க. கையின் முழுக் கருத்துக்கோளாறுகளுக்கும், நுனிப்புல் செய்யும் விமர்சனங்களுக்கும் காரணமாகும்.

“தேடலில் வரும் நல்லதம்பி உண்மையில் ஒரு கோழை. நபும்சகனும் கூட, வாழ்க்கையில் காலம் கழித்து

அவன் தன்னை முகங்கொடுக்கிறான். திருந்திக்கொள்ளக் காலம் கடந்து விட்டது... தன்னைத் தேடி அவன் பழைய வாழ்க்கையை இரையீட்டுகிறான். ஆனால் அந்த வாழ்க்கையில் அவன் வாழவேயில்லை என்பதைப் பின்னரே உணர்கிறான்.” என்று மு. த. வேதனது கதாநாயகனைப் பற்றிக் கூறியிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது.

போர்ப்பறையின் முன்னுரையில் தேடல் பற்றி மு. த. பின்வருமாறு கூறுகிறார்:— யாரும் “தேடல்” கதையில் வரும் நல்லதம்பியைப் போல் இருக்க விரும்பவில்லை என்பதுமட்டும் எப்பவும் எனக்குத் திருப்தியளிக்கக் கூடியது, அதை நல்லதம்பியே இறுதியில் விரும்பவில்லை. ஆனால் அதை அவன் கண்டுபிடிப்பதற்கு ஒரு முறையோ, பல முறையோ செத்துப் பிறக்க வேண்டியிருந்தது. ஆனால் “நல்லதம்பி”தான் இப்போதைய நடைமுறை அமைப்புக்குரிய பண்பாட்டு உச்சமாகவும் உருவமாகவும் இருக்கிறான். நல்லதம்பியே நிறுதியில் வெறுத்துத் தப்பும் நல்லதம்பி! அத்தகைய நல்லதம்பிகள், நடைமுறையிலுள்ள சமூக அமைப்பு பண்பாடாகவும் ஒழுக்கமாகவும் பூசி மறைத்தக் காட்டும் கோழைத்தனத்தினதும் இயலாமையினதும் வாழும் உருவங்களே தான். அந்த நல்லதம்பிகளுக்கு “நல்லசிவம்” (தேடல் என்ற கதையில் வரும் பாத்திரம்) போன்றோரின் முயற்சிகள் எல்லாம் ஆபாசமாகத்தான் தெரியும்.”

கதை சொல்லப்பட்டிருக்கும் பாணியே நல்லதம்பியினது இயலாமையை தலாம்பரமாகக்காட்டுகிறது. உதாரணத்துக்குச் சில.

“அவன் ஏதோ கவலைப்படாதவன் போல நடத்திடுக்கிறான். இரவு ஏழு மணி வரையும் வாசிக்கையில் இருந்துவிட்டு, இரவுக்கும் ஒரு புத்தகத்தை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே வருவான். படிப்பு, படிப்பு, படிப்பே தான் அவனுக்கு எல்லாம். ஒருவேளை வேறு ஒன்றும் கிடைக்காததால்தான், வேறு எதையும் என்னால் பெறமுடியவில்லை என்பதினால்தான் நான் படிப்பு, படிப்பு என்று செத்தேனே?”.....

“எத்தனையோ இரவுகள் அவளை அப்படி அழைத்துச் செல்வதுபோல அவன் கனவு கண்டிருக்கிறான். ஆனால் என்றுமே அழைத்துச் சென்றதில்லை. மற்றவர்கள் பார்க்கக் கூடியதாசப்பாதைகளில் இறியும் தெரியும் அவனுக்கு என்றுமே வந்ததில்லை.”

“அதற்குப் பின் அனுபவப்பட்ட உலகம் அவளை ஆட்கொண்டுவிட்டது. கனவு, கனவு, கனவு.....”

சுருக்கமாகச் சொல்வதானால் நல்லதம்பி ஒரு கனவு காணும் பேர்வழி. வாழ்க்கையை வாழ்க்கையாக அனுபவிக்க முடியாத கோழை. நபும்சகன். இதுதான் கதை சொல்லும் கருத்து. (இக் கருத்து க. கை. சொல்லும் கருத்துக்கு எதிர்மாறானது) இதனை க. கை. எப்படி விளங்கிக் கொள்ளாது போனார்? நபும்சகனும், கோழையுமான ஒருவனை இலட்சியக் கதாநாயகனாக எடுத்து அவன் போல வாழ்க்கையிலிருந்து விலகியோடுவதுதான் கதை சொல்லும் செய்தி என்று அவரால் எப்படி நினைக்க முடிந்தது? அப்படியொரு முடிவுக்கு வருவதற்கு ஒன்றில், க. கை. இந்தக் கதையை வாசிக்காமல் வாசித்த யாரோ சொன்னசைக் கேட்டு இந்தக் கருத்தை எழுதியிருக்க வேண்டும். அல்லது பொறுமையாக இருந்து கதையை வாசிக்காமல் தனக்கேயுரிய மேற்கோள் தேடும் பாங்கில் நுனிப்புல் மேய்ந்திருக்க வேண்டும். இல்லையானால் இதை விளங்கிக் கொள்ளாது போக நியாயமே இல்லை. அப்படி வாசித்தும் விளங்கிக் கொள்ளாது போனார் என்று கூறுவது க. கைக்கு முன்பே இல்லையென்று சொல்வது சாலாகும்).

இக்கதைக்கும் க. கை. மு. த. வின போர்ப்பறையை வாசித்திருக்கிறார். சில வேளைகளில், மேடைகளிலும் விமர்சனம் செய்திருக்கிறார் போர்ப்பறையின் முன்னுரையிலிருக்கும் தேடல் பற்றிய குறிப்பை எப்படிப், படிக்காமல் விட்டார்? அந்தளவுக்கு மேலோட்டமாக, பட்டும் படாமலும் தான் வாசிக்கும் சபாவம் க. கை. யின்

இயல்பாக இருக்கவேண்டும். அதனால் தான் 'வாழ்க்கை பொருளற்றது' என்ற கருத்தை வைத்து மு. த. ஒரு கதையை எழுதிருக்க முடியும் என்று அவரால் நினைக்க முடிந்தது. வாழ்க்கைக்கு இன்னும் இன்னும் ஆழமான அர்த்தத்தைத் தரும் சமயஞானிகளின் கண்டு பிடிப்புகளுடாக எல்லாவற்றையும் புதிய அர்த்தத்தில் காட்டும் மு. த. வின் கருத்துக்கள் கைக்கு கொஞ்சம் கூடப் புரியவில்லை என்பதே சரி. புரியாமல் எப்படி விமரிசிக்க முடியும்? பாவம்!

தேடல் கதை வெளிக்கொண்டுவரும் கருத்து க. கை. கருதுவது மாதிரி ஒரு தனி மனிதனைப் பற்றிய கருத்தன்று. ஒரு சமுதாயத்தைப் பற்றிய கருத்து. "நல்லதம்பி" இயலாமையினாலும், கோழைத்தனத்தினாலும் கூக்குரலிடும் தமிழ் அரசியல் கட்சிகளினதும், மக்களினதும் உருவகமாக இருக்கிறான். தமிழ்ச் சமூகம் 'படிப்பு, படிப்பு, என்று சாவதும் நல்லதம்பியைப் போல படிப்புக்கு வெளியேயிருக்கும் அர்த்தமுள்ள வாழ்க்கையை அனுபவிக்க முடியாமலிருப்பதும் நாம் இன்று நிதர்சனமாகக் காணும் உண்மை. ஒழுக்கம் கலாச்சாரம் என்று பூசி மெழுகுவது நம்முன்னே இருக்க அழுக்குகளையும் தேக்கங்களையும் சுத்தம் செய்து அறிவு ரீதியிலும். ஆத்மிக ரீதியிலும் சமுதாயத்தை சீராக்கி அமைக்க முடியாத இயலாமையினதும், கோழைத்தனத்தினதும் வெளிப்பாடுதான். உள்ளே எங்கும் உடைசலும் ஓட்டையும்தான். வெளியே பூச்சு; சேர, சோழ, பாண்டியர் காலத்துக் கனவில் முழக்குவதும், கங்கைகொண்டு, கடாரம் கொண்டு, இமயத்தில் விற்பொறிப்பதும், கனக விசயர் தலையில் கல் சுமப்பிப்பதும் இந்த இயலாமைக்குரிய பழைமைக் கனவுகள் தான். கதாநாயகனிடம் என்னென்ன குறைகளுண்டோ அவற்றை விரித்துப் பார்த்தால் முழுச்சமுதாய மளவிலும் அவைபோன்றே குறைகள் இருப்பதைக் காணமுடியும். இது தனி மனிதப் பிரச்சனையா? சமுதாயப் பிரச்சனையா? ஒரேயொரு பாத்திரத்தினூடாக அவன் வாழும் சமுதாயம் முழுவதும் ஸரிக்கப்படவில்லையா?

கதையைச் சரியாக விளங்கிக் கொள்ள இயலாததினால் க. கை. கதா சிரியரைப் பற்றியும் பிழையான முடிவுவுக்கு வருகிறார். அவர் மு. த. வை வாழ்க்கையினின்று தப்பியோடும் அல்லது நிராகரிக்கும் கலைஞரைக் காண்கிறார். உண்மையை ஆராய்ந்து பார்ப்போமானால் மு. த. அல்ல, க. கையும் அவரைப் போன்றவர்களுமே தப்பியோடுபவர்களாகவும் இயலாமைக்குரியவர்களாகவும் இருப்பதைப் பச்சையாகக் காணமுடியும். பூரணியின் வெளியீட்டு விழாவில் (22-7-72) மு. த. முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் தென்னிலங்கையிலிருக்கும் அரசியல் கட்சிகளிலே தங்கியிருப்பவர்களாக இருப்பதோடு, அங்கு முற்போக்குக் கட்சிகள் விழித்தெழுகின்றபோது தாமும் விழித்தெழுகின்றனர் என்று குறிப்பிட்டார். மேலும் தமிழ் மக்களிடையே தமிழ் இனவாத அரசியல் கட்சிகள் செல்வாக்கு வகிக்கையில் முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் உள்புகுந்து அதனை மாற்றும் திறனற்றவர்களாக வெளியே நின்று சும்மா "முற்போக்கு"ப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றும் குறிப்பிட்டார். இது முழுக்க முழுக்க உண்மை. மு. த. வோ நேரடியாக சமுதாயப் பிரச்சனைகளில் கால்வைத்தவராக இருப்பது மட்டுமல்ல, அந்தப் போராட்டத்திலேயே தன்னுயிரை இழந்தவராகவும் இருக்கிறார். 1970-ம் ஆண்டு தேர்தலில் தமிழரசுக் கட்சியினரை எதிர்த்து சர்வோதய அரசியல் முன்னணியின் சார்பில் ஒரு அபேட்சகரை நிறுத்தினார். அந்தத் தேர்தலுக்காக அவர் செய்த சண்டமாருதப் பிரச்சாரம் தமிழ் மக்களிடையே முற்போக்குச் சிந்தனைகளின் வீத்தை விதைத்தது. அவரைப் போல முற்போக்குச் சிந்தனைகளை சமுதாயத்துள் தூவுவதில் முன்னின்றழைத்தவர்கள் திரு. வி. பொன்னம்பலம், கு. வினோதன் போன்ற அரசியலினரே. நிச்சயமாக க. கை. அல்ல. இதனால் மு. த. பட்ட அவமானங்கள், இழி சொற்கள், "காக்கை வன்னியன், காட்டிக் கொடுப்பவன், தமிழ்த்துரோகி" என்ற வாழ்த்துக்கள் அனேகம். எல்லாவற்றையும் வாங்கிக் கொண்டு தனக்கே இயல்பான சிரிப்போடு போராட்டத்தை நடத்தியவர்

மு. த. அவர்கள் நடத்திய பத்திரிகையான "சத்திய"த்தினை வாசிப்பவர்கள், அவர்கள் எந்தவிதமான தீவிரப் பிரச்சாரத்தை மேற்கொண்டனர் என்றும் அவை எவ்வளவு முற்போக்குத் தன்மைவாய்ந்தன என்றும் தெரிந்துகொள்வர். அவர் ஒரு அரசாங்க ஆசிரியராக இருந்தும், அரசியலில் ஈடுபட்டால் தன் பதவியை இழக்க வேண்டும் என்ற நிலை இருந்தும் உத்தியோகத்தைப் பற்றிச் சிறிதும் கவலைப்படாமல் போராட்டத்திலிறங்கினார். ஒரு முறை இப்பொழுது ஊர்காவற்றுறை பா. உ. ஆக இருப்பவர், ஒரு கூட்டத்தில் மு. த. அவரை எதிர்த்துக் கேள்வி எழுப்பியபோது "நான் அரசாங்கத்தில் பெரிய உத்தியோகத்திலிருந்த ஒருவரை கட்டாய ஓய்வு பெறச் செய்திருக்கிறேன். எமக்கு எதிராக இயங்கிய எழுது வினைஞர் ஒருவரை இடம்மாற்றியிருக்கிறேன்" என்று கூறி "அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர் எவராவது இருந்தால் கவனம்" என்றவாறு பயமுறுத்தினாராம். பதவி, புகழ், பெருமை, பணம், உயிர் எல்லாவற்றையுமே இழக்கத்தயாராக இருந்த அவர் இந்தப் பயமுறுத்தலைக் கண்டு சிரித்தார். (அம்முறை மு. த. வால் நிறுத்தப்பட்ட அபேட்சகர் தேர்தலில் பழைய ஊர்காவற்றுறை பா. உ. திரு. வி. நவரத்தினத்திலும் பார்த்து அதிகமான வாக்குகளைப் பெற்றது கவனத்துக்குரியது. இதற்கு மு. த. வின் செயல் வேகம் முக்கிய காரணமாகும்.)

1971-ம் ஆண்டு அவர் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினருக்காகச் சத்தியாக் கிரகம் செய்தார். புங்குடு தீவு கண்ணகை அம்மன் கோவிலில் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினர் தண்ணீர் அள்ள அனுமதிக்கப்படவில்லை. அதற்கெதிராக அவர் எழுப்பிய போராட்டத்தில், பொலிசாரினால் பட்ட அடியினாலேயே அவர் உடல் சீணித்தது. இவ்வளவு விரைவில் அவர் இறப்பதற்கு அதவே காரணமாயிற்று. தானங்கள் செய்தார், சிாமதானங்களில் ஈடுபட்டார். தன்னுடைய சொத்து முழுவதையும் பொதுத்தொண்டிற்காக செலவு செய்துவிட்டு, தன் மனைவி, தன் குழந்தைகளுக்கு என்று எதை

யும் வைக்காமல் மறைந்து போனார். இதனால் தான் க. கை. அவரை சமுதாயத்திலிருந்து விலகியோடுபவராகவும், வாழ்க்கையை நிராகரிப்பவராகவும் காண்கிறார் போலும். “என்ன டாப்பா, நாங்கள் இலக்கியம், அரசியல், மார்க்சியம் எல்லாவற்றையும் இன்று இருக்கிற எமது சொத்தை இன்னும் பெருக்குவதற்குரிய மூலதனமாக [Capital] பாவித்துக் கொண்டிருக்கையில் இவனெருவன் எல்லாவற்றையும் லட்சியமென்றும், கொள்கையென்றும், சமுதாயப் பணியென்றும், மக்கள் தொண்டென்றும் இழந்து போனானே. எல்லாம் பேசு, பணத்தில் கவனம்வை. நிறையத் தேடு. உன்னயும், உன் சொந்தக்காரரையும், நண்பர்களையும் வாழவை” என்று நிலவி வரும் இன்றைய கொள்கையை சுடைக்கிடிக்காததினால் தான் க. கை. மு. தவை வாழ்க்கையினின்று விலகியோடுபவராகக் கொல்கிறாரா? அப்படியானால் சரிதான்.

—மு. த

அன்பு அறிவு உண்மை

அவையே எம்முள் இறைவன்
பிரபஞ்சமே எமது சேயில்
பொது வாழ்க்கையே

எமது தொழுகை

என்று வாழ்க்தவர் எப்படி இவர் வாழ்க்கையினின்று தப்பியோட முடியும்? எப்படி இவர் வாழ்க்கையை நிராகரிக்கமுடியும்? அவரைப் பொறுத்தவரை “வாழ்க்கையே இலக்கியம், வாழ்க்கையே தொழுகை” க. கை அதிஷ்டவசமாக செல்வக்குடும்பத்தில் பிறந்தவர். ஏராளமான பண வசுதியும், சுசுபோகங்களும் கிடைப்பதற்கான பூரண வாய்ப்பைப் பெற்றவர். பல்சூழ்ச்சி சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர். உயர்சாதி வேளாளர். ஏகாதிபத்திய, முதலாளித்துவ ஊது குழலும், அந்திய செலவாணி மோசடிகளில் ஈடுபட்ட காரணத்தினால் அண்மையில் தேசியமயமாக்கப்பட்ட பத்திரிகையும் அமரர் பண்டாரநாயக்காவின் அரசாங்கத்தைக் கவிழ்ப்பதற்குத்

திவிரமாக முன்னணியில் நின்ற பத்திரிகையும் ஆன ஏரிக்கரைப் பத்திரிகை நிறுவனத்தில் அதன் நிர்வாகிகளின் கூலிக்கு அடிபணிந்து, அவர்களின் சொற்களை வேதவாக்காக எழுதியதன் மூலம் தன் தார்மிக சுதந்திரத்தை இழந்து முழுத் தொழிலாளி வர்க்கத்துக்குமே எதிராக செயல்பட்டவர். அகர்வது தினகரன் என்னும் நாளிதழின் பிரதம ஆசிரியராகக் கடமையாற்றியவர் இவை காரணமாக இவை உருவாக்கிய சூழல் பூர்ஷ்வாவர்க்கச் சூழல் என்பதை மறுக்கமுடியாது. தனையசிக்கத்தைப் போல இளமையில் தந்தையை இழந்து வறுமையில் வாடியவருமல்லர். படிப்பதற்காக காணியை ஈடுவைத்து பல்கலைக்கழகம் போனவருமல்லர்; பசியோடும் பட்டினியோடும் போராடியவருமல்லர். ஆனால் அதே க. கை தான் “பசிபட்டினியோடு” போராடும் பாட்டாளி மக்களுக்காகப் பரிந்து பேச வருகிறார்? இந்தப் பரிவு (ஏழை மக்கள் மேல், பாட்டாளி மக்கள் மேல் கொண்ட கருணை) அவரது சொந்த அனுபவத்தின் விரிவு அன்று. தொழிலாளிகளின் ஐக்கியம், டானியல் செ. யோசநாதன் போன்றோர் பட்ட வாழ்க்கையின் அல்லல்களாலும், பிரச்சனைகளாலும் அவர்களுக்கு வந்த அனுபவம் போன்றதன்று. பார்த்தல், கேட்டல், “டித்தல் போன்ற வகையில் தேடப் பெற்ற புத்தியினால் கொண்ட சணிப்பே. இந்தக் கணிப்பு—அல்லது புத்தியினால் அறிந்து செயற்படுவது—இரண்டு விதமாக செல்லலாம். (ஏன் பூர்ஷ்வா வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த ஒருவன் தன் செல்வம், பொருள் எல்லாவற்றையும் இழந்து, சாதாரண பாட்டாளியை உயர்த்த வேண்டும் என்று முன் வருகிறான்? இது பற்றி மார்க்சிய தியரிடிசன்ஸ் என்ன சொல்கிறார்கள் என்றறிய அவர்) (1) இதயத்தோடு—அன்பு, இரக்கம், மனிதாபிமானம் முதலிய இதய உணர்வோடும், தியாகத் தன்மையோடும்—கலவாத தனிப் புத்தியின் செயற்பாடாக இந்தச் சேகரிப்பு இருக்கும் பட்சத்தில் அது சொந்த இலாபத்தை நோக்கியே ஓடும். “பாட்டாளி மக்களுக்காக இரங்குகிறேன். அல்லது

அவர்களை உயர்த்தப் பாடுபடுகிறேன்” என்ற சுலோகம் தனது சொந்த அதிகாரம் பணம், செல்வாக்கு என்பவற்றை உயர்த்தப் பயன்படலாம். (2) அல்லது மனிதாபிமானத்தோடு கலந்து சாதாரண மக்களின் வாழ்க்கை எழுச்சிக்காக தன்னை அர்ப்பணிக்கலாம்; கால் மார்க்சம், எங்கக்சம் அர்ப்பணித்ததுபோல.

இதில் க. கை எந்தவர்க்கம்? முதலாவதா? இரண்டாவதா? (இது பற்றி தெளிவான முடிவுக்கு வரும் பொறுப்பை வாசகர்களிடமே விட்டு விடுகிறேன்) நடைமுறையில் பூர்ஷ்வாவர்க்கத்துக்குரிய வாழ்க்கையையே க. கை. வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார். பங்களா, கார் சுகிதம் மிகப் பெரிய வாழ்க்கை. அவர் கால் நிலத்தில் படுவது குறைவு. அவர் சாதாரண பாமர மக்களோடு நேரடித் தொடர்பு கொண்டது குறைவு. இல்லையென்றே சொல்லலாம். இந்த வகையில் க. கை. சாதாரண மக்களிலிருந்து விலகிச் செல்பவராகவும், எட்டத்திலுள்ளவராகவும் இருக்கிறார். மு. த. அரசியலில் ஈடுபட்டது போல க. கை. அரசியலில் ஈடுபடுவதில்லை. நடைமுறை அரசியலைப் பொறுத்தவரை க. கை. மெளனியே. அவர் வெறும் இலக்கியவாதி. இலக்கிய தியரிடிசன்ஸ். தமிழில் சொன்னால் பண்டிதர். (புதிய ஆக்கங்களுக்கு பண்டிதர்கள் எப்படிதனை, சீர், இலக்கணம் சரியில்லை என்று குறைபிடிப்பார்களே அதுபோல) புத்திசீவி. இன்னொன்றான காரணங்களால் இவர் சாதாரண வாழ்க்கைக்கு எட்ட இருப்பவராகவும் சாதாரண மக்களிலிருந்து விலகிச் செல்பவராகவும் இருக்கிறார். இப்படி விலகிச் செல்பவர்தான் மக்களோடு, மக்களாக அவர்கள் பிரச்சனைகளைத் தீர்க்க முன்னின்றுழைத்த மு. த. வை வாழ்க்கையினின்று விலகிச் செல்பவராகக் காண்கிறார் அதுதான் வேடிக்கை. மு. த. பூரணி வெய்ட்டு விழாவில் கூறியவற்றை திரும்பவும் நினைவு கூர்வது இவ்விடத்தில் பொருத்தமாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

“இந்திய எழுத்தாளர்களைவிட தாம் சீரியஸாக எழுதுவதாக இலங்கை எழுத்தாளர்கள் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தியச் சனத் தொகையுடன் ஒப்பு நோக்கும்போது நமது எழுத்தாளர்கள் மக்களுடைய பிரச்சனைகளைப் பற்றி அதிகம் எழுதுகிறார்கள் என்பது உண்மைதான். எமது எழுத்தாளர்கள் ஏன் மக்களிடம் பாதிப்பை ஏற்படுத்தவில்லை? இன்னும் அரசியல்வாதிகள் மொழிபுணர்வைக் காட்டி இந்நாட்டு இளைஞர்களை ஏமாற்றி வருகிறார்கள். இப்படியான ஒரு சூழ்நிலையில் நான் ஒரு எழுத்தாளனாக இருப்பதையிட்டுத் துக்கப்படுகிறேன். தமிழினம் முதலாளித்துவ மனப்பான்மை கொண்டது. தென்னிலங்கையில் நற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் விழிப்படையும் போது தான் நமது எழுத்தாளர்கள் துணிந்து எதையாவது சிந்திக்க முடிகிறது. இங்கு மக்களைப் பற்றி ‘சீரியஸாக’ எழுதுபவர்கள் மக்களோடு உண்மையில் தொடர்பற்றவர்களே. நமது எழுத்தாளர்கள் கொழும்பிலிருந்து எழுதுகிறார்களே தவிர உண்மையில் மக்களைத் தொட்டவர்களாக இல்லை. ஒருவனது இலக்கியம் அவனது வாழ்க்கையிலேயே உருவாக வேண்டும். இந்தியாவில் மார்க்சியவாதிகள் ஜெயகாந்தனைப் பயன்படுத்த முடியாமல் விட்டார்கள். சமூகத்தில் எழுத்தாளன் புதந்து வாழ்ந்தாலே தவிர மக்கள் இலக்கியத்தினால் பிரயோசனமில்லை. சமூக மாற்றத்துக்கு எதிரான கருத்துக்களைத்தான் மதங்கள் தருகின்றன என்பது தவறான கருத்தாகும். தேங்கிவிட்ட மார்க்சியம் கூட ஒரு காலத்தில் அதற்கு எதிரான கருத்துக்களை எதிர்நோக்க வேண்டிய கட்டமும் வரலாம். விவேகானந்தர், அரவிந்தர் போன்றோர் சமூக மாற்றத்துக்கு எவ்வளவோ தூரம் ஆதரவு கொடுத்தார்கள் என்பதையும் நாம் மறந்துவிடக் கூடாது.”

(பூரணி — 2 பக்கம் 20)

இன்று ஈழத்து இலக்கியவாதிகளிடையே ஏற்பட்டிருக்கும் விழிப்புணர்வுக்கு கணிசமான பங்கைச் செலுத்தியவராயும் (இந்தியாவிலும் க. கை. யின் மசல்வாக்கு பரந்திருப்பது கவ

னிக்கத்தக்கது.) இன்று இலங்கைப் பல்கலைக் கழகங்களில் இருக்கக் கூடிய தமிழ்ப் பேராசிரியர்கள், விரிவுரையாளர்கள் (கலாநிதி கா. சிவத்தம்பியைத் தவிர்த்து) பலரைப் போலல்லாது முற்போக்கான கொள்கைகளை உடையவராயும் இந்நிபதால் க. கை. மதிக் கப்படவேண்டியவர். மு. த. ஒருமுறை எழுதியது போல எஸ். பொ. போன்ற எழுத்தாளர்களைவிட ஈழத்து இலக்கியத்துக்கு க. கை. நிறையச் செய்திருக்கிறார். ஆனால், அதற்காக, மார்க்ஸ்கண்ட கனவு ஸ்தம்பித்து, பின்வாங்கல் நிலையில் விழுந்துகொண்டிருக்கிற தென்பதையும் (மார்க்சிய தத்துவத்தினடிப்படையிலிருந்த சீனாவும், ரஸ்யியாவும் தீவிரமாக ஒன்றோடொன்று பகைமை பாராட்டுவதன் காரணம் தானென்ன?) அந்தக் கனவின் அடிப்படை உண்மைகளை இன்றைய நிலைக்கேற்றவாறு திருத்தியும், மாற்றியும் (இலங்கையில் சமயமும் மார்க்ஸியமும் கலப்பது போல) வளர்க்கும் புதிய தத்துவத்தால் விழுங்கப்பட வேண்டியிருக்கிறது என்ற உண்மையையும் மறுக்க முடியாது. க. கை. இன்றைய ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி அரசாங்கத்தை மறைமுகமாகவேனும் ஆதரிக்கிறபோது—தெரிந்தோ, தெரியாமலோ, மார்க்ஸியமும் சமயமும் கலந்துவருகிற புதிய போக்குக்கு விட

டுக் கொடுப்பவராக இருப்பது மட்டுமல்ல, அரசாங்கத்தின் அத்தகைய முயற்சிக்கு ஒத்துழைப்பவராகவும் இருக்கிறார். (இலக்கிய ரீதியாக வேனும்) அவரிடம் காணப்படும் தீவிர மார்க்ஸியப் பார்வை விரும்பியை விரும்பாமலோ கீழிறங்கி விடுவதை நாம் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

இந்நிலையில் க. கையை விட, புத்திபூர்வமாக எதிர்காலத்தில் சமூகதாயம் எடுக்கவேண்டிய வளர்ச்சிப் போக்கை நன்குணர்ந்து அதன் வழி நின்று தன் கருத்துக்களைக் கூறிய மு. த. வை பிழையான வழியில் தூக்கியெறிந்துவிட முயலும் முயற்சிக்கு (அது பெரும்பாலும் மு. த. வின் மேல்க. கை. வைத்திருக்கும் இடம் புரியாத காழ்ப்புணர்வின் காரணமாக எழுந்தது என்றே நினைக்கிறேன்) ஆதரவளிப்பது உண்மைக்குச் செய்யும் துரோகமேயாகும். மு. த. வை விமர்சிக்க விரும்புவர்கள் போர்ப்பறையிலும், அதற்குப் பின்னரெழுதிய கட்டுரைகளிலுமுள்ள “சர்வோதய கோட்பாட்டிலுமுள்ள” குறை நிறைகளை சர்வதேச அரசியல், இலக்கிய, சமூகதாய, சமய, மனோவியல், தத்துவப் போக்குகளுடாக ஆராய்வது பண்ணுள்ள முயற்சியாக இருக்குமென்று நினைக்கிறேன்.

வாக்குறுதி

கரையினில்
மெதுவாக
மண்,
மேடை கட்டுகிறது.
சில
பொழுதில் பதவி
என்ற
அலை வந்து
அதையெல்லாம்
அடித்துப் போகிறது.

-அன்பு ஜவஹர்ஷா

வலிமை

அதோ
ஓர் இரும்புப் பெட்டி
அதனுள் பண நோட்டுக்கள்
தங்கப் பலகைகள்
அவற்றுக்கு
பாதுகாப்பு
ஒரு சிறு திறப்பு
-திக்குவல்லு இனாயாஷ்

மெய்யுளிசைகள்

—மு. பொன்னம்பலம்

1 புதுயுகம் எழுகுது

புதுயுகம் எழுகுது! முழுமதம் வருகுது!
பூரணரேவிழித் தெழுக — இளம்
பூரணரே விழித் தெழுக
இனி வரும் காலம் எங்களின் தோழன்
எதற்குமே நாம் இனி அஞ்சோம்—புது
யுகத்தையே சமைக்கவே வந்தோம்.

(புதுயுகம் எழுகுது)

பழமையும் அறிந்த புதியவர் நாங்கள்
சத்தியமே எங்கள் பாதை — அதன்
விஸ்தரிப்பே எங்கள் வாழ்க்கை
சயநலம், மொழி, இன, மதவெறியாவும்
குழந்தனவே இருளாக — எம்
சோதனைக்கே எதிராக
அவை விரைவாக அழிக்கும் வரையும்
அகல் விளக்கேந்துவோம் நாங்கள் —
ஒளித்திசை காட்டுவோம் நாங்கள்.

(புதுயுகம் எழுகுது)

இனி ஒரு போதும் தனிவெறி எதிலும்
இருப்பதற்கே இடமில்லை—அதன்
கருக்களை அறுவைகள் புரிவோம்
எதற்குமே அடியாய் இருக்கிற சத்திய
எழுச்சியின் காலம் ஈதன்றோ—அதன்
வளர்ச்சிக்கு எம்முயிர் தருவோம்

(புதுயுகம் எழுகுது)

2 பூரணப் பொதுவுடைமை

இது முழுப் பொதுவுடைமை
இனி வரும் பொதுவுடைமை
இறைவனை மறுத்த பொதுவுடைமை
எதிர்காலத்தில் செல்லாது — விஞ்
ஞானத்துக் கொவ்வாது

(இது முழுப் பொதுவுடைமை)

உடைமைகள் மனதில் அறுபட மக்கள்
உள்ளந்திறக்க வேண்டும் — நாய்பார்
என்றே அறியவேண்டும்
எவர்க்குமே சுயமாய் இருப்பது தெய்வ
இயல்பு என்றே அறிவோம்—பேர்
மனிதர் நாங்கள் உணர்வோம்
குலத்தவன், குறைந்தவன், இனத்தவன்

என்பவை

இதற்கு முன்னே இல்லை — சத்திய
குணத்தோர் நாங்களன்றோ

(இது முழுப் பொதுவுடைமை)

கட்சிகள் போட்டுக் கடைகள் விரித்துப்
புரட்சி செய்த போதும் — மனப்
பெட்டியிலுள்ள ஆணவம் எழுந்து
ஆட்சி செய்யும் போது — இங்கு
மீட்சி உண்டோ ஐயா

(இது முழுப் பொதுவுடைமை)

தனித் தனி மனங்கள். உடைபடும் போதே
ஒருத்தராவோம் நாங்கள் — முழுப்
புரட்சி தோன்றலாகும்
புரட்சிகள் என்றால் பொருள் முதல் வாதப்
புரட்சி அல்ல ஐயா — அரை குறைப்
புரட்சி அவைகள் எல்லாம்
முழு மதஞானம் தருகிற ஆதம்பு
புரட்சி ஒன்றே இனிமேல் — உலகை
எழுச்சிக்கொள்ளச் செய்யும் — பூரணப்
பொதுமை வழங்கச் செய்யும்

(இது முழுப் பொதுவுடைமை)

3 மக்கள் காலம்

மக்கள் காலம் ஐயா — இது
மக்கள் காலம் ஐயா

உட்பரிகை மீதிருந்த
உடையவர்கள் கீழிறங்கும்
மக்கள் காலம் ஐயா — இது
மக்கள் காலம் ஐயா

சமயம், இனம், மொழி வெறியில்
தாவி ஏறிக்க குதிரை விட்டோர்
தலை குனிந்து வீழ்ப்போகும்
மக்கள் காலம் ஐயா — இது
மக்கள் காலம் ஐயா

மதங்களிலே தரங்களில்லை
இனங்களிலே குறைந்ததில்லை
மொழிகளிலே சிறியதில்லை
எல்லாம் ஒன்று எல்லாம் ஒன்று
என்றுரைத்து வாழுகின்ற
மக்கள் காலம் ஐயா — இது
மக்கள் காலம் ஐயா

பிராமணர்கள் சத்திரியர்
வைசியர்கள் சூத்திரர்கள்
என்ற சாதிப் பிரிவொழிந்து
முழு மனித குலமே இன்று
பிராமணராய் மாறப் போகும்
மக்கள் காலம் ஐயா — இது
மக்கள் காலம் ஐயா

சர்வமதம் சமத்துவம்
ஆத்மீகப் பொதுவுடைமை
அகங்க எல்லாம் ஆலயங்கள்
இல்லறமே ஞானபீடம்
என்ற கொள்கை எழுச்சிகொள்ளும்
மக்கள் காலம் ஐயா — இது
மக்கள் காலம் ஐயா.

4 திருவிழா

பழையதும் புதியதும்

திருவிழாக்கள் ஆயிரங்கள் செய்கிறோம்—கோயில்
திருவிழாக்கள் ஆயிரங்கள் செய்கிறோம்.

செலவு கூட பாராமல் சின்னமேளம் ஏற்படி
அப்பையா ஆறு கூட்டம் சுப்பையா ஏழு கூட்டம்
என்று கோயில் முன்றலிலே

திருவிழாக்கள் ஆயிரங்கள் செய்கிறோம்—கோயில்
திருவிழாக்கள் ஆயிரங்கள் செய்கிறோம்.

அவன் பெரிசா? நான் பெரிசா?
என்று நெஞ்சை நிமிர்த்திக் கொண்டு
ஆண்டவனின் பெயராலே ஆணவத்தைக்
கொணுகிறீர்

காசாலே பூசை செய்து

திருவிழாக்கள் ஆயிரங்கள் செய்கிறோம்—கோயில்
திருவிழாக்கள் ஆயிரங்கள் செய்கிறோம்.

உண்ண வழியில்லாமல் திண்ணையிலே பலர் தூங்க
சிகரம் வைத்து லைட்டுப் பூட்டி
தெய்வத்தையே சிறுமை செய்து

திருவிழாக்கள் ஆயிரங்கள் செய்கிறோம்—கோயில்
திருவிழாக்கள் ஆயிரங்கள் செய்கிறோம்.

திருவிழாக்கள் இதுதானா? தெய்வ வழிபாடிதுவா?
ஈசன் அருள் பெறுவதற்கு இனியும் இவை சரிவருமா?
கால தர்மம் உணர்ந்து உண்மைக் கடவுளை நாம்
வழிபடலே

திருவிழாக்கள் இங்க நாங்கள் செய்வோமே—புதிய
திருவிழாக்கள் இங்கு நாங்கள் செய்வோமே

கோபுரங்கள் கட்டல் விட்டு பள்ளிக்கூடம்
அமைத்திடுவோம்—
சிகரங்களை விட்டெறிந்து தொழிலகங்கள்
புரிந்திடுவோம்—

இதனால் ஏழை மக்கள் எல்லாம் எழுச்சிகாணும்
தெய்வீகத்

திருவிழாக்கள் இங்கு நாங்கள் செய்வோமே — புதிய
திருவிழாக்கள் இங்கு நாங்கள் செய்வோமே.

பொதுப் பணிகள் ஒவ்வொன்றும் சக்தி செய்யும்
ஊர்வலமே

அறிவுடைய செயல்களையாவும் விநாயகனின் ஊர்வலமே
வீரம் மிக்க நற்செயல்கள் முருகனவன் ஊர்வலமே
பொதுப்பணிகள் திருப்பணிகள் சிறுதொழிலும் திருத்
கொழில்களே
ஒவ்வொருவரும் ஈசன் மக்கள் உலகமீதே கோயிலாக

திருவிழாக்கள் இங்கு நாங்கள் செய்வோமே — புதிய
திருவிழாக்கள் இங்கு நாங்கள் செய்வோமே.

'மார்ச்சரிய விமர்சனப் பரப்பில் உளவியலும் ஒரு துறை' என்று ஒரு கம்யூனிஸ இலக்கியப் பத்திரிகையில் ஒரு கம்யூனிஸ விமர்சகர் எழுதியது நினைவுக்கு வருகிறது.

உளவியலை ஆரம்பத்தில் எதிர்த்துப் பார்த்து பிறகு விஞ்ஞான பூர்வமாக அது ஏற்கப்பட்டதனால் இப்போது ஆதிய சமாளிப்பில் ஈடுபட்டிருக்கும் ஒரு 'கட்சி' மனப் பான்மையின் விளைவு மேற்படி மேற்கோள்.

ஐன்ஸ்டீனின் கொள்கையில் ஜடம் தன் முந்திய விதானத்தை இழந்து சக்தியின் சகலமாக மாறியபோது, ஐன்ஸ்டீனைக் கம்யூனிஸ்டுகள் எதிர்த்த வினோதத்தை விஞ்ஞான சரித்திரம் சொல்கிறது. இதைப் பின்னாடி மழுப்பி விஞ்ஞானத்திற்கு ஈடுகட்டியாக வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தினால் சமாளிப்புக்களில் கூட கட்சி 'தியரட்டிஷன்ஷ்' ஈடுபட்ட உணர். எனவே 'மார்ச்சரிய விமர்சனப் பரப்பில் உளவியலும் ஒரு துறை' என்ற கூற்று ஆச்சரியம் தரவேண்டிய தீயும்.

உளவியல் என்பதே சிம்மண்ட பிராய்டினால் விஞ்ஞான பூர்வமாக நிரூபிக்கப்பட்ட 'உள்மனம்' பற்றிய கொள்கையின் பெருக்கமாகும். உள்மனம் என்று ஒன்று இருக்கிறது. விழிப்பின் போது செயல்படும் மனத்துடன் இது முரண்படுகிறது என்ற இக் சண்டுபிடிப்பை விஞ்ஞானம் அங்கீகரித்ததுள்ளது.

ஆனால் விழிப்பு நிலையின் தேவையான பொருளாதாரத் தேவைதான் மனிதனின் பூரணமான நோக்கு என்று அறுதியிட்டுக் கூறும் மார்ச்சரிஸம் இதை ஒப்புக்கொள்ள அதற்கு ஆதாரமில்லை. ஒப்புக்கொண்டால் மார்ச்சரிஸம் பொருள் முதல்வாத தத்துவமாக இருக்க முடியாது. உள்மனம் என்பதே பிரக்ஞையின் முரண்பாடுகளின் விளைவாதலால், பிரக்ஞைக்கு உளவியல் முக்கியத்வம் தருகிறது. அதை ஏற்கும் தத்துவம் கருத்து முதல் வாதத்தைத் தான் அநுசரிக்க முடியும்.

பிராய்டுக்கும் மார்ச்சரிஸுக்கு மிடையே உள்ள இந்த அடிப்படை முரண்பாடு பிரசித்தமானது. — நமது தமிழ் நாட்டில் அல்ல! எனவே நமது அருந்தமிழ்க் கம்யூனிஸ்டுகள் என்னென்னமோ எல்லாம் சொல்வார்கள்!

மேலும், மார்ச்சரிஸ மனித மனத்தின் பேராழத்தை, அதன் எதிர்பாராத தன்மைகளை, இருட்ட சூகைத் தேவைகளை நிராகரித்த, அல்லது அறியாத தத்துவாதி என்பது பிரசித்தமானது. அவர் ஒரு பெரிய தார்மிகவாதி. உலக அரங்கத்தில் ஒரு பெரிய வியாதினையத் தீர்ப்பதற்காக அவர்

செய்த ரணசிகிச்சை, வேறொரு பெரிய வியாதிக்கு, — ஆத்மீக வரட்சி என்ற பெருவியாதிக்குக் காரணமாகி விட்டது. உலகெங்குமுள்ள சிந்தனையாளர்கள் இதை உணர்ந்து மார்க்ஸிடமிருந்து ஏற்க வேண்டியதை ஏற்று உதற வேண்டியதை உதறி இயங்குவதால்தான் இன்றைய சிந்தனையாளனுக்கோ, கலைஞனுக்கோ மார்ச்சரியத்தை கட்சி ரீதியாக அநுசரிக்கவேண்டிய தேவை இல்லாதிருக்கிறது. இன்றைய பெரிய சிந்தனையாளர்களின், — கலைஞர்களின் வரிசையிலுள்ள ஜான் பால் சார்த்தர் மார்க்ஸை தார்மீக அடிப்படையில் மட்டுமே ஏற்றுள்ள ஒரு மார்ச்சரிய வாதி.

இவ்விடத்தில் தமிழிலக்கிய வாதிசனை நையாண்டி செய்து 'கவிதை' எழுதி இக்கட்டுரையாசிரியரின் பதிலைப் பெற்ற ஒரு கட்சி மனப்பான்மைகொண்ட 'கவிஞர்'க்கு எழுதிய கடிதத்தின் வாசகங்களை சார்த்தர் சம்பந்தமாக நினைவு கூரலாம்:

"சமையலின்போது சத்தி வெட்டும், நெருப்பு சுடும். கத்தி சுடாது. தீ வெட்டாது. முயன்றால் சமையலே நடக்காது. இது போலத்தான் அரசியல் வாழ்வுத் துறையில் பிரச்சாரத்தின் வேலையும் கலையின் வேலையும். பிரச்சாரம் பிரச்சாரமாகவும், கலை கலையாகவும் இருப்பதுதான் அரசியலுக்கும் வாழ்வுக்கும் செம்மை தரும். ஜான் பால் சார்த்தர் என்ற பிரெஞ்சுக்காரரை அறிவீர்கள். இவர் வியத்தநாம் பேரளில் குற்றவாளி அமெரிக்காதான் என்று ஒரு அறிவுவாதிகளின் கோர்ட்டைக் கூட்டி அதில் நிரூபித்த ஒரு நாவலாசிரியர் நூடகாசிரியர். வியத்தநாமைப் பற்றி நாவலோ நூடகமோ எழுதியவரல்ல. ஆனால் அவரது நூடகங்களும் நாவல்களும் கலையருவங்களாக நூற்றுக்கணக்கான வியத்தநாம்களை குறியிட்டுக் காட்டி விடுகின்றன."

மேற்படி கடிதத்துக்கு மேற்படி 'கவிஞர்' பதிலளிக்க வில்லை.

கம்யூனிஸ பிரச்சாரத் தொனி இல்லாத யாவும் 'முதலாளித்துவ இலக்கியம்' என்கிறவர்கள் மெய்யிலக்கியம் யாவற்றையுமே நிராகரிக்கிறார்கள். மெளனி என்ற பெயரின் மீது இவர்களுக்கு இருக்கும் phobia இவர்களது அமெரிக்கோ — phobia வுக்குத்தான் இணையாகும். ஆனால் இவர்களே வழிபடும் யெவ்ந்து ஷெங்கோ. என்ன சொல்கிறார். பிரச்சாரமற்ற மெய்யிலக்கியம் [Genuine literature] பற்றி?:

"மெய்யிலக்கியம் (Genuine literature) எதுவும் மக்களுக்கு எதிரான ஒன்றல்ல." மெளனியின் இலக்கியம் எந்த வகையில் மக்களுக்கு எதிரானது என்பதை ஆராயக்கூடக் கூர்மையற்றவர்களுக்கு யெவ்ந்து ஷெங்கோவைத் துரோகியாகக் காண்பது தான் சுலபமாகக் கைவரும் என நினைக்கிறேன்.

நன்றி: சதங்கை

வாழ்வின் தரிசனங்களை வெளிப்படுத்தும் இன்றியமையாத கடமை இலக்கிய கர்த்தாவை எப்போதும் நெருடிக் கொண்டிருக்கிறது. தரிசனங்களின் மகத்துவம், அவற்றால் தாக்கம் பெறுபவரின் மேன்மையிலிருந்தும் பார்வை, சிந்தனை வீச்சிலிருந்தும் உயிர் பெறுகிறது. 'வேறுபட்ட பார்வைகள், என்னும் பிரயோகத்துக்கு உள்ள அர்த்தம் இதுவாகத்தான் இருக்கமுடியும். ஒவ்வொரு கலைஞனிடமும் இயல்பாகப் பரிணமித்துள்ள கலாருபமான பிரத்யேகப் பார்வைகள், உண்மையின் ரூபத்தைப் பல முகங்களாக்கிக் காட்டுவதில் சத்தியத்தின் சீறும் வடிவமும் புலனாகின்றது. ஏனெனில் பிம்பங்களை நேர்படுத்தும் சக்தியின் பொது எல்லைக்கோடு தான் உண்மை. உண்மையின் அடிப்படை ஆதாரம் சுதந்தரத்தைத் தழுவி நிற்பது. இன்றைய வாழ்வின் அசுர கதி— (மனிதன் தன்னிலும் கீழான உயிர்களை அகற்றிவிட்டு, அவ்விடத்தில் தான் வாழத் தொடங்கினான். அதேபோல, வருங்காலத்தில் இயந்திரங்கள் மனிதனை அகற்றிவிட்டு ஒருவேளை அவ்விடத்தைச் சுகிகரித்துக்கொள்ளலாம். என்று லாமுவேல் பட்லர் அன்று எழுதியது எவ்வளவு வாஸ்தவமாகப் போய் விட்டது இன்று!)— மனிதனைப் பொருளாதார மதிப்புக்களில் ஈடுபடுத்தி அவனைத் தின்றுவிடுகிறது. இச்சூழ்நிலையில் இலக்கியம்— ஆன்மிக இலக்கியமோ, பொருள் முதல் வாத இலக்கியமோ எதுவாயினும். சரி — அது. தனியொருவன் சிந்தனையில் சுதந்தரத்துடன் எழும் ஈடுபாட்டின் விளைவாகப் பிறப்பது இப்பார்வையின் முக்கிய அம்சம், தன் கருத்துக்கு அவனை ஏற்கும் பொறுப்பை, அவன் தனி மனித சுதந்தரத்துடன் ஏற்கிறான் என்பதே.

ஆக, திட்டமிட்டு எறியப்படும் தாக்கீதுகள், எழும் கட்டளைகள், இடும் கோஷங்கள் — இவைகளுக்கு வெகு அப்பால், இவற்றின் பிரக்ஞையின்றி இலக்கியம் உருவாகிறது. வாஸ்தவத்தில் கலைஞனின் சுதந்திரம், அவனை எதிர்கொள்ளும் அநுபவங்களைத் திரையிடாமல், வேலியிடாமல் அப்படியே வெளிப்படுத்தும் மேன்மையே யொழிய, வேறெதனையும் சார்ந்ததல்ல. பயிற்சியும், பிரக்ஞையும் கைவரப் பெற்ற கலைஞன் தன் கலைத் தீவிரத்தை வெளிப்படுத்தும், அர்க்தப் படுத்தும் முயற்சியில் வெற்றி பெறும் சக்தி உள்ளவனாகவே இக்கிருன். ஊழல்கள் 'முற்போக்கு', 'புரட்சி' என்று இரைந்தாலும் ஊழல்களாகவே தான், வளைய வருகின்றன. தமிழின் தோய்களுள் இத்தகைய முற்போற்குச் சண்டிகளும் ஒன்று. பெர்னாட்ஷாவின் வாக்கியம் ஒன்று

நினைவு வருகிறது. — காட்டு மிராண்டிகளைக் கிறிஸ்தவ சமயத்திற்கு மாற்றியது, உண்மையில் கிறிஸ்தவ சமயத்தைக் காட்டுமிராண்டித்தனத்துக்கு மாற்றியதே ஆகும். இவ்வாக்கியத்தில் savage க்குப் பதில் ஊழலையும், christianity பதில் மாக்ஸிலத்தையும் போட்டால், தமிழ்ச் சூழ்நிலைக்கும் இது பொருந்திவரும். சுய சிந்தனையற்ற ஒரு மரபை உருவாக்குவதில் பங்கு பெற விரும்பிய இலக்கியம், இன்று சுய சிந்தனையற்ற இலக்கியமாக மாறிவிட்டது. இந்த அலங்கோலத்தில் முற்போக்கு, பிற்போக்கு, scheduled போக்கு எல்லாம் அர்த்தம் இழந்த சப்தங்கள். இலக்கியம், காயடிக்கப்பட்டுவிட்ட இவ்வார்த்தைகளை அவட்சியப் படுத்திவிட்டுத் தனக்குத் தானாகவே ஏற்றுக்கொண்ட வரம்புகளுக்கும், எல்லை மீறல்களுக்கும் ஏற்ப, அநுபவங்களை, சத்தியங்களை வெளிப்படுத்தவே விழைந்து கொண்டிருக்கிறது. இலக்கியக் கலைஞனின் இடையறாத தேடல் இவ்வுண்மைகளின் பரிச்சயத்தின் பொருட்டாகவே இருக்கும். இலக்கியத்தை சிருஷ்டிப்பவன், அந்த சிருஷ்டி மகத்துவத்துக்காஈப் பாராட்டப்படுகையில், இலக்கியக் கலைஞன் என்றுதான் கொண்டாடப்படுவானெயொழிய, 'முற்போக்கு அணிக்கு' பெரிய சொத்து, என்றெல்லாம் போர்த்தப்படமாட்டான். போர்வைகள் வேஷம் மேற்கொள்ள ஏற்கப்படுவை. ஒரு வேஷதாரியால் மட்டுமே அணியப்படுவை.

உண்மையின் பரிச்சயத்துக்காகக் கலைஞன் தேடலை மேற்கொள்வான் என்றேன். இவ்வாறு தேடலுக்குத் தன்னைத் தயார்ப்படுத்திக் கொண்டு, களைப்புக்கொள்ளாது, யாத்திரைகளை மேற்கொள்ளும் உண்மைக் கலைஞனுக்கு, வாழ்வின் நதிப்போக்கும், இயற்கையும், எதிரான செயற்கையும், விஞ்ஞானமும், மதமும், மனிதர்களும், எல்லாமும் தன் தேடலுக்கு உறுதுணையாகும் பாதை என்கிற நட்புணர்ச்சியே தோன்றவிருக்கும். என் வழி சலிதை மட்டும் தான், நாவல்தான், நாடகம் தான் என்கிற துறைகளாக்கப்பட்ட களஞ்சிய அறை விற்பனையாளன் — மனப்போக்கு அவனிடம் இருக்காது. கொள்கைகள், லட்சியங்கள் எதுவுமற்ற பிரகிருதியென இதற்காக எவரும் அடித்துக்கொள்ள வேண்டியதில்லை. சத்தியத்தின் நேரடித் தரிசனத்தை அடைவதே கொள்கை லட்சியம் எல்லாம். ரமணர் வழியும், மகேஷ யோகியின் வழியும் அவரவர் செயல்பாட்டுக்கு, வரையறுக்கப்பட்ட விதிகளுக்கு ஏற்ப மாறுப

வேன! எனினும் குறிக்கோள்களின் இலக்கு ஒன்றே. கலை குணின் லக்ஷ்யமும் அதுதான். கோஷத்துடன், இரைச்சலுடன், சத்தியம் கை குலுக்க மறுப்பதுதான், அது தனக்குச் செய்து கொள்ளும் நேர்மையான காரியம்.

செம்மரியாட்டு மந்தை போலச் சில உச்சாடனங்களின் வழியே, பின்னேதும் — சுயசிந்தனையை அழித்துக் கொண்டு அங்ஙனம் பின்னேகுலவதைப் பெருமையாகக் கருதிக்கொள்ளும் — 'முற்போக்கு'க் கூட்டம் இன்றையத் தமிழன் அவலங்களுள் ஒன்று என்று தோன்றுகிறது. இவர்கள் அடைய விரும்பும் உச்சாணிக் கொம்பு கைக்கு எட்டாத போது, அதைப் பார்த்து உறுமி எரிச்சலைத் தீர்த்துக்கொள்வது என்ன முற்போக்கு? சுய சிந்தனையை அழித்துக் கொள்வதில் நாட்டமுடைய 'முற்போக்கு'க்கு, சுயசிந்தனை உடையவரைக் கண்டால் கோபம் வருகிறது. அவர் தங்களுளிலேயே ஒருவராக இருப்பதைக் கண்டால், வார்த்தைகளால் அவரைக் கடித்துக் குதறி விடுகிறார்கள். பிரீமில் பானுசந்திரனின் $E=MC^2$ சிறந்த கவிதையாக சிற்பியால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதும், சிற்பிக்கு எவ்வளவு வசைகள்; அவரை வைதீகக் கம்ப்யூனிஸ்ட் என்று குற்றம் சாட்டினார் ஒருவர். தொழிலாளித்துவ, முதலாளித்துவ, ஏற்றத் தாழ்வுள்ள, சுரண்டுகின்றன, ஏகாதிபத்திய (இன்னும் எவ்வளவு cliches?) பார்வைகளில் எல்லாம் பார்க்கப்பட்டு சிற்பி குற்றவாளிக் கூண்டில் நிறுத்தப்பட்டார் மதுரையில் ஒரு கூட்டத்தில். எதற்காக? ஒரு கவியின் சுதந்தர மனத்தைச் சிலாகித்ததற்கு. ஒரு கவிதையை உணர்வு பூர்வமாகவும் அறிவு பூர்வமாகவும் பரிபூரணமாகத் தன்னுள் ஏற்றுக்கொண்டிருப்பதற்காக. இன்று தமிழ்த் நாட்டில் பேரூ பிடித்த எந்தப் பிரகிருதியும் கவிதை என்று கிறுக்க ஆரம்பித்துவிட்ட சூழ்நிலையில், உண்மையான கவிதை உணர்வு உள்ளவனை வெளிச்சம் போட்டுக் காண்பிக்க வேண்டியிருக்கிறது. மிகவும் தாற்றமெடுக்கும் சூழலை இன்றையக் கவிதைக் குவிப்பு ஏற்படுத்திவிட்டது. 'கவிதை எழுதுவது உரை நடைகளைக் காட்டிலும் எளிதானது' என்று நினைத்த கார்த்திகியிடம் வெணின் சொன்னாராம்; 'அப்படிச் சொல்லாதீர்கள் உயிரோடு என் தோலை உரித்தால் கூட, என்னால் ஒழுங்காக இரண்டு வரி கவிதை எழுத முடியாது.' எழுதுவதில் உள்ள சிரமங்களைத் தவிர, இச்சிறு நிகழ்ச்சி, வெணினின் சுரணையுள்ள தோலைப்பற்றியும் சொல்கிறது என்று நினைக்கிறேன். இன்றையக் கவிஞர்களைப் படிக்கும் போது ஏன் இவர்களுக்கு வெணினிடம் காணப்பட்ட 'கவிதை—அச்சம், இல்லை என்று கேட்கத்தோன்றுகிறது. ஒரு வேளை தோல் தடிப்பாக..... மரத்துப்போய்..... டாமிட் தமிழ்க் கவிதையைக் கடவுள் காப்பாற்றட்டும்... இத்தகைய பின்னணியில், சிற்பியின் ரஸிக உள்ளம், ஆழ்ந்த கவனத்துக்குரியது. சிற்பி மேற்படி கூட்டத்தில் சொன்ன பதில் இதுதான்: "திறமை யாரிடமிருந்தாலும், எங்கே இருந்தாலும், அதை பாராட்டி, மார்க்ஸீய வாதிகள் அத்திறமையைக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும்." விஞ்ஞானத்தையும், கவிதையும் நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டு பிரீமில் பானு

சந்திரன் ஒரு சிறந்த கவிதைகளைச் செய்திருப்பதாக அவர்களுக்கு இருர். தமது முடிவை, தாம் சார்ந்த கட்சியினரின் கெடுபிடிக்காக மாற்ற முயற்சிக்காத சிற்பியின் நேர்மை பாராட்டுதலுக்கு உரியது. பிரமைகளுடன் சமரலம் செய்து கொள்ளாத பர்குவ மனம் உடையவராக அவர் தோன்றுகிறார். அவரைப் பின்னுக்கு இழுக்கும் கூட்டச் சூழ்நிலையிலும், தனி ரஸிக மனத்துக்கு நுணயமாக அவர் நடந்து கொண்டது, இன்றைய சரித்திரத்தில் மிக அவசியமான நிகழ்ச்சி. இன்று சிற்பியையும் பிரீமில் பானுச் சந்திரனையும் திட்டுபவர்களுக்கு $E=MC^2$ புரியாத விஷயமாகவே இருப்பதாகவே நினைக்கிறேன். சிவன்—சக்தி சம்பந்தமான கவிதை என்று ஒருவர் label ஒட்டும் போது. அந்த வேடிகள் ஒட்டிக்கு விஞ்ஞானமும் தெரியாது, மதமும் தெரியாது, மதமும் தெரியாது, கவிதை ரஸனையும் கிடையாது என்பது தெரிய வருகிறது. தன் விஞ்ஞானக் கோட்பாட்டின் விளைச்சலாய் உதித்த ஒன்று, ஹிரோஷிமா—நாகசாகியில் ஏற்படுத்திய அவலம், ஐன்ஸ்டீனை வெகுவாகத் துன்பத்தில் ஆழ்த்தியது எனும் சரித்திர உண்மையைத் தன்னில் வாங்கிக்கொண்டு வெளிப்படுத்திய கவிதை $E=MC^2$ சிவன் (ஆத்மீக?) பசியால் செய்துக் கொண்டிருப்பதாகப் பறைச்சாற்றி சிவனையே கவிழ்த்துவிட்ட பிரீமில் பானுச் சந்திரனின் கவிதை ஓர் அற்புத சிருஷ்டி என்பதைக் காலம் ஒப்புக்கொள்ளும்.

இப்பொழுது, தவிர்க்க இயலாவிண்ணம் ஒரு கேள்வி எழுகிறது: இம்மாதிரிக் 'காலத்தை'க் காட்டிச் சமனம் உறுதல் எந்த அளவுக்குச் சரி? இலக்கியம் காலத்தைக் கடந்து நிற்கும் ஒன்று என்பதைக் கேட்க, செவிக்கு இனிமையாகத்தான் இருக்கிறது. இலக்கிய சிருஷ்டி, கர்த்தா ஆசைகளையும், பாசங்களையும் ஒழித்தவனல்ல என்பதைக் கவனத்தில் கொண்டால், 'காலம் மீறும்' என்ற இந்த வசனத்தில் அவன் நிருப்தியடையவில்லை என்பது தெரியவரும். இன்றைய நடப்புச் சூழ்நிலையில், அவன் படைப்புக்கு உரிய வரவேற்பு கிடைக்க வேண்டிய வாய்ப்புகள் ஏராளமாக உள்ளன. பொதுநிலைப் படுத்தினால், வாசகர் சூழ்நிலைகள் என்று அவற்றைப் பெயரிட்டு அழைக்கலாம். இவ் வாசகப் பொறுப்பு, ஒரு படைப்பின் மீது என்னென்ன விளைவுகளை ஏற்படுத்தும் என்பதை அநுபவங்கள் காட்டிக் கொடுத்துள்ளன. மேற்கத்திய இலக்கியத்தின் செழிப்புக்கு வாசகர் தர உயர்வு ஒரு மறுக்க முடியாத காரணம். அதே போல் தமிழ்க் தரக் குறைவுக்கு மந்தைக் குணம் என்பது வெளிப்படையாகத் தெரிகிறது. கோஷங்கள், இலக்கிய மதிப்புக்களை உருவாக்குகின்றன. புதிய, தனித்துவம் நிரம்பிய சிந்தனை இன்று அருகிவருகிறது. இது தமிழை விசேஷமாகப் பாதித்து வருகிறது. ஒருவிதக் குழு மனப்பான்மை, கட்சி பிரிதல் என்ற போராட்டங்களில் சிக்கி இன்று நல்ல வாசகர்களைத் தமிழ் இழந்து வருகிறது. மந்தைக் கூட்டச் சிந்தனை என்னும் வியாதியின் வசப்பட்டுவிட்ட கூட்டமாகி விட்டோம். இவ் வியாதியினூடே, நம்மில் பலர் அறிவாளி என்ற பதத்துக்கு சாதகமாகவோ பாதகமாகவோ முனக ஆரம்பிப்பது சேவலமானது. அறிவின் வியக்கி காரணமாக தன் தனித்துவத்

துடன் ஒன்றைக் கண்டறிந்து, அதன் மேல் தன் சிந்தனையின் விளைவுகளை உருவாக்கிக் கொண்டு, செயல்படும் மேதைமை நிறைந்தவனே intellectual. சுஜாதா சொன்னது போல 'ஒரு இன்டெலக்ஸவல் ஜன்னல் வழியாக எட்டிப் பார்ப்பான்' என்று நான் கருகவில்லை. மாம்பலம் ரயில்வே ஸ்டேஷனிலும், பனகல் பார்க் பெஞ்சில் உட்கார்ந்திருக்கும்போதும், சென்னையின் அரை—இங்கிலீஷில் இன்டெலக்ஸவல் பற்றிப் பேசும் "இலக்கிய வாசகர்" கள் பெருகியிருக்கும் நாள் இது. இவர்களை நம்பி எழுத முடியாதென்ற காலத்தைத் துணைக்கு அழைக்கிறோம்? எனினும் இந்த அவலம் களையப்படவேண்டியது அவசியம். ஒரு கலைஞனை உதாசினப்படுத்துவதை விட, அவமானப்படுத்துவது ரொம்பவும் மோசம். சிறு பத்திரிகைகள், வாசகர்கள்—தெளிவுடையவர்கள்— இடையே ஏற்படவேண்டிய அறிவுசார்ந்த மேன்மை யுணர்ச்சியே கலைஞனை வாழவைக்கும் ஆதாரத்தைத் தட்டி எழுப்பும் பணியில் ஈடுபடத் தான் இன்றையத் தமிழ் intellectual களை எதிர்பார்க்கிறது. ஒரு intellectual க்குத் தன் வாழ்வின் அநுமானங்கள், யதேச்சையான போக்குகள், அநுபவமாகப் பழக்கும் சாதாரணங்கள், சிற்சில சமயம் மலரும் அசாதாரணங்கள் பற்றிய தெளிவான பார்வையும், பிரக்ஞையும் இருக்கும். எழுதும் கலைஞன் தன்னை வாசகனாகப் பார்க்க

துக் கொள்வதும் (மாறிப் பார்த்துக் கொள்வதும்) இதே ரீதியில் தான் என்று தோன்றுகிறது. செயலாகப் பரிணமிப்பதில்தான் கலைஞனின், மனிதனின் முழுமையைக் காண முடியும்; அல்லது முழுமையைக் காணும் பயணத்தில் அவன் பங்கு பெற முடியும். சார்த்தரை பேட்டி கண்ட தீவிர அமெரிக்க அறிவாளி ஆன Mr. John Gerassi, ஒரு பேட்டியில் அறிவாளியின் பொறுப்பு அறிவாளியாக இல்லாமல் இருப்பதா? இதையா சொல்கிறீர்கள். என்று கேட்ட போது Jean Paul Sartre பதிலளித்தது எப்போதும் உண்மையை எதிரொலிக்கும் வாசகங்கள்:- அலுவக அறையுள் இருந்து வீரப் பிரதாபங்களுடன் எழுதும் ஓர் அறிவாளி, அவன் எதைத்தான் எழுதியபோதும் இன்று, அவன் எதிர்ப்புரட்சிக்காரனே ஆவான். உடல், பொருள், ஆவி அத்தனையையும் அர்ப்பணிக்காமல் அமைப்புக்கு எதிராக எழுதும் ஏதுவும், அடிப்படையில் அமைப்புக்குச் சார்பான எழுத்தே. இதைக் கொண்டே, எந்த அறிவாளியையும் நிறுத்திப் பார்க்கவேண்டும், தங்களைப் புரட்சிக்காரர்கள் என்று பிரகடனப்படுத்திக் கொண்டு கட்சி வசம் படுபவர்கள் கவனிக்கவேண்டியது இது.

நன்றி:- சதங்கை

இலங்கையின் மத்தியில்

ஒரு தீவு

—சு. மகாலிங்கம்

நமது பொருளாதாரத்தில் இன்னும் மிகக்கூடிய பங்கை வகிப்பவை தேயிலை, இறப்பர் என்பனவாகும். இலங்கைக்கு மிகக்கூடிய வெளிநாட்டுச் செலவாணியைத் தேடித் தருபவை அவையே. இலங்கையின் மத்திய பகுதியில் தேயிலை, இறப்பர் பெருந்தோட்டங்கள் காணப்படுகின்றன. மலைகள் பல அடர்ந்திருக்கும் மத்திய பகுதி இப்பயிர்க்களின் வளர்ச்சிக்கு உகந்த வளமுடையதாக இருந்து வருகின்றது. இப்பெருந்தோட்டங்கள் இலங்கையை வெளிநாட்டவராசிய ஆங்கிலேயர் ஆண்டகாலத்தில் தொடங்கப்பட்டவை. அப்பெருந்தோட்டங்களில் குறைந்த கூலி

யுடன் வேலை செய்விப்பதற்காக தென்னிந்தியாவிலிருந்து இந்தியத் தமிழர்கள் கொண்டுவரப்பட்டனர். கூடிய இலாபம் பெறுவதற்காக இத்தகைய தொழிலாளர் இறக்குமதி நடைபெற்றது. அம்மக்கள் அல்லும் பகலும் பாடுபட்டுழைத்து ஆங்கிலேயர்கள் அதிக இலாபம் பெற உதவினர். இத்தகைய இலாபம் பெற்ற ஆங்கிலேயர் தம் ஆட்சியுரிமையை விட்டு நீங்கிவிட்டனர். ஆனால் அவர்களால் கைவிடப்பட்டுச் சென்ற இந்தியர்கள் இன்னும் இன்னறப்பட்டு, இரக்கப்படத்தக்க மக்கள் சமுதாயமாக வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

ஆங்கில முதலாளிகள் தமது அரசாங்கத்தின் ஆதரவுடன் இலங்கை மக்களின் காணிகளைச் சுவீகரித்து தமது வர்த்தக நோக்கத்திற்காக பெருந் தோட்டங்களை உண்டாக்கினர். அத்தோட்டங்களில் பாடுபட்டுழைக்க இந்தியத் தொழிலாளிகளையும் வருவித்தனர். அப்போது இந்தியாவையும் ஆங்கிலேயர் ஆண்டுவந்தமையால் இங்ஙனம் குறைந்த கூலித் தொழிலாளரை இறக்குமதி செய்தல் இலகுவாயிற்று பெருந்தோட்டங்களின் ஆரம்ப காலத் தோட்டே அவற்றில் வெளிநாட்டவராகிய ஆங்கிலேய முதலாளிகளும் அவர்களின் உத்தியோகத்தர்களுமே இருந்தனர். அதற்கேற்ப வெளிநாட்டுத் தொழிலாளிகளும் வந்து சேர்ந்தனர். எனவே எல்லாவகையிலும் இப்பெருந் தோட்டப் பகுதிகள் இலங்கை மக்களிடமிருந்து விலகி தனித்தே நின்றன ஏனைய சமதரைப் பகுதிகளிலிருந்து உயர்ந்த மலைப்பகுதி தனித்துநின்றல்போல அவை தள்ளி நின்றன. இலங்கையின் மத்தியில் அவை மலைகளால் சூழப்பட்ட ஒரு தீவாகவே இருந்தன.

1948 இல் இலங்கை அரசியல் சுதந்திரம் பெற்றது. அதன் பின் படிப்படியாக ஆங்கிலேயர் இலங்கையை விட்டு வெளியேறினர். இன்று பெருந் தோட்டங்களில் கணிசமானளவில் இலங்கையர் உரிமையாளராகவும் உத்தியோகத்தர்களாகவும் இருக்கின்றனர். எனினும் பெருந்தோட்டங்கள் பலவற்றின் உரிமையாளராக இங்கிலாந்திலுள்ளவர்கள் இருக்க அவர்களின் முகவர்களாக இங்குள்ள சில நிறுவனங்கள் இயங்குவதும், நம் நாட்டில், நம் மண்ணில் விளையும் பொருட்களின் இலாபம் அவர்களுக்குப் போவதும் முற்றாக முடிந்தபாடில்லே என்பதும் உண்மையே. எனினும் அந்தமட்டத்திலுள்ளவர்களிடையே பரவலாக ஆள் மாற்றமாவது நடைபெற்றிருப்பது ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய ஒன்று. ஆனால் தொழிலாளர் மட்டத்தில் மாற்றங்கள் ஏற்படவில்லை. அவர்கள் எல்லாவகையிலும் கைவிடப்பட்டவர்களாகவே இன்னும் இருந்து வருவது அனுதாபப்படக்கூடிய ஒன்றாகும்.

இந்தியத் தொழிலாளர்

அரசியல் நிலை

பத்து இலட்சத்திற்கு மேற்பட்ட இந்தியத் தொழிலாளர்கள் இலங்கையின் சனத்தொகையில் பத்து சதவீதத்திற்கு மேற்பட்டவர்கள். இவர்கள் இலங்கை சுதந்திரம் பெறுமுன்பு அரசியலமைப்பின்படி வாக்காளராக இந்நாட்டரசியலில் பங்குபற்றிவந்தனர். 1947 இல் நடந்த தேர்தலில் இலங்கை இந்தியக் காங்கிரஸ் 7 தொகுதிகளில் வெற்றி பெற்றது. அத்துடன் அத்தொழிலாளர்களின் வாக்குகள் வேறு பதினான்கு தொகுதிகளின் தேர்தல் முடிவுகளைப் பாதிக்கக்கூடியவைபாகவுமிருந்தன. ஆனால் பின்பு கொண்டுவரப்பட்ட குடியரிமைச் சட்டங்கள் மூலம் ஒரே

இரவில் தோட்டத் தொழிலாளரின் குடியரிமை பறிக்கப்பட்டது. அதன் காரணமாக அவர்கள் தமது வாக்குரிமையையும் இழந்தனர். பிரதிநிதிகள் சபைக்கு உறுப்பினராகத் தெரிவு செய்வதற்கான வாய்ப்பையிழந்த அவர்கள் நாடற்ற அரசியல் அனாதைகளாயினர். அதன் பின்பு கடந்த 1952 ஆம் ஆண்டு பொதுத்தேர்தலில் தோட்டத் தொழிலாளரின் வாக்குரிமை பயன்படுத்தப்படவில்லை. ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் திட்டம் எங்ஙனம் அக்கட்சிக்கு உதவியதென்பதைப் பின்வரும் அட்டவணை காட்டுகிறது.

அரசாங்கக் கட்சி

1952 தேர்தலின் முன் சேர்தலின் பின்

ஐக்கிய தேசியக் கட்சி.....	42	54
தொழிற் கட்சி.....	1	1
தமிழ்க் காங்கிரஸ்.....	6	4
சுயேச்சைகள்.....	4	9
நியமன உறுப்பினர்கள்.....	6	6
	<hr/>	<hr/>
	59	74

எதிர்க்கட்சி

லங்கா சம சமாஜக் கட்சி.....	14	9
ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி.....	9	9
இலங்கை இந்தியக் காங்கிரஸ்...	7	0
கம்யூனிஸ்ட் கட்சி.....	4	3
நவலங்கா சமசமாஜக் கட்சி.....	2	1
குடியரசுக் கட்சி.....	2	1
தமிழரசுக் கட்சி.....	2	2
சுயேச்சைகள்.....	1	1
	<hr/>	<hr/>
	41	26

இந்தியத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் வாக்குரிமை யீழ்ந்தது — இழக்க வைத்தது — ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்குப் பல வகையில் உதவியது. இலங்கை இந்தியக் காங்கிரஸ் முன்பு கைபற்றிய ஏழு இடங்களும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்கே சென்றன. மேலும் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தம்மவர்கள் போட்டியிடாத தொகுதிகளில் தமது வாக்குகளை வழக்கமாக இடதுசாரிக் கட்சிகளுக்கே அளித்தனர். எனவே அவர்களை வாக்குரிமையிழக்கச் செய்தது இடதுசாரிக் கட்சிகளின் பலத்தைக் குறைக்கவும் உதவியது. இதனையும் மேலேயுள்ள அட்டவணை தெளிவாகக் காட்டுவதை நோக்கலாம். உதாரணமாக முன்னைய ருவான்டெலத் தொகுதியில், இதன் மூலம், டாக்டர் என். எம். பெரோவின் நிலைக்கே ஆபத்து ஏற்பட்டது. இக்கருத்துக்களை ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கத்துடன் நெருக்கமாகவிருந்த சேர் ஐயர் ஜென்னிங்ஸ் அவர்களே தமது நூலில் குறிப்பிட்டுக் சொல்கின்றார்.

சுதந்திர இலங்கை பெருந் தோட்டத் தொழிலாளருக்கு அளித்த முதற் பரிசு அவர்களை நாடற்றவர்களாக்கி அவர்களின் வாக்குரிமையைப் பறித்ததே. இது ஒரு முதற்படி மட்டுமல்ல; இதன் வந்த எல்லா நடவடிக்கைகளுக்கும் இதுவே அத்திவாசமாகவும் காரணமாகவும் அமைந்தது. கீழே குறிப்பிடப்படும் ஏனைய வகைகளில் பெருந் தோட்டத் தொழிலாளர் மனிதாபிமானமற்ற வகையில் நடத்தப்படுவதற்கெல்லாம் கூறப்படும் காரணம் அவர்கள் நாடற்றவர்களன்பதே. அவர்கள் இந்நாட்டின் குடிமக்களல்ல; எனவே அரசியலுரிமையற்றவர்கள். எனவே அவர்கள் எவ்வளவு கேவலமாகவும், இழிவாகவும் நடத்தப்படலாமென்ற கருத்தும் கொள்வாயுமே ஏனைய நடவடிக்கைகளுக்கு அடிநாதமாக இருந்திருக்கிறது.

இலங்கை — இந்திய அரசுகள் தோட்டத் தொழிலாளர் விடயமாகப் பல முறைகள் பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்தியுள்ளன; ஒப்பந்தங்கள் செய்துள்ளன. ஆனால் அவற்றுல் எவ்வித பயனும் ஏற்படவில்லை யெனலாம். இத்தகைய வரிசையில் இறுதியாக ஏற்பட்டதே 1934 ஆம் ஆண்டு சிறிமா — சாஸ்கிரி ஒப்பந்தமாகும். அதன்படி 3,25,000 பேருக்கு இலங்கைக் குடியரிமை வழங்குவதெனவும் வேறு 5,25,000 பேரினை இந்தியாவுக்குத் திருப்பியனுப்புவதெனவும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. ஒப்பந்தம் முழுதாகச் செயற்படுத்தப்படின் ஆண்டுதோறும் 50,010 பேர் இலங்கையை விட்டு இந்தியா செல்வர். இது 1930 வரை நடைபெறும். இருபக்கத் தொகையிலும் சேராமல் எஞ்சி நிற்போரின் பிரச்சினை பற்றி பின்னர் ஆராயப்படும். இவ்வொப்பந்தமும் மிகச் செம்மையான முறையில் செயற்படுத்தப்படவில்லை. ஆனால் முன்புள்ளவற்றைப் போலல்லாது, ஓரளவு இவ்வொப்பந்தம் செயற்படுத்தப்படுகிற தெனலாம்.

பெருந்தோட்டத் தொழிலாளரின்

கல்வி நிலை

இலங்கையிலுள்ள தேசியப் பாடசாலைகளிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்ட பெருந் தோட்டப் பாடசாலைகளே வேரே தோட்டத் தொழிலாளரின் பிள்ளைகள் கல்வி கற்று வந்துள்ளனர். அரசாங்க உதவி பெறும் தனிப்பட்ட பாடசாலைகள், அரசாங்க பாடசாலைகள் நல்ல முறையில் நம் மாணவர்களுக்கு கல்வி புகட்டி வந்துள்ளன. இப்போது உதவி பெறும் பாடசாலைகளை அரசாங்கம் கையேற்றிப் புகிய கல்வித் திட்டம் மூலம் பல மாற்றங்களைச் செய்து வருகின்றது. ஆனால் பெருந் தோட்டப் பாடசாலைகள் இவற்றிலிருந்து விலகித் தனித்தே நிற்கின்றன. அப்பாடசாலைகள் பெருந் தோட்டங்களின் பொறுப்பில் இயங்கிவருகின்றன. ஏனைய அரசாங்கப் பாடசாலைகளுடன் ஒப்பிடும் போது அவற்றின் கல்வித்தரம், கட்டிட வசதி, ஆசிரியர் தரம், எண்ணிக்கை என்பன மிக மிக மோசமானவை. அவற்றை அறிவு புகட்டும் பாடசாலைகள் என்று சொல்ல முடியாமென்பது மிகுந்த சந்தேகத்திற்குரியது. பெரும்பாலும் ஓர் ஆசிரியர் பல தரங்களில் உள்ள மாணவர்களை போதிய வசதியற்ற ஓரிடத்தில் அடைத்து வைத்து நோத்தைப் போக்கும் முயற்சியாகவே அப்பாடசாலைகளில் நடைபெறுவதை வர்ணிக்கலாம். அத்தகைய கேவலமான நிலையில் அவை நடைபெற்று வருகின்றன. இலங்கையில் இலவசக் கல்விமுறை புகுத்தப்படவேண்டுமென்ப சிபாரிசு செய்த டாக்டர் சி. டபிள்யூ. டபிள்யூ. கன்னங்கர அறிக்கையில் பெருந் தோட்டப் பாடசாலைகள் பற்றி ஒரு வார்த்தை கூட சொல்லப்படவில்லை. எனினும் இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற காலத்திலிருந்து பெருந் தோட்டப் பாடசாலைகளை அரசாங்கம் எடுத்து ஏனைய பாடசாலை அமைப்புகளுடன் ஒன்றுபடுத்த வேண்டுமென்ற வேண்டுகோள் அடிக்கடி விடுக்கப்பட்டே வந்தது. 1949 இல் கல்வியமைச்சர் எ. ஏ. நுகாவல் அவர்கள் பெருந் தோட்டப் பாடசாலைகளை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்பதற்கு நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படுவதாகக் குறிப்பிட்டார். ஆனால் எதுவும் நடைபெறவில்லை. அத்தயமைச்சர் மீண்டும் 10 ஆகஸ்ட் 1951 இல், 150 பெருந் தோட்டப் பாடசாலைகளை 1951-52 ஆண்டுக் காலத்தில் பொறுப்பேற்பதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கப்படுவதாகப் பிரதிநிதிகள் சபையில் கூறினர். ஆனால் 1947-1954 ஆண்டு காலத்தில் 24 பெருந் தோட்டப் பாடசாலைகள் மட்டுமே எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தற்போதுள்ள அரசாங்கமும் படிப்படியாக பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்கவிருப்பதாகக் கூறிபுள்ளது.

கீழே தரப்படும் அட்டவணை நமது பாடசாலை அமைப்பில் அரசாங்கப் பாடசாலைகளுக்கு அடுத்தபடியான பெருந் தொகைப் பாடசாலைகள் பெருந் தோட்டங்களிலிருப்பதைக் காட்டுகிறது. அரசாங்கப் பாடசாலைகளில் காணப்படும் ஓர் ஆசிரியருக்கான மாணவர் எண்ணிக்கை

யைப் போல் இருமடங்குக்கு மேற்பட்ட தொகையினருக்கு ஆசிரியர் என்ற வீதத்தில் பெருந் தோட்டப் பாடசாலைகளின் நிலையிருப்பதனையும் அட்டவணை காட்டுகிறது. ஏனைய தனிப்பட்ட பாடசாலைகளுடன் ஒப்பிடும் போது அவற்றைப் போன்று மூன்று மடங்கு மாணவர் தொகைக்கே பெருந் தோட்டப் பாடசாலைகளில் ஒரு ஆசிரியர் வீதம் இருக்கும் இழிநிலை தெரியும். மேலும் பெருந் தோட்டப் பாடசாலை ஆசிரியர்களெல்லோரும் சராசரப் பத்திரமற்ற ஆசிரியர்களென்பதும் போதிய கட்டிட வழி வற்ற இடங்களிலேயே அவர்கள் கல்வி நடைபெறுகிறதென்பதும் நோக்கப்படின் மனிதாபிமானமற்ற முறையில் எண்பதாயிரத்திற்கு மேற்பட்ட மாணவர்களின் கல்வி சீரழிக்கப்படுவது தெளிவாகும்.

இலங்கை தேசியக் கல்வி ஆணைக்குழு அறிக்கையில் (ஜெயசூரியா அறிக்கையில்) பெருந் தோட்டப் பாடசாலைகள் பற்றித் தனியாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது. அதில் சிங்கள மொழியே அதாவது உத்தியோக மொழியே தோட்டத் தொழிலாளர் பிள்ளைகளின் போதனாமொழியாக இருக்க வேண்டுமெனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. பின்னர் அரசாங்கத்தினால் வெளியிடப்பட்ட வெள்ளையறிக்கைகளிலும் இங்ஙனமே குறிப்பிடப்படுவதனை ஜெயசூரியா அறிக்கையின் வாதத்தினை நாம் ஆராய்வது அவசியமாகிறது.

பெருந் தோட்டத் தொழிலாளரின் குடியரிமைப் பிரச்சினைக்கு எவ்வித தீர்வும் காணப்படாத சமயத்தில்

பாடசாலை வகை	பாடசாலை மொத்த எண்ணிக்கை	மாணவர்கள் மொத்த.	ஆசிரியர் மொத்த.	ஆசிரியருக்கு மாணவர் எண்ணிக்கை
1 அரசாங்கப் பாடசாலைகள்	8,618	2,465,782	86,955	28
2 தனியார் கட்டணம் அறிவிடும் பாடசாலைகள்	43	23,390	1,153	20
3 தனியார் கட்டணம் அறவிடாத பாடசாலைகள்	43	34,249	1,579	22
4 பிரிவேணுக்கள்	254	27,766	1,901	15
5 பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகள்	827	80,088	1,279	63
6 விசேட இரவுப் பாடசாலைகள்	16	2,362	115	21
	9,801	2,633,637	92,982	169

ஆதாரம்: இலங்கைப் புள்ளி விபரத் தொகுப்பு - 1969.

(1961 இல்) அறிக்கை சிங்களமே போதனா மொழியாக வேண்டுமென வலியுறுத்தியுள்ளது. தவிர, குடியரிமைப் பிரச்சினை எவ்விதமிருப்பினும் உத்தியோக மொழியே போதனாமொழியாக வேண்டுமென அறிக்கை குறிப்பிடுகிறது. ஆணைக்குழுவினர் தங்கள் தகவுரைக்குக் காட்டும் முக்கிய காரணம் பெருந் தோட்டத் தொழிலாளர் தம் அம்சக் கற்றியுள்ள சிங்கள சமூகத்துடன் ஒத்துவாழ் இதுவரை பழவில்லை. எனவே சிங்கள மொழி மூலம் கல்வி கற்கிக்கப்படின் ஒருமைப்பாடு ஏற்படுமென்கின்றனர். இங்கு காரத்து, அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளுக்குச் சென்று குடியேறுவோர் சமூக ஒற்றுமைக்காக ஆங்கில மொழியையே தம் மொழியாக ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். அது போலவே

தோட்டத் தொழிலாளர் பிள்ளைகளும் செய்ய வேண்டுமென்கின்றனர்.

இதில் கூர்ந்து கவனிக்கவேண்டிய அம்சமென்ன வெனில் பெருந் தோட்டத் தொழிலாளர் அந்நிய மொழி யொன்றைப் பேசவில்லை என்பதாகும். அவர்களின் தாய் மொழி ஏற்கனவே இலங்கையின் தேசிய சிறுபான்மையினரின் மொழியென அரசாங்கத்தினால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட தமிழ் மொழியேயாகும். இலங்கை இரு மொழிகள் பேசப்படும் நாடு என்ற வெளிப்படையான உண்மையை மறைப்பதிலோ, மறப்பதிலோ பயனில்லை. எனவே சிங்களம், தமிழ், தவிர்ந்த பிறிதொரு மொழியினைத் தாய் மொழியாகக் கொண்ட மக்கள் இலங்கையில் குடியேறி சிங்கள

மக்களிடையில் வசிப்பின் அவர்கள் சிங்கள மொழியைப் போதனமொழியாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்பது சரியானதே, அங்ஙனமன்றி ஏற்கனவே இலங்கையில் வழக்கத்திலிருக்கும் ஒரு மொழியைத் தாய்மொழியாகக்கொண்டவர்கள் அதனைவிட்டு உத்தியோகமொழியைப் போதனமொழியாகக் கொள்ளவேண்டுமென்ற வாதம் குறுகிய வகுப்பு வாதத்திலிருந்து எழுந்ததாகவே தெரிகிறது. தம் குழலிலுள்ள மக்களுடன் இணைந்து வாழவேண்டுமென்பதற்காக அங்ஙனம் வற்புறுத்தப்படிச் சிங்களப் பகுதியில் வாழும் இலங்கைத் தமிழர்களின் பிள்ளைகளும் ஒத்துவாழ்வதற்காக தாய் மொழிக் கல்வியைத் துறக்கவேண்டுமெனக் கூறப்படலாம். இது எவ்வகையிலும் ஏற்புடைய தல்ல. எனவே சிங்களப் பகுதிகளில் வாழும் எல்லாத் தமிழ் மாணவர்களும் சிங்கள மொழியையும் ஒரு பாடமாக ஏற்றுக் கற்பதே ஒத்துவாழ்வதற்காகச் செய்யக் கூடிய நியாயமான ஒழுங்காகும். பெருந் தோட்டப் பிள்ளைகளும் அதனையே செய்யவேண்டும். ஆதலினால் அரசாங்கம் தோட்டப் பாடசாலைகளை விரைவாகப் பொறுப்பேற்று மேலே குறிப்பிட்ட வழிகளில் தேசிய ஒருமைப்பாட்டிக்கு வழி வகுக்கவேண்டும்.

பெருந் தோட்டத் தொழிலாளரின்

பொருளாதார நிலை

இலங்கையின் ஏற்றுமதிப் பொருட்களின் பெறுமானத்தில் கிட்டத்தட்ட 75 சதவீதத்தை தேயிலை, இறப்பர் பொருட்களே பெற்றுக்கொடுக்கின்றன. எனவே நாட்டுக்கு அவசியமாகவும் அவசரமாகவும் தேவைப்படும் வெளிநாட்டுச் செலவாணியின் கூடிய பங்கினை இப் பொருட்களின்

சிரிப்பினூடே

சிந்தனையைத் தூண்டும் ஏடு

சிரித்திரன்

வாங்கிப் படியுங்கள்.

ஏற்றுமதியே தேடித்தருகின்றது. தற்போதைய நம்முடைய பொருளாதார நெருக்கடி நிலைக்குப் போதிய வெளிநாட்டுச் செலவாணியின்மையே அடிப்படையான காரணமென்பதனை நோக்கவேண்டும். அதனாலேயே நாம் இப்போது பல தட்டுப்பாடுகளுக்கும் கட்டுப்பாடுகளுக்குமிடையே வாழ்க்கைப் போராட்டத்தை நடத்த வேண்டியவர்களாயுள்ளோம். எனவே நாட்டின் முதுகெலும்பாக விளங்கும் பெருந் தோட்டங்களில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்கள் பொருளாதார ரீதியில் வலுமி குந்தவர்களாக இருப்பார்களென்று எதிர்பார்ப்பது நியாயமானதே. ஆனால் உண்மையில் அவர்களின் ஊதியவுழைப்பு மிகக் கேவலமான நிலையிலேயே இருந்துவருகின்றது. அவர்களின் வேலை திபந்தனை, வாழ்க்கை வசதி என்பன மிக மோசமாகவுள்ளன.

நுட்பத் திறமைபற்ற தொழிலாளர்களின் மாத வேதனைத்

(ரூபாக்களில்)

	1959	1960	1963	1964
அரசாங்கத்துறை	88	121	121	175
பொறியியல்,				
வர்த்தகத்துறை	73	129	133	171
பெருந் தோட்டங்கள்	52	60	58	60

(ஆதாரம்: டட்லி சியர்ஸ் அறிக்கை II)

மேலேயுள்ள அட்டவணையை நோக்கின் பெருந் தோட்டத் தொழிலாளரின் ஊதியம் ஆண்டுகள் பலவாகக் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றமெதுவுமின்றி ஒரேயளவாக இருத்தலைக் காணலாம். அதே காலப் பகுதியில் ஏனைய துறைத் தொழிலாளரின் வேதனைங்கள் இருமடங்காகப் பெருகியிருத்தலையும் கவனிக்கக் கூடியதாயிருக்கிறது. டட்லி சியர்ஸ் அறிக்கையிலுள்ள குறிப்பின்படி ஏனைய கிராமப்புறத் தொழிலாளர் ஓராண்டில் உழைக்கும் நாட்களைப் போல் இருமடங்கு நாட்கள் ஒரு பெருந் தோட்டத் தொழிலாளர் வேலை செய்யிலும் அவன் கிராமப்புறத் தொழிலாளியைவிட 20 சதவீதம் குறைவான வருமானத்தையே பெற முடியுமெனச் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. அத்தகைய நிலையில் தோட்டத் தொழிலாளரின் உண்மையுழைப்பு மதிக்கப்படுகிறது.

தற்போது பெருந் தோட்டங்களில் பெரும்பான்மையான தொழிலாளருக்கு முழுநேர வேலை கிடைப்பதில்லை. ஆதலினால் பெருந் தோட்டங்களில் பகுதி நேர வேலை

காரணமாக கீழ்வழியே [Underemployment] இடம் பெறுகிறது. 1969-70 சமூகப் பொருளாதாரக் கணக்கெடுப்பின்படி பெருந் தோட்டங்களில் 10,000 பேர் வெளிப்படையாகவே வேலையில்லாதிருக்கின்றனர். அவர்களில் 3,000 பேர் தவிர்ந்த ஏனையோர் 25 வயதுக்குக் குறைந்த இளைஞர்களாவர். எனவே பெருந் தோட்டங்களில் உருவாகும் புதிய உழைப்பினர்க்கு அங்கு வேலை வாய்ப்பு வெகுவாகக் குறைந்து வருகிறதெனலாம்.

முன்பு குறிப்பிடப்பட்ட சிறிமா—சாஸ்திரி ஓய்வூதியம் விரைவாகவும் முழுதாசலும் செயற்படுத்தப்பட்டபின் இப்போது பெருந் தோட்டங்களில் காணப்படும் தொழிலாளர்களையே காரணமான வேலையில்லாததினடாட்டம் காலியோக்கில் நீங்கி தொழிலாளர் பற்றுக்குறையாக அது உருவெடுக்கும். அப்போது தொழிலாளர் பற்றுக்குறையை நீக்குவதற்கான முயற்சியைச் செய்யவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இலங்கை அரசாங்கத்திற்கு ஏற்படும். எனவே பெருந்தோட்டங்கள் தவிர்ந்த ஏனைய தகுதிகளிலுள்ள இலங்கைத் தொழிலாளருக்கு பெருந் தோட்டங்களில் வேலை கொடுக்கவேண்டி ஏற்படும். எனவே அவர்கள் ஏனைய துறைகளிலுள்ள தொழிலாளர் அனுபவிக்கும் வேலை நிபந்தனை, உயர்ந்த கூலி போன்றவற்றை தமக்குத் தருமீட்டி வற்புறுத்துவர். அவர்கள் இலங்கைக் குடியுரிமையுடையவர்களாக இருப்பதினால் அரசியல் செல்வாக்கும் உடையவர்களாக இருப்பர். மேலும் எஞ்சியிருக்கும் முன்னைய பெருந்தோட்டத் தொழிலாளரும் அப்போது குடியுரிமைப் பெற்றவர்களாக இருப்பதினால் அவர்களின் நியாயமான கோரிக்கையை அரசாங்கம் புறக்கணிக்க முடியாதுபோகும். இதன் மூலம் பெருந் தோட்டப் பகுதி பிற பகுதிகளுடன் தொடர்பற்ற ஒரு தீவாக இருந்த நிலையறி நாட்டியின் பிற துறைகளுடன் ஒத்ததாச, இணைந்ததாக மாறவேண்டிய நிலை ஏற்படும். விரும்பத்தக்க அந்நிலை அத்தகைய ஒரு நெருக்கடியான, நிர்ப்பந்தமான நிலைமை காரணமாகவே ஏற்பட வேண்டியுள்ளதுபோலும்.

பொருளாதாரத்தின் பிற துறைகளுடன் ஒத்ததாகப் பெருந் தோட்டத் தொழிலாளர் வேலை நிபந்தனை, சம்பளம் என்பவற்றை மாற்றியமைக்கும் போது அதனால் தேயிலை, இறப்பர் பொருட்கள் விறந்து கிடைக்கும் இலாபம் பெருமளவு குறைக்கப்பட்டது. தேயிலையில் இலாபம் இந்தியா, கிழக்காபிரிக்க நாடுகள் என்பவற்றின் போட்டியினால் ஏற்கனவே குறைக்கப்பட்டுவிட்டது. இறப்பருக்கு இயற்கை இறப்பினர்தம் செயற்கை இறப்பினர்தம் போட்டியினால் இலாபம் குறைந்தள்ளது. எனவே அவற்றின் இலாபம் மேலும் குறைக்கப்பட்டபின் தேயிலை, இறப்பின் நிலையை அதிகரிக்க வேண்டியேற்படலாம். இதனால் வெளிநாட்டுச் சந்தையில் அவற்றின் வியாபாரத்தில் வீழ்ச்சி ஏற்படும். அத்தடன் பெருந்தோட்டங்களில் புதிதாக வேலைக்குச் செருவோர் அத்தொழில் எவ்விதப் பயிற்சியும் முன்னனுபவமும் இல்லாதவர்களாகவேயிருப்பர். இவர்களுக்குக் கூடிய கூலி கொடுக்கவேண்டியிருப்பினும் அவர்களின் உற்பத்தித் திறன் குறைவாகவேயிருக்கும். எனவே இலாபம் குறைவானதுடன் உற்பத்தியளவும் வீழ்ச்சியடையும் பாதகமான நிலை உருவாகும். இதே சமயத்தில் இலங்கையிலிருந்து இந்தியா திரும்புவோர் பெரும்பாலும் தமது உழைப்பினைச் சேமித்தவர்களாகவும் கூடிய உற்சாகம் கொண்ட உழைப்பாளிகளாகவுமேயிருப்பர். ஏனெனினால் அத்தகைய வேலையே புதிய வாழ்க்கையொன்றை மேற்கொள்ளும் துணர்ச்

சலுடன் புறப்படுவர். இலங்கையிலிருந்து இந்தியா திரும்பும் தொழிலாளிகள் தேயிலைச் செயலையில் மிகுந்த பயிற்சியுடையவர்களாக இருப்பார்களென்பதினால் அவர்கள் திறமையைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள இந்திய அரசாங்கம் திட்டமிட்டுள்ளது. தென்னிந்தியாவிலுள்ள மலைப்பாக்கங்களான இடங்களில் தேயிலைத் தோட்டங்களை உருவாக்கும் முயற்சிகள் மேற்சொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன, இதனால் இலங்கைத் தேயிலைக்கு அதிகரிக்கும் இந்தியத் தேயிலைமூலம் உலகச் சந்தையில் பெரிய போட்டி ஏற்படும். மேலே குறிப்பிட்ட பாசகமான நிலைமைகளின் மொத்த விளைவுளால் நம் நாடு ஏற்றுமதி வர்த்தகத்தில் பெரிய வீழ்ச்சியை எதிர்நோக்க வேண்டியிருக்கும். இதனால் நம் பொருளாதாரவீருத்தி பெரிதும் பாதிக்கப்படலாம்.

அந்நியராட்சிக் காலத்தில் பெருந்தோட்டச் செய்கைக்காக இந்தியத் தொழிலாளர் இங்கு இறக்குமதி செய்யப்பட்டனரென்பது வரலாற்றுண்மை, இது நடந்த காலத்தில் இந்தியர்களால் நடத்தப்பட்ட இந்திய அரசாங்கமே அல்லது இலங்கையரால் ஆளப்பட்ட இலங்கையே இருக்கவில்லை. எனவே இரு நாடுகளையும் ஆண்ட ஆங்கிலேயர்தமது சொந்த இலாபம் ஒன்றையே கருதி இந்தியத் தொழிலாளிகளை ஆடு மாடுகள் போல் ஏற்றியிருக்கினர். அப்போது அவர்கள் சுதந்திரமற்ற அடிமைகள் என்பதினால் எதுவும் செய்யக்கூடியதாகவிரும்பாது.

இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றபின்பு, ஆங்கிலேய ஏகாதிபத்தியத்தினால் உருவாக்கப்பட்ட இப்பிரச்சினை இலங்கை-இந்திய நாடுகளுக்கிடையே நல்லுறவு ஏற்படுவதற்கு ஒரு தடையாக இருந்துவந்திருக்கிறது. பல சந்தேகங்கள், மனப்பிராந்திகள் காரணமாகப் பெருந் தோட்டத் தொழிலாளருக்கு பல அநீதிகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக கட்டப்பட்ட குறுகிய வயங்களில் தற்போதைய குடிப்பெருக்கம் காரணமான நெருக்குதலுடன் மிருகங்கள் போல வாழும் நிர்ப்பந்தத்திலுள்ள அம்மக்களின் அவல நிலை நல்லமனம் படைத்தவருள்ளத்தையும் உருக்கவல்லது. அம்மக்கள் நாடற்றவர்களாகப்பட்டு குடியுரிமை பறிக்கப்பட்டபோது இடதுசாரிக் கட்சிகளும் நல்லிதயம் படைத்தவர்களும் அதனை எதிர்த்திருக்கின்றனர். அரசிடல் சந்தர்ப்பவாதமும் பிறவும் காரணமாக அத்தகையோர் இப்போது தம்சீரிய கொள்கைகளைக் கைவிட்டு விட்டனர். முழுதாகப் பார்க்கும் போது பெருந் தோட்டத் தொழிலாளர் விடயத்தில் ஒரு இன ஒதுக்கல் [apartheid] முறையே பின்பற்றப்படுவதை உணரலாம். அமரர் நேரு கருதியதுபோல் இது மனிதாபிமானத்துடன் தீர்க்கப்படவேண்டிய பிரச்சினை. யப்பானின் பொருளாதாரவீருத்திக்கு மற்றெல்லாக் காரணிகளையும் விட அந்நாட்டு மக்களின் உறுதிமிக்க உழைப்பும் ஆற்றலுமே காரணமாகும். அத்தகைய உறுதியும் ஊக்கமும் மிகுந்த உழைப்பாளிகளே பெருந் தோட்டத் தொழிலாளரென்பது எவரும் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடிய உண்மை. அத்தகையோருக்கு அடிப்படையான வசதிகளையும் வாய்ப்புகளையும் வழங்கவேண்டியது நமது தவிர்க்கமுடியாத கடப்பாடு ஆகும்.

எனவே பெருந் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் விரைவாக மற்றைய பகுதியினரைப் போன்று எல்லா உரிமைகளும் வழங்கப்பட்டு மனிதாபிமானத்துடன் நடத்தப்படவேண்டும். சிறிமா—சாஸ்திரி ஓய்வூதியம் இருநாட்டினராலும் செளரமான முறையில் செயற்படுத்தப்படவேண்டும். அத்தொழிலாளர் தனித்து, ஒரு தீவாகவீருக்கும் நிலை விரைந்து முடிக்கப்படல் நாட்டிற்கும் நல்லது; அம்மக்களுக்கு மனிதமோசனமளிக்கும்.

NAGOOR CANY ROPE INDUSTRIES

CATTLENOSE ROPE, TWINE, NYLON ROPE

&

ALL KINDS OF ROPE MANUFACTURERS

Sales and Office:-

128, MALIBAN STREET,
Colombo.

T. P. 22982

With Best Compliments from:-

RAJAH STORES

233, Main Street,
RATNAPURA.

வி. கே. பி. தொழிலகம்

புளியங்கூடல் — ஊர்காவற்றுறை,

சகல திருநாட்களுக்கும் சிறந்த
துணிகளில் உடுப்புக்கள் தயாரித்து
மலிவான விலையில் விற்பனை செய்யுமிடம்.

விஜயம் செய்யுங்கள்.

WITH BEST COMPLIMENTS OF

T. S. T. P. T. & CO.

GENERAL MERCHANTS & IMPORTERS

DEALERS IN ALUMINIUM BRASS

COPPER & GLASSWARE

49, DAM STREET,

COLOMBO-12.

T. P. 31035